

உலகத்தமிழர்

தமிழர் தேசிய
நினைவெழுச்சி நாள்
சிறப்பிதழ்

நவம்பர் 27, 2006

நேற்றுவரை கண்ணில் பூத்தபடி நின்று
நெஞ்சமதை வென்றாடினார்
நேர்ரெதிராய் வந்து தோழமையை சொல்லி
நெக்குருகி நின்றாடினார்
ஆற்றலர்களாகி கூற்றை எதிர்பார்த்து
அச்சமின்றி தேர் ஏறினார்
ஆலவிசம் தன்னை தாலியெனச்சூடி
அழகொளிர போராடினார்
தோற்று விழவில்லை சோதி நெருப்பாகி
தொட்டெமக்கு சுடேற்றுகிறார்
துயிலுமில்ல வாசல் தழுவி வரும் காற்றில்
சொந்தங்களை தாலாட்டுகிறார்
ஏற்றியொரு தீபம் பூச்சொறியும் நேரம்
எங்கிருந்தோ குரல் கேட்டிடும்
எங்களுடன் வந்து நின்றவர்கள் பேச
எம் விழிகள் நீர்கோர்த்திடும்

கல்லறைகள் வாழும் பிள்ளைகளே! உங்கள்
கனவுக்கு பூச்சூடுகிறோம்
காலநதி இன்னும் வேகம் எடுத்தாலும்
கரையாது போராடுகிறோம்
வல்லமைகள் தந்து வாழ்த்துரைத்து நின்று
வழிகாட்டும் குறியாகுவீர்
வையகமே ஒன்றாய் வந்தெதிர்த்த போதும்
வாசலிலே ஒளியாகுவீர்
உள்ளெரியும் எங்கள் உணர்வுகளின் முன்னே
உலகேழும் தலை சாய்த்திடும்
ஊர்முழுதும் கூடும் கார்த்திகைப் பூ நாளில்
உடல் மீது பலமேறிடும்
வில்லெடுத்த வீரம் வீழ்வதில்லையென்று
கல்லறையில் உறுதி எடுப்போம்
வீரர்களின் நாளில் வெந்து தணியாமல்
விடுதலைக்கு தேதி குறிப்போம்.

- புதுவை இரத்தினதுரை

மாவீரர் எழுச்சி நாட்களின் நிகழ்வுகளும் நடைமுறை ஒழுங்குகளும்

1989 ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் 27 ஆம் நாள் மாவீரர் நாளாகவும், 1990 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1994 ஆம் ஆண்டுவரை நவம்பர் 21ஆம் நாளிலிருந்து 27 ஆம் நாள்வரை மாவீரர் வாரமாகவும், தமிழீழ மக்களால் எழுச்சி நிகழ்வாக நடைபெற்றுவந்த தமிழீழ மாவீரர் எழுச்சி நிகழ்வுகள், 1995 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நவம்பர் 25 ஆம் நாளிலிருந்து 27ஆம் நாள்வரை மூன்று நாட்கள் தமிழீழ மாவீரர் எழுச்சி நாட்களாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட விருக்கின்றன.

தமிழீழ தேசியக் கொடி ஏற்றலுடன் மாவீரர் எழுச்சி நாள் ஆரம்பமாகும்.

மாவீரர் நாள் தொடக்க நிகழ்வுகள்

01. சுடரேற்றல்
02. தேசியக் கொடியேற்றல்
03. மலர் வணக்கம்
04. அக வணக்கம்
05. உறுதியுரை
06. நினைவுரை

என்பன வரிசை ஒழுங்கில் மேற்கொள்ளப்படும். தொடக்க நிகழ்வுகள் மாவீரர் எழுச்சி நாட்களான மூன்று நாட்களிலும் நடைபெறும்.

தேசியக் கொடி ஏற்றல்

மாவீரர் எழுச்சி நாட்களுக்கான நிகழ்வுகள் நவம்பர் 25 ஆம் நாளன்று காலை 8.00 மணிக்கு தேசியக் கொடி ஏற்றலுடன் ஆரம்பமாகும்.

மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களில் 25 ஆம் நாள் காலை 8.00 மணிக்கு ஏற்றப்படும் தேசியக் கொடி, நவம்பர் 27 ஆம் நாள் மாவீரர் நிகழ்வுகள் நிறைவடைந்த பின் இறக்கப்படும்.

இயக்கப் பணிமனைகள், தளங்களில் முதல் இரண்டு நாட்களிலும் மாலை 6.00 மணிக்கு கொடி இறக்கப்பட்டு மறு நாள் காலை ஏற்றப்படும். நவம்பர் 27ஆம் நாள் மாவீரர் நிகழ்வுகள் நிறைவடைந்த பின் இறக்கப்படும்.

பொது நிறுவனங்களிலும், பள்ளிகளிலும் ஒவ்வொரு நாளும் பணிமுடிந்த பின் பகல் 12.01 இன் பின்பாகவும், மாலை 6.00 மணிக்கு முன்பாகவும் தேசியக் கொடி இறக்கப்பட்டு, மறுநாள் காலையில் ஏற்றப்பட வேண்டும்.

(தேசியக்கொடி ஏற்றுதல், இறக்குதல் தொடர்பான கூடுதலான விளக்கங்கள் தேசியக் கொடிப் பயன்பாட்டு விதிக் கோவை என்னும் நூலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.)

நினைவொலி எழுப்பலும், சுடரேற்றலும்

27 ஆந் திகதி சுடரேற்றும் நேரத்தை தமிழீழ மக்கள் அனைவரும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பர். மாலை 6.05 மணிக்கு தமிழீழ மெங்கும் சமகாலத்தில் அனைத்து ஆலய, தேவாலய மணிகளும் ஒரு மணித்துளி நேரம் ஒலி எழுப்பும். அந்த நேரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லா மக்களும் அகவணக்கம் செலுத்துவார்கள்.

துயிலுமில்ல மைதான நடுவில் - பீடத்தில் சற்று உயரமான பெரிய சுடர் நாட்டப்பட்டிருக்கும். மக்கள் வெள்ளம் உணர்வுக் கொந்தளிப்போடு, மைதானத்தைச் சுற்றி நின்று தியாகங்களை நெஞ்சில் நினைத்திடத் தீச்சுடர் ஏற்றப்படும். அமைப்பின் முதன்மையானவர்கள் மத்திய சுடரை ஏற்ற, மாவீரரின் பெற்றோர், உரித்துடையவர்கள் தீச்சுடரை சமகாலத்தில் ஏற்றுவர். சமகாலத்தில் ஒவ்வொரு இல்லங்களிலும், வாசலிலும் மாவீரரின் சுடரொளியை அனைவரும் ஏற்றுவர்.

சுடரானது சுவாலை விட்டெரியும். ஒவ்வொரு சுடர்களிலும் மாவீரர்களின் முகங்கள் பிரகாசிக்கும். தமிழீழம் முழுவதும் சுடரொளி ஓங்கிப் பரவும். மக்கள் குமுறி எழுந்து கண்ணீர்விட்டு நிற்க, தியாகிகளின் காவியங்கள் ஒவ்வொரு தமிழீழ மக்கள் உணர்வுகளிலும் மீட்டப்படும்.

சுடரேற்றி, தியாக தீபங்கள் இவை என்று கூறத்தக்கதாக நினைவுகூரப்பட வேண்டும். வானத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்கள் போல தமிழீழமெங்கும் மாவீரர் சுடர்கள் இந்நேரத்தில் எங்கும் ஒளிர வேண்டும். சிட்டி விளக்கேற்றக்கூடிய இடங்களில் தொகையான சிட்டி விளக்குகள் ஏற்றி நினைவுகூரலாம். வாசலில் தீப்பந்தங்கள் ஏற்றியும், பொது இடங்களில் பெரிய சுடர்களை ஏற்றியும் நினைவுகூர வேண்டும். இந்த சுடரேற்றும் நிகழ்வானது விடுதலைப் பாதைக்கு உறுதியையும், உணர்வையும் கொடுத்து நிற்கின்றது.

மாவீரர் நாள் இரவு நிகழ்வுகள்

தேசியத் தலைவர் அவர்களின் மாவீரர் நினைவுரை

இன்று மாலை 6.05 மணிக்கு ஒலி எழுப்பும் நிகழ்வு தொடங்கக் கூடியதாக, தேசியத் தலைவர் அவர்களின் மாவீரர் நினைவுரை நிகழ்வு இடம்பெறும்.

நினைவொலி எழுப்புதல் (6.05 மணி)

தேசியத் தலைவர் அவர்களின் மாவீரர் நினைவுரை நிறைவடைந்தவுடன் உடனடியாக 6.05 மணிக்கு அனைத்து வழிபாட்டிடங்களிலும் மணி ஒலி ஒரு மணித்துளி நேரம் எழுப்பப்படும். உயிர்காப்புப் பணியில் ஈடுபடும் ஊர்திகள் தவிர, ஏனைய அனைத்து ஊர்திகளும் நிகழ்ச்சி தொடங்குவதற்கு ஏற்ற வகையில், நிறுத்தப்பட்டு அமைதி பேணப்படல் வேண்டும்.

அக வணக்கம் (6.06 மணி)

மாவீரர்களுக்கான நினைவொலி நிறுத்தப்பட்டவுடன் 6.06 மணிக்கு மாவீரர்களுக்கான ஒரு மணித்துளி அக வணக்கம் செலுத்தப்படும். இந்நேரம் இல்லங்களிலும், ஏனைய இடங்களிலும் இருக்கும் தமிழீழ மக்கள் எழுந்து நின்று மாவீரர்களை நினைவில் நிறுத்தி அகவணக்கம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

ஈகைச் சுடரேற்றுதல் (6.07 மணி)

அகவணக்கம் நிறைவுற்றதும், 6.07 மணிக்கு ஈகைச்சுடர் ஏற்றப்படுதல் வேண்டும். (மாவீரர்களின் பெற்றோர், அவரவர் சுடரேற்ற வேண்டிய கல்லறைகள், நினைவுக் கற்களுக்கு முன்னால் 5.45 மணிக்கு நிற்கக்கூடிய வகையில் அனைத்து ஒழுங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும்.)

மாவீரர் துயிலுமில்லங்களிலுள்ள மாவீரர் கல்லறைகள், நடுகற்கள் முன் மாவீரர்களின் பெற்றோர், குடும்பத்தனர், அதே நேரம் மாவீரர் துயிலுமில்லங்களில் இடம்பெயர்ந்த மாவீரர் பெற்றோர்கள் அவர்களுக்கென ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இடங்களில் ஈகைச்சுடர் ஏற்றுவர்.

இவை தவிர, துயிலுமில்லங்களுக்கு வராதபோது மக்கள் தமது இல்லங்கள், பொது இடங்கள், அலுவலகங்கள், விளையாட்டு இடங்கள், தொழிற்சாலைகள் போன்ற இடங்களில் உரிய நேரத்தில் உரிய முறைப்படி ஈகைச்சுடரேற்றுவர். ஈகைச் சுடரேற்றும்போது மாவீரர் பாடல் ஒலிக்கப்படும். (மாவீரர் ஈகைச் சுடர் ஏற்றப்படும் நேரத்தில், அதன் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளாது. வீதிகளில் ரயர்களை எரிப்பதோ அல்லது வேறு வகையில் ஒளி உருவாக்குவதோ தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்.)

- தமிழீழ மாவீரர் பணிமனை.

• • • • •

மாவீரர் எழுச்சி நாட்கள் 25 -27

ஆரம்ப நாள் காலை 8.00மணிக்கு தேசியக் கொடி ஏற்றத்தைத் தொடர்ந்து மாவீரர் எழுச்சி நாட்கள் கொண்டாட்டம் ஆரம்பமாகும். தமிழீழம் முழுவதும் எழுச்சிக் கோலம் பூண்டு பொலிவுடன் விளங்கும். அனைத்துத் தமிழீழ மக்களும் அலங்கரிப்பு நிகழ்ச்சியிலும், வீரவணக்க நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து கொள்வார்கள். வேறு களியாட்டங்கள், கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறமாட்டாது. தேவையற்ற கேளிக்கைகள், வேண்டத்தகாத சூழ்நிலைகள் மறைந்துவிடும். மதுச்சாலைகள் மூடப்பட்டு மது பாவிப்பதை நிறுத்திவிடுவார்கள். வீடுகள் தோறும் விடுதலைக் கீதங்கள் ஒலிக்கும். மக்கள் பிரிவு பிரிவாக, அமைப்புக்கள் ரீதியாக ஆக்கபூர்வ வேலைத் திட்டங்களிலும் மற்றும் மாவீரர் நாள் நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்வர்.

பாடசாலைகள்

ஆசிரியர்கள் மாவீரரின் மாண்பினையும், மாவீரர் நாளின் மகிமையையும் மாணவர்களுக்கு முன்கூட்டியே தெளிவினை ஏற்படுத்துவார்கள். பாடசாலைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். நவம்பர் 25 ஆம் நாள் காலை 9.00 மணிக்கு தேசியக் கொடி ஏற்றலும், பாடசாலைகளில் வீரவணக்கக் கூட்டங்கள், கலைநிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். மாவீரர் நினைவாக சமூக சேவைகளிலும் ஈடுபடுவர். மாவீரருக்கு மலர் வணக்கம் செலுத்தும் பணியினை மாணவர்கள் பொது மக்களும் பொது நிறுவனங்களும் முழுமையாக இணைவதில் தேசியப்பற்று உரமேற்றப்படுகிறது.

தமிழீழ மாவீரர் நாள் நவம்பர் 27

தமது இன்னுயிரை ஈந்து, தமிழீழ விடுதலைப் போருக்கு வீறுசேர்த்த மாவீரர்கள் அவர்களின் தலைமுறையிலேயே போற்றப்பட வேண்டும். அவர்களின் வீரங்களும், ஈகங்களும், அருஞ்செயல்களும் மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்லப்பட வேண்டும். அந்த மாவீரர்களின் பெற்றோர்களும், குடும்பத்தினர்களும் அவலப்படக் கூடாது என்ற நோக்கின் அடிப்படையில் எமது தலைவரின் எண்ணத்திலிருந்து உருவானது தான் மாவீரர் நாள்.

தொடர்ச்சி 04ம் பக்கம் பார்க்க

03ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

தமிழீழ விடுதலைப் போருக்கு இன்னுயிரை ஈந்து உரமாகிப்போன மாவீரர்களின் எண்ணிக்கை பத்து, நூறு என்ற நிலை மாறி, ஆயிரக் கணக்காக உயர்ந்துவிட்ட நிலையில், ஒவ்வொரு மாவீரரையும் தனித்தனியாக ஆண்டுதோறும் அவரவர் நிறைவு நாட்களில் நினைவுகூர இயலாது என்ற நிலையில் அனைவரையும் ஒரே நாளில் நினைவுகூரக்கூடியதாக, தமிழீழ விடுதலைப் போரில் முதல் களச் சாவடைந்த எமது இயக்க வீரர் லெப்ரினன்ட் சங்கரின் (சத்தியநாதன்) நினைவு நாளான நவம்பர் 27 ஆம் நாளை, பொதுவான நாளாகத் தேர்ந்தெடுத்த எமது தலைவர் 1989 ஆம் ஆண்டில் தமிழீழ மாவீரர் நாளை அறிவித்தார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் உலகம் வியக்கும் வகையிலே புதிய வரலாறு படைத்து புதுமை சேர்த்து நிற்கும் எமது தேசியத் தலைவர் மேதகு வே.பிரபாகரன் அவர்கள், மணமீட்புப் போரிலே பல வெற்றிகளைக் குவித்துவரும் அதே நேரம். நாட்டை எல்லாத் துறைகளிலும் கட்டியெழுப்புவதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டி வழிகாட்டி இயங்கி வருவதோடு, தூய்மையான தேசிய விடுதலைப் போரை வீறோடு நடாத்தி, வீரச்சாவைத் தழுவிய மாவீரர்களைப் போற்றி நினைவில் நிறுத்தவும், அவர்களது பெற்றோரும் குடும்பத்தினரும் அல்லலுறும் நிலையை மாற்றவும் எனப் பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுத்திவருகின்றனர்.

1989 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 27 ஆம் நாளை முதலாவது தமிழீழ மாவீரர் நாளாகத் தமிழீழம் உணர்வார்ந்த நிலையில் கடைப்பிடித்தது. அன்றிலிருந்து தமிழீழத்தின் மிகப்பெரிய நிகழ்வாக தமிழீழ மாவீரர் நாள் தமிழீழ மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஏனைய நாடுகளி மாவீரர் நாள் கடைப்பிடிக்கப்படுவதற்கும், தமிழீழம் மாவீரர் நாளைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும் பெரும் வேறுபாடுகளுண்டு. ஏனைய நாடுகள் எல்லாம் விடுதலைக்குப்பின் அமைந்த அரசுகளால் விழா எடுக்கப்படுகின்றனவே தவிர, போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காலங்களில் விழாக்கள் எடுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், விடுதலைப் போராட்டம் வீறோடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலும், எதிரியின் அச்சுறுத்தல்கள், தாக்குதல்களுக்கிடையிலும் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் போராட்டத்தையும் நடாத்திக்கொண்டு, தமிழ் மக்கள் மண்ணின் விடிவுக்காகத் தம் இன்னுயிரை ஈய்ந்த மாவீரர்களை எழுச்சியோடு நினைவுகூர்ந்து வருகின்றனர்.

வீரச்சாவடையும் தமிழீழ மாவீரர்களது வித்துடல்கள் மாவீரர் துயிலுமில்லங்களில் கல்லறைகளில் விதைக்கப்பட்டு, நடுகற்கள் நாட்டப்பட்டு, வழிபாடியற்றப்படுகின்றன. மாவீரர் நாளில் மாவீரர்களின் பெற்றோர், குடும்பத்தினர் மாவீரர்களை நினைவுகூரும் நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டு, அன்று தமிழீழ மக்களால் போற்றி மதிப்பளிக்கப்படுகின்றனர். உலகில் எங்குமே தமிழீழ மாவீரர் நினைவுபோல மாவீரர்களை நினைவுகூரும் நிகழ்வுகள் அவர்களின் பெற்றொரும், குடும்பத்தினரும் போற்றப்பட்டு, மதிப்பளிக்கப்படும் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றதாகவோ, நடைபெறுவதாகவோ வரலாறில்லை.

மாவீரர் பாடல்

உறுதிமொழி

மொழியாகி, எங்கள் மூச்சாகி, நாளை
முடிசூடும் தமிழ்மீது உறுதி.
வழிகாட்டி, எம்மை உருவாக்கும் தலைவன்
வரலாறு மீதிலும் உறுதி.
விழி மூடி இங்கே துயில்கின்ற வேங்கை
வீரர்கள் மீதிலும் உறுதி.
இழிவாக வாழோம், தமிழீழப் போரில்
இனிமேலும் ஓயோம் உறுதி.

பாடல்

தாயகக் கனவுடன் சாவினைத் தழுவிய
சந்தனப் பேழைகளே! – இங்கு
கூவிடும் எங்களின் குரல்மொழி கேட்குதா?
குழியினுள் வாழ்பவரே!
உங்களைப் பெற்றவர் உங்களின் தோழிகள்
உறவினர் வந்துள்ளோம் – அன்று
செங்களம் மீதிலே உங்களோடாடிய
தோழர்கள் வந்துள்ளோம்.

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்.

வல்லமை தாரும் என்று
உங்களின் வாசலில்
வந்துமை வணங்கிநின்றோம்

உங்கள்
கல்லறை மீதிலெம் கைகளை வைத்தொரு
சத்தியம் செய்கிறோம்

வல்லமை தாரும் என்று
உங்களின் வாசலில்
வந்துமை வணங்கிநின்றோம்

சாவரும் போதிலும் தணலிடை வேகிலும்
சந்ததி தூங்காது – எங்கள்
தாயகம் வரும் வரை தாவிடும் புலிகளின்
தாகங்கள் தீராது.

(எங்கே, எங்கே.....)

உயிர்விடும் வேளையில் உங்களின் வாயது
உரைத்தது தமிழீழம் – அதை
நிரை நிரையாகவே நின்றினி, விரைவினில்
நிச்சயம் எடுத்தாள்வோம்
தலைவனின் பாதையில் தமிழினம் உயிர்பெறும்
தனியர(சு) என்றிடுவோம் – எந்த
நிலைவரும் போதிலும் நிமிருவோம், உங்களின்
நினைவுடன் வென்றிடுவோம்.

(எங்கே, எங்கே....)

- புதுவை இரத்தினதுரை

தாய்மையின் பெருமை உணர்த்திய மைந்தர்கள்

- ஜ.சங்கர்

அன்பின் உறைவிடமே அன்னை. அவள் ஐயிரண்டு மாதங்கள் எம்மைச் சுமந்து பெற்றெடுத்து பாலூட்டி, சீராட்டி, பாராட்டி சிறப்புடன் வளர்த்து சிறந்த பண்பாலனாக மாற்றி வளர்த்து வாழ வைப்பவள் அன்னை. அன்னையின் அன்பினை அளவிட முடியாது. தன் குழந்தை நன்றே செய்தாலும் தீதே புரிந்தாலும் அதனை பொறுமையுடன் ஏற்று பொறுமையின் உறைவிடமாக விளங்குகின்றாள். பத்து மாதங்கள் சுமந்து பிரசவிக்கும் போது தாயானவள் தாங்கொணாத்துயரில் மூழ்கி குழந்தையை பிரசவிக்கிறாள். இந்நிலையில் தாயான வள் இறந்து மீண்டும் உயிர்கிறாள் இதனால் தான் பிரசவம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு தாயின் நிலை அறிந்த அறிஞர்கள்கூட தாயை ஒரு சிறந்த கோயிலாக கண்கண்ட தெய்வமாக போற்றி மதிப்பளித்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்கள்.

"ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனை
சான்றோன் என கேட்ட தாய்"

தாயானவள் தான் பெற்ற பிள்ளையை நல்ல கல்வி அறிவுள்ள அறிஞர்கள் அவன் பிறப்பு பற்றி கூறும் போது அக்கணப்பொழுதில் தாயானவள் அடைகின்ற பேரின்பம் சொல்லில் அடங்காது. ஒரு பெண் தான் தாய்மை அடையும் போது அவளிடம் பரி பக்குவம் அனபு, கருணை, இரக்கம் போன்ற உயரிய பண்புகள் தன்னகத்தே வளர்கிறது. இதனால் தாயானவளின் பொறுமை பூமியின் பொறுமையிலும் பார்க்க பன்மடங்கு அதிகரிக்கின்றது.

பூமியில் நாம் பல வித செயற்பாடுகளை செய்கின்றோம் தேவையற்ற அசுத்தங்களை புதைக்கின்றோம், எரிக்கின்றோம், வெட்டுகின்றோம், கொத்துகின்றோம் இன்னும் பல இன்னோரன்ன செயல்களை செய்கின்றோம் இவ்வாறான நிலையில் பூமி அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்கின்றது. இதே போன்று தான் தாயும் தான் பெற்ற பிள்ளைகள் செய்கின்ற செயல்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாக ஏற்று பொறுமையை கடைப்பிடிக்கிறாள். இதனால் தான் ஒரு நாட்டை தாய்நாடு என்றும் தாய்மையின் பெருமையை விளக்குவதற்கு ஏற்ற கருப்பொருளாகக் கொண்டு தாயகம் என்ற உயரிய உன்னதமான சொற்பிரயோகங்கள் கையாளப்பட்டன.

இதன் மூலம் நாம் தாய்க்கு அளிக்கின்ற மரியாதையை தாய் நாட்டுக்கும் அளித்தல் வேண்டும். இதன் வழித்தோன்றலில் பிறந்த சீறிய சொற்பிரயோகம் தான் தாயகம். தாயையும் தாய் நாட்டையும் நேசிப்பவன் நல்ல பண்பாளனாகவும் பகுத்தறிவாளனாகவும் திகழ முடியும்.

தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காக தன்னுயிரை மாய்த்து மாவீரர்களாக இம்மண்ணில் என்றும் அமரத்துவம் பெற்று மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து வருகின்ற மாவீரர்கள் தாயின் பெருமையையும் தாய் நாட்டின் பெருமையையும் உணர்த்திச் சென்றவர்கள். தமது ஆசைகள், கனவுகள் அனைத்தையும் துறந்த தியாகிகள். தாய்க்கும் தாய்நாட்டிற்கும் பெருமை சேர்த்த பெரு வீரர்கள் இப் பெருவீரர்களின் பெருமையினை பார் போற்றும் பெருநாளாக தாயகம் எங்கனும் கொண்டாடப்படுகிற மகத்தான நாள் மாவீரர் நாள்.

தாயானவள் தான் பெற்ற மைந்தன் தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தன்னுயிரை மாய்த்து மாவீரன் ஆன பெருமையிலும் வேறு எப்பெருமையும் உயர்வானதன்று. தாய்க்கு அன்பு, கருணை, இரக்கம், சகிப்புத் தன்மை போன்ற எல்லா நற்பண்பு களும் இருந்தாலும் அவளிடம் அதிகம் காணப்பட வேண்டி யது வீரம். வீரம் மிகந்த மைந்தர்களைப் பெற்ற அன்னையர் கள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற பெண்மைக்குரிய நற்குணங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு வீரம் செறிந்த வீரமிகு மைந்தர்களை பெற்றெடுத்த அவதாரத் தெய்வங்கள் என்ற போற்றுதல் வேண்டும்.

வீரத்தின் விளை நிலம் எவர்க்கும் மண்டியிட்டு வாழாது. நல்ல விளைநிலத்தில் சீறிய பயிர்கள் செழிப்புடன் வளரும் அதுபோல் விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும். என்ற கூற்றுக்கள் வீரத்தாயின் வயிற்றுப் பிறந்த தம் குழந்தைகளின் வீரதீரச் செயல்கள் மகிழ்ச்சியை தருவன. தான் பெற்று சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்த மைந்தன் மாய்ந்து மறைந்த போது அக்காலத்தில் அவள் அடையும் வேதனை சொல்லொனாத் துயர். அவன் பார் போற்றும் மாவீரன் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் அவள் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அது மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

"களர் நிலத்துப் பிறந்த உப்பினை சான்றோர்
விளை நிலத்து நெல்லினும் விழுமியதாகக் கொள்வர்"
"கடை நிலத்தோராயினும் கற்றறிந்தோர்
தலை நிலத்தே வைக்கப்படும்."

அதாவது சேற்று நிலத்திலே பிறந்த உப்பை விளை நிலத்தில் பிறந்த நெல்லைவிட உயர்வாக கருதுகின்றோம். அது போன்று தாயின் பெருமையையும் தாய்நாட்டின் பெருமையையும் வெளியுலகிற்கு வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு வீறுகொண்டு எழுந்து வீரமரணம் அடைந்த மாவீரர்கள் நல்ல வீரமுள்ள தாயின் வயிற்றுப் பிறந்த வீரபுருசர்கள்.

தாழ்ந்த இடத்தில் பிறந்தாலும் தன் செயற்கரிய செயலின் மூலம் உயர்ந்த இடத்தை பிடித்த உத்தமர்கள். இவ்வாறான உத்தமர்கள் வாழ்கின்ற மண்ணிலே வயல் புலங்கள் விளைவதைவிட வீரம் விளைந்த மண் என போற்றும் அளவிற்கு வீரத்திற்கு வீரம் சேர்த்த வீர புருசர்கள் வாழ்கின்ற பெருமையுடையது.

தாய்க்கும் சேய்க்கும் இடையே ஏற்படுகின்ற நெருக்கமான பிணைப்பு போன்று தாய் நாட்டுக்கும் அம் மண்மீது வாழ்கின்ற மானுடர்க்கும் ஏற்பட வேண்டும். அது ஏற்படுமாயின் மானுடப் பிறவியின் மகத்துவம் உணர்ந்து தாயின் மீது கொள்ளுகின்ற அன்பு, பண்பு, பாசம் நேசம், பணிவு போன்ற பரிவுள்ள பண்புகள் அனைத்தும் தாய் மண்ணின் மீதும் ஏற்படும். இதன் வழி தாய் நாட்டைக் காக்கும் தனையர்கள் பலர் எழுவார்கள். சரித்திரம் படைத்து மண்ணில் பிறந்ததன் பெருமை உணர்த்தி வாழ்வாங்கு வாழும் காலம் வரும்.

ஒரு மனிதன் மண்ணில் பிறக்கின்ற போது அவனுடைய வாழ்வியலில் செய்கின்ற செயல்கள் மூலம் வெளிப்படையாகும். அவன் வாழ்கின்ற காலத்தில் என்ன விடயங்களை செய்திருக்கிறான் என்ற வினாவை எழுப்பக் கூடியவாறு வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவன் வாழ்ந்ததன் பெருமை புலப்படும். உலகம் போற்றும் இறந்த பின்னும் இறவா நிலையாகிய அமரத்துவம் அடையலாம். அதாவது மக்களின் மனங்களிலே வாழலாம். இவ்வாறான வாழ்க்கைக்கு ஆதார மூலசக்தியாக விளங்குபவள் அன்னை அவள் தன் இரத்தத்தை பாலாக்கி வீரத்துக்கு உரமூட்டி வளர்க்க வேண்டும். இதன் வழி தாய்க்கும் சேய்க்கும் உள்ள நெருக்கமான பிணைப்பு தெளிவாகும்.

இன்றைய உலகில் அன்னையர் தினம் கொண்டாடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் நல்லவனோ அல்லது தீயவனோ அவன் எப்படிப்பட்டவனாக இருப்பினும் தன்னைச் சுமந்து பெற்ற அன்னையை நினைவு கூறுதல் வேண்டும். என்பதற்காகவே அன்னையர் தினம் உருவாக்கப்பட்டது. அது போன்று அன்னை மண் விடுதலைக்காக மரணித்த மாவீரர்களின் நினைவு நாள் மாவீரர் நாள் மகத்தான தாயானவள் தம்மைந்தரின் வீரதீரச் செயல்களை வியந்த மனமாற வாழ்த்தி வணங்கும் நாளில் ஊர் முழுதும் விழாக்கோலம். சோகம் என்ற இருட்டை ஒழித் சுகபோகங்களை மறந்து சொந்தங்கள் சுகமாக வாழ தம்மை மாய்த்த மைந்தர்களின் நிலையினை நினைவு கூர்ந்து வருந்துகின்ற தாய்மையின் பெருமையும் தாய் மண்ணுக்காக தம்முயிர் ஈந்த தாயாளர் களின் பெருமையும் சிறப்புடையது.

விடுதலைப் புலிகளின் முதலாவது மாவீரன் லெப்.சங்கர்

தமிழீழ விடுதலைப போராட்டத்தின ஆரம்பகால கட்டத்தில், இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட சங்கர், வடமராட்சியைச் சேர்ந்த கம்ப் மலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஆரம்பகாலத் தாக்குதல் பலவற்றில், மிகவும் துடிப்புடன் செயல்பட்டவர். 1982ஆம் ஆண்டு சிறிலங்கா இராணுவத்தினருடனான மோதலில் படுகாயமுற்ற சங்கர் 27.11.1982 இல் வீரச்சாவடைந்தார். முதற் களப்பலியான சங்கரின் நினைவுநாளே மாவீரர் நாளாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

வீரத்தின் விருட்சமாய் விழுதாகிப்போன மாலதி

1967ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 4ஆந் திகதி சகாயசீலி என்ற பெயருடன் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தார் மாலதி. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் பெண் வீராங்கனைகளில் முதற் களப்பாலியான 2ஆம் லெப்.மாலதியின் வீரச்சாவும் புதிய சகாப்தம் ஒன்றைப் படைத்தது.

கரும்புலி கப்டன் மில்லர் ஒருசகாப்தத்தின் ஆரம்பம்!

1987 ஜூலை 5 ஆந் திகதி நெல்லியடி மகாவித்தியாலயத்தில் அமைந்திருந்த சிங்களப் படை முகாமை நோக்கி தனியொருவனாக வெடிமருந்தேற்றிய வாகனத்தில் சென்று முற்றாக் தகர்த்து, நூற்றுக்கணக்கான படையினரை அழித்து கரும்புலிகள் சகாப்தத்தின் முதலாவது போராளியாகக் கப்டன் மில்லர் தனது இன்னுயிரை ஈகம் செய்தார்.

மாவீரர்கள் மாண்புகழ் என்றுமே மங்காது

- முரளிமாறன் -

எங்கள் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் பல அற்புதமான சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளது. எமது மாவீரர்களின் மகத்தான சாதனைகள் அவர்களுக்கு மாண்புகழைப்பெற்றுக் கொடுத்த தோடு எமது தேசிய விடுதலைப்போரின் அச்சாணியாகவும் இருந்து வருகின்றன.

ஒவ்வொரு குழந்தையும் குடும்பத்தின் சொத்து. ஒரு போராளியானவன் அவனது இயக்கத்தின் சொத்து. அவன் மாவீரன் ஆகிவிட்டால் மக்களின் சொத்து. மாவீரர்கள் யார் என்பது பற்றி தேசியத் தலைவர் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"எமது வீரர்களின் சாவுகள் எமது சரித்திரத்தையே இயக்கும் உந்துசக்தியாக எமது போராட்டத்தின் உயிர் மூச்சாக எமது போராளிகளின் உறுதிக்கு உத்வேகம் அளிக்கும் ஊக்க சக்தியாக அமைந்து விட்டன"

எங்கள் மாவீரர்கள் அன்று ஏற்றிவைத்த விடுதலைச் சுடர் இன்று வியாபகமடைந்து அவனியெல்லாம் தீபமாக ஒளி வீசு கின்றது. பாலஸ்தீனத்தைச் சேர்ந்த அரபு மொழிபேசும் போராளிக் கவிஞன் ஒருவன் மரணித்து விட்ட தனது உற்ற தோழன் பற்றிக் கவிதை பாடும்போது தான் காட்டில் அலைந்து ஆற்றில் நீர் அள்ளிக் குடிக்கும்போது நீரில் நெளி யும் தன் நிழலில் கூட மரணித்த தனது தோழனின் உருவத் தையே காண்பதாகக் கூறுகின்றான். இது எங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் பொருந்தும். மண்ணுக்காக மரணித்த தனது தோழனின் இழப்பைச் சுமக்கும் ஒரு போராளிப் பாடலாசிரியன் தனது உற்ற தோழனை நினைந்து "நெஞ்சம் முழுதும் நீயே என் நினைவும் முழுவதும் நீயே காணும் காட்சி யாவும் நீயே" என உள்ளம் நெகிழப் பாடியுள்ளான். அந்த வைர வரிகள் எங்கள் உறுதிக்கு மேலும் உரமூட்டு பவையாகவுள்ளன.

முதல் மாவீரர்களின் அர்ப்பணிப்பும் அசைவியக்கமும்

1976 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு ஸ்தா பன மயப்படுத்தப்பட்டு தாயக விடுதலைப் போரை முன்னெ டுத்த வேளையில் அந்த வேள்வித் தீயில் ஆகுதியான முதல் மாவீரன் லெப்ரினன். சங்கரின் (செல்வச்சந்திரன் சத்திய நாதன்-கம்பர்மலை) உயிர்த்தியாகம் ஆதர்சமாயிற்று. அந்த ஒளிப்பிரவாகம் தமிழர் தாயகம் எங்கும் வியாபகமானபோது அது தமிழ் இளைஞர் நாடிநரம்புகளில் விடுதலை வேட்கை யைப் பிரசவித்தது. தமிழ் பேசும் மக்களின் உள்ளங்களில் உணர்ச்சிப் பிளம்புகளை உருவாக்கியது. அதுவே இயங்கு திசையின் முன்னோக்கிய அசைவியக்கமாகியது. காலச்சக் கரம் சுழன்று சென்றபோது தமிழர் விடியலுக்கு கனத்த செய்தி சொன்னது.

தமிழீழத் தாயகத்தில் எங்கள் புரட்சி மனிதர்கள்

தமிழர் தாயகத்தின் தலைநகர் திருமலை மண் பெற் றெடுத்த நீந்தமிழ் வீரன் லெப்.சீலன் (சாள்ஸ்அன்ரனி லூக்காஸ்) விடுதலைப்புலிகளின் முதல் தாக்குதல் பிரிவுத் தலைவனாவான். இவனது தன்னலமற்ற உழைப்பும் தியாக மும் இயக்க இரகசியங்களைக் காக்க மரணத்தின் விளிம்பில் நின்றபோதும் அவன் காட்டிய உறுதிப்பாடும் தியாக உணர் வும் அவற்றைக் கேட்போர் நெஞ்சை நெகிழவைத்தன. இதன் விளைவாக அவன் தடம் பதித்து ஆயிரக் கணக்கில் இளை யோர் சமுதாயம் அணிதிரண்டது. தமிழ்த்தேச விடுதலைக் கான பலமான இராணுவக் கட்டமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட் டது. படிப்படியாக உறுதியாக வளர்ச்சிபெற்ற விடுதலைப் புலிகள் பொலிஸ் நிலையங்களையும், இராணுவ மினிமுகாம் களையும், இராணுவ பொலிஸ் கூட்டுப்படை முகாம்களையும் தாக்கியழிக்கக் கூடிய பலத்தைப் பெற்றார்கள். இந்தத் வளர்ச்சிக் கட்டத்தின் ஒருபடி நிலையே 22.09.1984 அன்று மட்டக்களப்பு களுவாஞ்சிக்குடி பொலிஸ் நிலையம் மீதான தாக்குதல் ஆகும். இந்த தாக்குதலின்போது பொலிஸ் நிலைய ஆளணிக்கும் கட்டடங்களுக்கும் சேதத்தைப் போராளிகள் ஏற்படுத்தினார்கள். இத்தாக்குதலின்போது இரண்டு போராளி கள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர். ஒருவர் லெப். ராஜா (இராமலிங்கம் பரமதேவா) மற்றவர் வீரவேங்கை. ரவி (தம் பையா வாமதேவன்) இவர்களே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வீரச்சாவடைந்த முதல் மாவீரர்கள் ஆவார்கள். இவர்களது தியாகம் கிழக்குப் பிராந்தியம் எங்கும் விடுதலை உணர்வுக்கு மேலும் உர மூட்டியது. தமிழ்பேசும் இளைஞர் சமூகத்தின் மத்தியில் போராட்டத்தின் ஈர்ப்புச் சக்தியாக இவர்களது உயிர்த்தியாகம் வடிவம் பெற்றது. இவ்விடத்தில் ஒரு மாவீர னின் சாவு பற்றி நமது தேசியத்தலைவர் அவர்கள் கூறிய ஒரு வாசகம் மிகப் பொருத்தமாகவுள்ளது. அவரது கூற்றுப் பின்வருமாறு:

"ஒரு விடுதலை வீரனின் சாவு ஒரு சாதாரண மரண நிகழ்வல்ல. அந்தச் சாவு ஒரு சரித்திர நிகழ்வு. ஒரு உன்னத இலட்சியம் உயிர் பெறும் அற்புதமான நிகழ்வு. உண்மையில் ஒரு விடுதலை வீரன் சாவதில்லை. அவனது உயிராக இயங்கிவந்த இலட்சிய நெருப்பு என்றுமே அணைந்து விடுவதில்லை. இந்த இலட்சிய நெருப்பு ஒரு வரலாற்றுச் சக்தியாக மற்றவர்களைப் பற்றிக் கொள்கின்றது. ஒரு இனத்தின் தேசிய ஆன்மா வைத்தட்டி எழுப்பி விடுகின்றது."

தேசியத் தலைவர் குறிப்பிடும் வரலாற்றுச் சக்தி தமிழர் தாயகம் எங்கும் விசாலிப்புப் பெற்று போராட்டத்திற்குள் பலரை உள்வாங்கிக் கொண்டது. போராட்டத்தின் அசை வியக்கம் புதிய வீச்சுப்பெற்றது.

எங்கள் இலட்சிய நெருப்பு

தேசியத்தலைவர் குறிப்பிடும் இலட்சிய நெருப்பு தேசிய விடுதலைப்போரின் விசைப் பொறியாகியது. இயக்க வேலை களுக்காகத் துவிச்சக்கர வண்டியில் வவுனியா நகர்ப்புறத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது எதிரிகளால் எதிர்பாராத விதமாகச் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட நிலையில் உயிரோடு எதிரி யிடம் பிடிபடக்கூடாது என்ற இயக்க மரபுகளுக்கமைவாக 28.05.1984 அன்று வீரவேங்கை ரகுமான் (அருணாசலம் இரகு பதி இரணை (இலுப்பைக்குளம்) என்ற போராளி சைனைட் உட்கொண்டு வீரச்சாவடைந்தான். இச்சம்பவம் வவுனியா வைரவப் புளியங்குளத்தில் இடம்பெற்றது. இந்த மாவீரனின் மரணம் வவுனியா மாவட்டம் எங்கும் எதிரொலித் தது. ஏனெ னில் இவனே வவுனியா மாவட்டத்தில் வீரகாவியம் படைத்த முதல் மாவீரனாவான். இந்த நிலையில் முல்லைத்தீவு மாவட் டத்தில் எதிரியின் அடாவடித்தனங்களை அவனுக்குப் புரிந்த இராணுவ மொழியில் பதிலடி கொடுக்க முடிவு எடுக்கப்பட் டது. இதன் எதிரொலியாக இலங்கை இராணுவத் தொடர் வண்டிகள் மீது 10.09.1984 அன்று ஒரு தாக்குதல் மேற்கொள் ளப்பட்டது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் அளம்பில்-செம்மலை வீதியில் நாயாறு முதலாம் கட்டை வீதியில் இடம் பெற்ற இந்தத் தாக்குதலில் எதிரிகளின் ஆளணியும் ஆயுத தளவாடங்களும் சேத முற்றன. இந்தத் தாக்குதலின் போது லெப்.எட்வின் (இரத்தின சபாபதி திலீபன் 7ஆம் வட்டாரம் புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு)

என்ற போராளி வீரச்சாவடைந்தான். இவனே முல்லை. மாவட்டத்தில் வீரச்சவடைந்த முதல் மாவீரன் ஆவான். முல்லையிலும் வவுனியாவிலும் இலங்கை இராணுவத்தின் மீதான தாக்குதல் விசாலிப்புப் பெற்ற போது மன்னார் மாவட்டத்திலும் லெப்.கேணல் விக்டர், லெப்.கேணல் ராதா போன்ற தலைமைத்துவப் போராளிகளால் பல இடங்களிலும் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மன்னார் பரப்புக் கடந் தானில் இடம்பெற்ற ஒரு முற்றுகையின் போது விழுப்புண் அடைந்த லெப்.நிதி (கிறிஸ்துநாதன் சுதாகர்-பனங்கட்டி கொட்டு, மன்னார்) என்ற போராளி எதிரியிடம் பிடிபடக்கூடாது என்ற இயக்க மரபைக்காக்க தன்னைத் தானே சுட்டு வீரச்சாவடைந்தார். இந்தச் சம்பவம் 18.12.1984 அன்று இடம் பெற்றது. மன்னார் மாவட்டத்தில் விடுதலைப் போரின் தியாக வேள்வியில் மரணித்த முதல் மாவீரன் இவனேயாவான்.

தென் தமிழீழத்தில் போராட்டம் பரவலாக்கப்பட்டபோது அம்பாறையில் தமிழ் பேசும் இளைஞர்கள் அணிஅணியாகப் போராட்டத்தின் பால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். அம்பாறை மாவட் டத்தில் கல்முனையில் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றுச் சுவரொட்டிகளை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தபோது இலங்கை இராணுவத்தின் சிங்கரெஜிமண்ட் சிப்பாய்களால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டபோது ஏற்பட்ட மோதலில் வீரவேங்கை மாறன் (நாகராசா திருமாறன் வவுனியா வீதி கல்முனை-02) என்ற போராளி 30.12.1984 அன்று வீரச்சாவடைந்தான். அம்பாறை மாவட்டத்தில் வீரமரணமடைந்த முதல் மாவீரன் இவனேயாவான்.

1984 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு, மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, அம்பாறை ஆகிய தமிழ் மாவட்டங்கள் தோறும் முதல் மாவீரர்கள் தியாக மரணமடைந்தார்கள். இது எங்கள் தாயக விடுதலைப்போர் எங்கள் தாயக மண் எங்கும் உறுதியான ஒரு தலைமையின் கீழ் ஆரோக்கியமான வெகு சனத்தளத்தில் பரந்துபட்ட வெகுசன எழுச்சிப் போராட்டமாக வடிவம்பெற முன்னோடி நிகழ்வுக்கு இது கால்கோள் இட்டது.

சைனைட்டும் கைக்குண்டும் தற்காப்புக் கவசமாதல்

1970 களில் இளைஞர்கள் எழுச்சிப் போராட்டங்கள் வீச்சுப்பெற்றபோது பேரினவாதிகளுக்கு சிம்மசொப்பனமாக விளங்கிய தியாகி பொன்.சிவகுமாரன் எதிரியுடன் உயிருடன் பிடிபடக் கூடாது என்ற உயரிய நோக்குடன் கோப்பாய்ப் பொலிசாரால் 05.06.1974 அன்று சுற்றி வளைக்கப்பட்ட நிலையில் சைனைட் உட்கொண்டு தியாகமரணமடைந்தான். தனியொரு மனிதனாக ஒரு இயக்கமாகவே செயற்பட்ட அவனது மரணம் இளைஞர் சமுதாயத்தின் இதயங்களில் இனமான உணர்வை வேகப்படுத்தியது. பல இளைஞர்களைப் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடத் தூண்டியது. அவனது தியாகமரணமேயாகும்.

இவ்வாறு திரள் நிலையில் ஒன்று கூடிய இளைய சமுதாயத்தின் இலட்சிய உணர்வுகளுக்கு செயல்வடிவம் கொடுக்க 1976 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. நன்கு ஸ்தாபனமயப் படுத்தப்பட்ட நிலையில் விடுதலைப்புலிகள் தமிழர் தேச விடுதலைப் போர் முன்னெடுக்கப் பட்டபோது அவர்கள் சைனைட்டை ஒரு தற்காப்புக் கவசமாகப் பயன்படுத்தினார்கள். இதனால் சைனைட் என்ற இரசாயனக் கல வைக்கு ஒரு அரசியல் அந்தஸ்து ஏற்பட்டது. ஆய்வு கூடங்களில் தேங்கிக்கிடந்த சைனைட் விடுதலைப் புலிகளின் கழுத்தில் ஒரு இலட்சிய உறுதியின் அடையாளச் சின்னமாக்கப்பட்டது.

தேசியத்தலைவரிடம் சைனைட் பற்றிய ஒரு கேள்வியை பிரபல சர்வதேச ஊடகவியலாளரான அனிதா பிரதாப் தொடுத்தபோது அதற்குப்பதில் கொடுத்த தேசியத்தலைவர் "நானே முதலில் சைனைட் கட்டினேன். இதன் பின்னர் தான் மற்றவர்களைக் கட்டச் சொன்னேன்" என்றார். இதேபோல மறைந்த யாழ். மாவட்டத்தளபதி கேணல்.கிட்டு அவர்களும் இன்னுமொரு சர்வதேசப் பத்திரிகையாளரான பாபரா குரொசொட் அவர்களுக்கு (Babara Crossatte) வழங்கிய செவ்வியில் மறைந்த மாவீரர்களது ஞாபகச் சின்னமாகவும் எங்கள் கழுத்தில் சைனைட் இருக்கிறது என்றார்.

சைனைட் உட்கொண்ட முதல் போராளி

விடுதலைப்புலிகள் கழுத்தில் தொங்கும் சைனைட் களத்தில் இலட்சியம் காக்க உதவியுள்ளது. இலங்கை இராணுவத்தால் யாழ்ப்பாணம் வல்வெட்டித்துறையில் 18.05.1984 அன்று சுற்றிவளைக்கப்பட்ட போது வீரவேங்கை. செல்வம் பசீன் (வேலுப்பிள்ளை அன்னலிங்கம் பசீரதன்- 05ஆம் வட்டாரம் மண்டைதீவு) என்ற போராளி இயக்கமரபு காப்பதற்காக சைனைட்டை உட்கொண்டு இயக்க இரகசியங்களைக் காப்பாற்றினான். இவனே விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் சைனைட் உட்கொண்ட முதல் மாவீரன் ஆவான். இவனை உயிரோடு கைது செய்யமுயன்ற இலங்கை இராணுவம் அந்த முயற்சியில் தோற்றுப் போனது. காப்புக் கவசமான சைனைட் அவனையும் இயக்கத்தையும் காக்கும் அற்புதசக்தியானது.

ஒரு சைனைட் - இருபோராளிகள்

இலங்கை இராணுவத்துடனான சமரிலும் சரி இந்திய இராணுவத்துடனான போராட்டக் களங்களிலும் சரி சைனைட் உட்கொண்டு பல போராளிகள் மாவீரர்களாகியுள்ளனர்.

வாழ்வில் ஒன்றாக அமர்ந்து ஒரே தட்டில் பகிர்ந்து உணவு உட்கொண்ட போராளிகள் மரணத்தின் போது ஒரே சைனைட்டை இருவர் பகிர்ந்து உட்கொண்டு மரணமடைந்துள்ளனர். இலங்கை இராணுவத்தால் 12.03.1986 அன்று அம்பாறை கல்முறைப் பகுதியில் சுற்றிவளைக்கப்பட்டபோது இரு போராளிகளை உயிருடன் கைது செய்ய இராணுவம் முயன்றபோது அந்தப் போராளிகள் இருவரும் எதிரியுடன் போராடி இறுதியில் தம்மிடம் இருந்த ஒரேயொரு சைனைட்டைப் பகிர்ந்து உட்கொண்டு இருவரும் வீரமரணமடைந்தனர். அவர்கள் பெயர்கள் பின்வருமாறு லெப்.உமாராம் (முத்துக்குமாரு சந்திரகுமார் கல்லடி), வீரவேங்கை. சுந்தர்(நல்லதம்பி சுந்தரலிங்கம் காரைதீவு) ஆகியோராகும். இதேபோல் இந்திய இராணுவம் தமிழர் தாயகத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த போது தண்ணீர் எடுக்க காரைநகரில் ஒரு கிணற்றடிக்குச் சென்ற இரண்டு விடுதலைப் புலிகளை இந்திய இராணுவம் சுற்றிவளைத்தபோது இரண்டு போராளிகளான வீரவேங்கை. சங்கரை (தம்பு-துரைராசா காரைநகர் யாழ்ப்பாணம்) வீரவேங்கை. கோபி ஆறுமுகம் தவபாலன் களபூமி காரைநகர்) இருவரும் தம்மிடம் இருந்த ஒரேயொரு சைனைட்டை பகிர்ந்து உண்டு வீரச்சாவடைந்தனர். இந்த மாவீரர்களது உயிர்த்தியாகம் நெஞ்சில் கனலைமூட்டியது. கண்களில் கண்ணீரையும் வரவழைத்தது.

ஒரு கைக்குண்டு - இருபோராளிகள்

எங்கள் மண்மீட்புப்போரின் ஆரம்பகாலம் முதல் இற்றை வரை விடுதலைப் புலிகளால் கைக்குண்டுகள் ஒரு போராயுதமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆரம்பகாலத்தில் கைக்குண்டுகள் சுயஉற்பத்தி ஆயுதங்களாகவே (Home Made Granade) இருந்தன. உள்ளீடுகளைப் பொறுத்தவரை அன்று வேறுபட்டவையாக இருந்தன. ஆனால் வடிவம் ஒன்றுபட்டதாகவே இன்றும் உள்ளது. சர்வதேச விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புகளும் சர்வதேச இராணுவ தேவைகளுக்கும் எல்லாநாடுகளிலும் ஒரே வடிவம் கொண்டனவாகவே உள்ளன. முன்னாள் சிறிலங்கா சனாதிபதி ஜே.ஆர்.காலத்தில் இஸ்ரேலில் தயாரிக்கப்பட்ட கைக்குண்டுகளுக்கு 'J.R' எனப் பெயரிடப்பட்டு இலங்கைக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இலங்கை அரசாங்கம் கைக்குண்டுகளை இறக்குமதி செய்த காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் தமது தொழில்நுட்ப அறிவைப் பயன்படுத்தி கைக்குண்டுகளை உற்பதி செய்தனர். விடுதலைப் புலிகள் கைக்குண்டுகளை ஒரு போராயுதமாக மட்டுமன்றி எதிரியிடமிருந்து தம்மைக் காக்கும் ஒரு கேடயமாகத் தற்பாதுகாப்புக் கவசமாகவும் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள். எதிரிகள் போராளிகளைக் கைதுசெய்ய முயன்றால் தம்மிடம் இருக்கும் கைக்குண்டுகளை வெடிக்கவைத்து வீரச்சாவடைவதோடு எதிரியின் எண்ணத்திலும் மண்ணள்ளிப் போட்டுவிடுகிறார்கள். சில போர்க்களங்களில் ஒரேயொரு கைக்குண்டு மட்டும் எஞ்சிய நிலையில் இரண்டு போராளிகள் தமக்கிடையே அவற்றை வெடிக்க வைத்து வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர். அந்தச் சம்பவம் பின்வருமாறு:

சிங்கள இராணுவப்படைகள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் மாங்குளம், துணுக்காய், வவுனிக்குளம், பாண்டியன் குளம், மல்லாவி போன்ற பரந்த பூமியில் படைகளை இறக்கி சுற்றிவளைப்புக்களை 11.03.1986 அன்று மேற்கொண்டார்கள். இந்தச் சுற்றிவளைப்புகள் மூன்று தினங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆயுதவளமும் ஆளணி வளமும் குறைந்த நிலையிலும் விடுதலைப் புலிகள் ஆங்காங்கே கடும் சமரில் ஈடுபட்டார்கள். பலத்த மோதல்களும் இடம்பெற்றன. துணுக்காய்ப் பகுதியில் ஓரளவு காடு சார்ந்த பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்த எதிரிப்படைகள் மீது உக்கிரமான தாக்குதலை இறுதிவரை மேற்கொண்ட விடுதலைப் புலிகள் இருவர் தம்மிடம் இருந்த எல்லா ஆயுதவளமும் தீர்ந்த நிலையில் தம்மிடம் எஞ்சியிருந்த ஒரேயொரு கைக்குண்டை மட்டும் தமக்கிடையே வெடிக்கவைத்து வீரமரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டனர். அவர்களது பெயர்கள் பின்வருமாறு: வீரவேங்கை. ஜீவா (கந்தையா கெங்காதரன் செட்டிகுளம் வவுனியா), வீரவேங்கை. ரஞ்சன் (சரவணமுத்து சத்தியசீலன் வவுனிக்குளம்).

இதேபோல வேறுபல சமர்களிலும் போராளிகள் கைக்குண்டைக் கேடயமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். தமது உயிரைத் தியாகம் செய்து இயக்க இரகசியங்களைக் காப்பாற்றியுள்ளார்கள். சிலவேளைகளில் சைனைட்டும் கைக்குண்டும் கைவசம் இருக்கும் போது சைனைட்டை உட்கொண்டு வீரச்சாவைத் தழுவும் போராளிகள் தம்மிடம் இருக்கும் கைக்குண்டின் 'கிளிப்பை' (Clip) கழற்றி தமக்கிடையே வைத்து இறந்த தமது உடலைக் கைப்பற்ற முனையும் எதிரிப்படைகளுக்கு சேதத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். மட்டக்களப்பு கள்ளியந்தீவில் சிறிலங்கா அதிரடிப்படையுடனான சமரின் போது சைனைட் உட்கொண்டபின்தனது கையில் இருந்த கைக்குண்டு எதிரியின் கையில் போய்ச் சேரக்கூடாது என்ற உறுதியுடன் அந்தக் கைக்குண்டை வெடிக்க வைத்து 14.11. 1986 அன்று வீரவேங்கை புண்ணியன் என்ற போராளி (இருதயம் மைக்கல் கொலின்-மத்தியவிதி மட்டக்களப்பு) வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டான்.

இவ்வாறாகப் பல அற்புதமான தியாக வரலாற்றைக் கொண்டது எங்கள் தாயக விடுதலைப் போராட்டமாகும். இந்த மண்மீட்புப் போரில் மாவீரர்களது பங்களிப்பும் அர்ப்பணிப்பும் பற்றி தேசியத்தலைவர் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"மாவீரர்கள் காலத்தால் சாகாத சிரஞ்சீவிகள். சுதந்திரச் சிற்பிகள். எமது மண்ணில் ஒரு மாபெரும் விடுதலை எழுச்சிக்கு வித்திட்டுச் சென்ற வீரமறவர்கள்"

அவரின் இக்கூற்று எமது நெஞ்சின் வைரவரிகளாக வேண்டும்.

மாவீரர்நாளாக அனுஷ்டிக்கப்படும் நாட்கள்

16.01.1993
கடலில் காவியமான கிட்டு
உட்பட பத்து வேங்கைகள்
நினைவாக

19.03.1988 - 19.04.1988
அன்னை பூபதி அம்மா நினைவுநாள்.
மார்ச் மாதம 19 ஆம் திகதி
தொடக்கம் ஏப்ரல் மாதம்
19 ஆம் திகதி வரை

05.07.1987
கரும்புலி நாள்

15.09.1987 - 26.09.1987
தியாகதீபம் திலீபன் நினைவு நாள்
செப்ரெம்பர் 15ஆம் திகதி தொடக்கம்
செப்ரெம்பர் 26ஆம் திகதிவரை.

05.10.1987
குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட
12 வேங்கைகள் சயனைட் அருந்தி
வீரச்சாவடைந்த நாள் ஒக்ரோபர்
மாதம் 5ஆம் திகதி.

10.10.1987
தமிழீழ விடுதலைப் போரில் இன்னுயிர்
ஈய்ந்த முதற் பெண்புலி
மாலதி (தமிழீழ பெண்கள் எழுச்சி நாள்)

27.11.1992
மாவீரர் நாள், நவம்பர் மாதம்
25ஆம் திகதி தொடக்கம், நவம்பர்
மாதம் 27ஆம் திகதி வரை.

மாவீரர்கள் உடல்கள் ஏன் புதைக்கப்பட வேண்டும்?

வீர மரணமடையும் புலி வீரர்களது உடல்கள் இனித் தகனம் செய்யப்படமாட்டாது. அவைகள் புதைக்கப்பட வேண்டும் என நாம் முடிவெடுத்துள்ளோம். இம்முடிவானது போராளி களுள் மிகப் பெரும்பாலானோரின் விருப்பத்துக்கிணங்கவே எடுக்கப்பட்டடுள்ளது.

மாவீரர்களை தகம் செய்வதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட "மாவீரா துயிலும் இல்லங்களில்" இப்பொழுது மாவீரர்கள் புதைக்கப்பட்டு அங்கே நினைவுக் கற்கள் வைக்கப்பட்டுள் கொண்டிருக்கின்றன.

இது என்றென்றும் தியாகத்தின் சின்னமாக எமது மண் ணில் நிலைபெறும்.

மாவீரர்களின் உடல்கள் புதைக்கப்பட வேண்டும் என நாம் ஏன் முடிவெடுத்தோம் என்பதையும் அதற்குரிய காரணி களையும் இங்கேபார்ப்போம்.

போராளிகளின் புகழுடல்கள் ஏன் புதைக்கப்பட வேண்டும்?

போராளிகள் தனிமனிதர்கள் அல்லர். அவர்கள் ஒரு இனத்தின் காவலர்கள். அந்த இனத்தின் வழிகாட்டிகள். ஒரு புதிய வரலாற்றைப் படைக்கும் சிருஸ்டிகர்த்தாக்கள். இவர் களது வீரச்சாவுகள் வெறும் மரண நிகழ்வுகள் அல்ல. இவர் களது நினைவுகள் வரலாற்றுச் சின்னமாக என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க வேண்டும். இந்தத் தியாகச் சின்னங்கள் எமது மக்களின் மனதில் காலங்காலமாக விடுதலை உணர்வை ஊட்டிக் கொண்டே இருக்கும். அதாவது, பேராளி களின் கல்லறைகள் மக்களின் உள்ளத்தில் சுதந்திரச் சுடரை ஏற்ற உதவும் நெருப்புக் கிடங்குகளாகவே பயன்படும்.

எனவேதான போரரிளகளது உடல்களைப் புதைத்து, கல்றைகளை எழுப்பி, அதை என்றென்றும் உயிர்த்துடிப் புள்ள ஒரு நினைவுச் சின்னமாக நிலைநிறுத்த நாங்கள் விரும்புகின்றோம்.

அன்புக்குரிய எமது பெற்றோர்களே, மக்களே!

எமது இயக்கத்தின் இந்த முடிவை நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என நம்புகின்றோம். இந்த முடிவு, காலங் காலமாக இருந்து வந்த சம்பிரதாயம், சாஸ்திரங்களுக்கு முரணாக இருக்கின்றது என நீங்கள் கருதலாம். ஆனால் உங்களது பிள்ளைகளான புலிவீரர்கள் இந்த நாட்டின் பொதுச்சொத்தாக, பொக்கிசமாக இருக்கின்றார்கள். பல்லாயி ரக்கணக்கான இப்பொக்கிசங்கள் வெறும் நினைவுகளாகவும், எண்ணிக்கைகளாகவும் மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

அவை பொருள் வடிவில் என்றென்று எம் மண்ணில் இருந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

இது ஒரு புறமிருக்க, எமது சகதோழர்கள் சிலரது வீர மரணத்தின் பின் நடைபெறும் சில சம்பவங்கள் எமது மனதைப் பாதித்திருக்கின்றன. அதாவது, பெற்றோரரோ, உடன் பிறந்தவர்களோ உறவினர்களோ இல்லாது நடை பெறும் எமது போரரிளகளின் இறுதிச் சடங்குகளை நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

என்னதான் எமது தோழர்கள் சூழ நின்று தகன நிகழ்ச்சி களை நடாத்தினாலும் கூட, அப்போராளியைப் பெற்றெடுத்த - சீராட்டி வளர்த்த தாய் தந்தையரோ, அல்லது உடன் பிறந்தவர்களோ அங்கே இல்லாதது எமது மனதை நெருடு கின்றது.

பேராட்ட சூழல் காரணமாக அவர்கள் வரமுடியாது விட்டாலும் நாளை இப்பெற்றோர்களுக்கு அவர்களது பிள்ளையின் நினைவாக நாங்கள் எதைக்காட்டப் போகின் றோம்?

அப்படியான சூழலில் அவர்கள் படும் துயரையும், அங்க லாய்ப்பையும் அனுபவவாயிலாக நாம் அறிந்தே இருக்கின் றோம்.

எனவேதான் தனது பிள்ளையின் உடலைப் பார்க்காது விட்டாலும் கூட அவனது உடல் புதைக்கப்பட்ட கல்லறை யைப் பார்த்து ஓரளவு ஆறுதல் அடையவாவது நாங்கள் உதவிசெய்வோம். அத்துடன் அடிக்கடி அக்கல்லறைக்குச் சென்று அவனது நினைவுகளை மீட்டுப்பார்ப்பதுடன் ஓர் ஆத்ம திருப்தியையும் அவர்கள் அடைந்து கொள்வார்கள்.

அன்புக்குரியவர் ஒருவரின் சாவு சோகமானதுதான். ஆனால் அந்தச் சோகத்தை மறக்க வேண்டும் என்பதன் அர்த்தம் அவரை மறக்க முயற்சிப்பதாக இருக்க முடியாது தானே!

கல்லறைக்கு மீண்டும் மீண்டும் செல்வதால் சோகம் அதிகரிக்கும் என்றில்லை. உண்மையில் அப்படிச் செய்வ தால் மன நிம்மதி அடையும்.

எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. தகனம் செய்வதற் குப் பதிலாக புதைப்பது என்பது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முரணான செயலல்லவா? என யாராவது வினா எழுப்பலாம்.

நீண்டகாலம் தொட்டு இருந்து வரும் 'தகனம் செய்வது' தமிழரின் பண்பாடு என எண்ணுவது தவறானது. உண்மை யில் பண்டைய தமிழர் பண்பாட்டில் இறந்தவர்களது உடல் புதைக்கப்பட்டு நடுகல் வைக்கப்பட்டதாக போதுமான வரலாறுகள் உண்டு. புறநானூற்று இலக்கியமும் ஈமத்தாளி வடிவிலான தொல்லியல் சான்றுகளும் நடுகற்களும் இதை நிரூபிக்கப் போதுமானது.

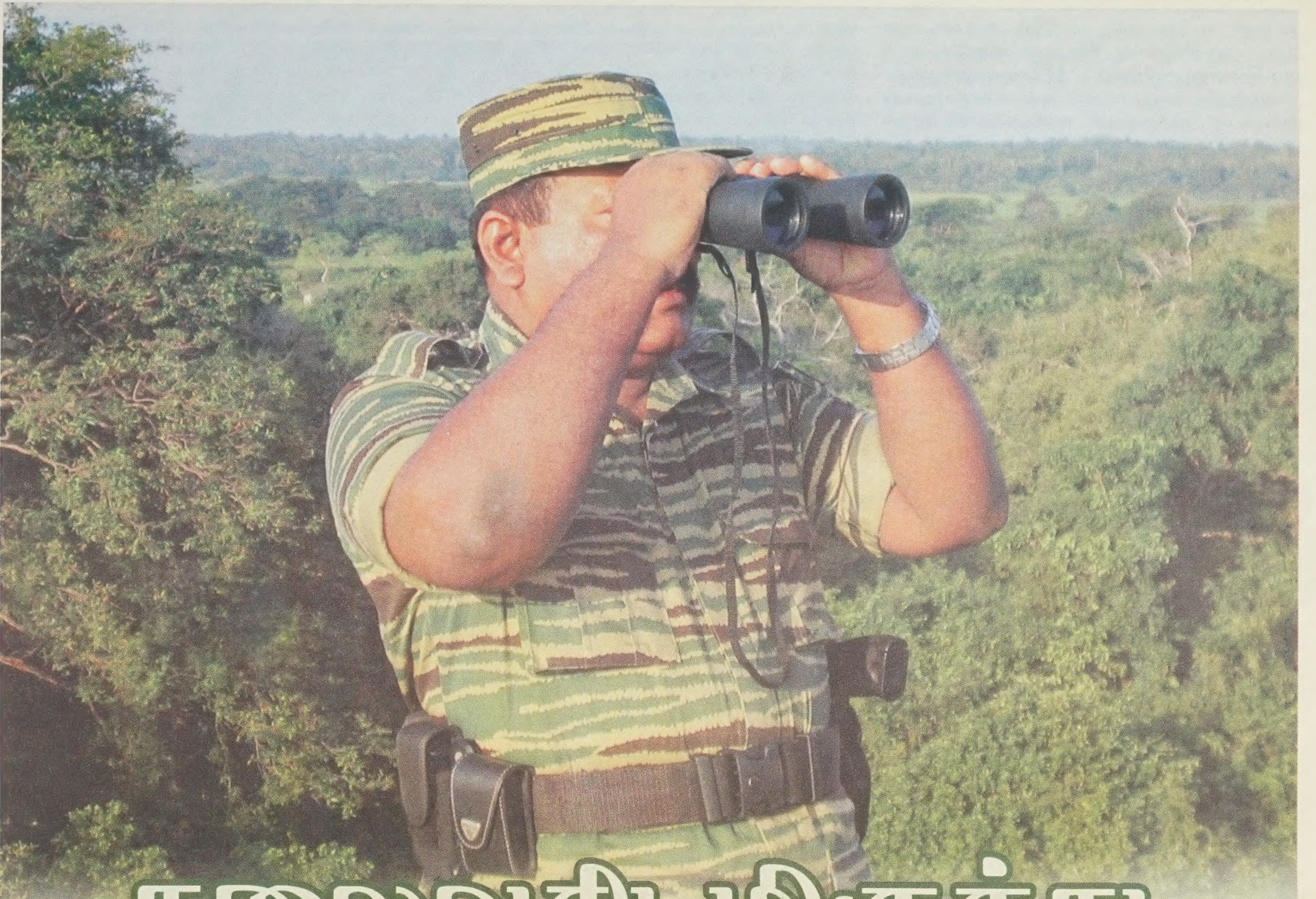
ஆனாலும் இந்த ஆராய்ச்சிகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். உண்மையில் இந்த முறையை ஒரு சமூக சீர்திருத்தமாக நாங்கள் செய்யவில்லை. இது போராளிகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். பொதுமக்களுக்கல்ல. எனவே இங்கே பண்பாட் டுப் பிரச்சினை எழ நியாயமில்லை. அத்துடன் புதைப்பது என்ற முடிவானது வெறும் இறுதிக்கிரியை நிகழ்ச்சி அல்ல. அது போராட்டத்தை உயிர்ப்புடன் என்றென்றும் வைத்திருக் கும் ஒரு சரித்தரத் தியாகத்தின சின்னம்.

சாவு வாழ்வின் முடிவல்ல
தொடக்கமுமாகலாம் எனச்சொல்லி
வாழ்வுக்குப் புதிதான வழிகாட்டிகள்.
வருடமொரு கவிதையால்
இவர்களை வரைய முடியாது.
கார்த்திகை மாதத்தில் பூப்பதால்
மற்றவைகளிருந்து மாறுபட்டு
அதிசயமாய் விளைவதால்
கானகத்தில் கரைந்துறைவதால்
கழுத்தில் நஞ்சணிவதால்
மஞ்சளும் சிவப்புமாய் மலர்வதால்
கார்த்திகைப் பூவே
மாவீரருக்குக் கனகச்சிதமானது.
கார்த்திகைப் பூவே இவர்
இவரே கார்த்திகைப் பூ
மாவீரர் நாள்
கார்த்திகைப்பூ பூத்திடும்நாள்.

-புதுவை இரத்தினதுரை -

கார்த்திகைப் பூ
பூத்திடும் நாள்

தலைவரிடமிருந்து கற்போம்...

- திறலோன் -

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன்!

உலகின் தென்கோடி மூலையில் ஒரு சின்னஞ்சிறு நகரத்தில் பிறந்த இந்த மனிதர். இன்று உலகப் பெருநகரங்களிலும்கூட அறியப் பட்ட ஒரு மனிதராக, உலகப் பேரரசுகளாலும், உலகப் போரியல் வல்லுனர்களாலும், வியப்பு டன் நோக்கப்படுகின்றன ஒருவராக, உலக விடுதலை இயக்கங்களுக்கும், விடுதலைக்காக போராடுகின்ற இனங்களுக்கும் வழிகாட்டியா கவும் முன்மாதிரியானவராகவும் கொள்ளப்படுப வராக, எதிரிகளால் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியா தவராக, வெல்லப்பட முடியாதவராக இருக்கிறார் என்றால்...

அவர் யார்? அவருடைய தனித்துவம்தான் என்ன?

அவர் மனிதர்...

நாட்டையும் மக்களையும் நேசிக்கின்ற...

நாட்டியனதும் மக்களினதும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற சலுகைகளுக்கு மண்டியி டாத, போலிச் சமரசத்துக்கு இடங்கொடுக்காத உண்மை மனிதர்.

"இந்த உண்மை மனிதர்" என்ற அடையா ளம்தான் உலகிலுள்ள மற்றத் தலைவர்களை விட அவரை வேறுபடுத்தி உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் பார்க்க வைக்கிறது.

தமிழினத்தின் கடந்த காலத்தலைவர்கள்

ஈழத்தமிழினதின் நவீனகால அரசியல் வரலாறு 1850 களிலிருந்து ஆரம்பித்தது என்று சொல்லலாம். ஆறுமுக நாவலர், பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பொன்னம்பலாம் அருணாசலம், ஹென்றி பேரின்பநாயகம், ஜி.சுந்தரலிங்கம். ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் என்று பெரிய தலைவர்கள் பரம்பரையே தமிழினத்துக்கு இருந்தி ருக்கிறது. இந்தத் தலைவர் பரம்பரையிடம் இல்லாத சிறப்பு, தனித்துவம் நமது தலைவரிடம் இருப்பதால்தான் அவர் தேசியத்தலைவர் என்று உயரிய இடத்தில் வைத்துப் போற் றப்படுகிறார்.

கடந்த கால தலைவர் பரம்பரையை நாங்கள் அடிப்படை வாதத் தலைவர்கள் மிதவாதத் தலைவர்கள் என்று இரண் டாக வகுக்கலாம். ஆறுமுகநாவலர், சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம், ஜீ. சுந்தர லிங்கம் ஆகியோரை அடிப்படைவாதத் தலைவர்கள் வரி சைக்குள்ளும், ஹென்றி பேரின்பநாயகம், ஜீ.ஜீ.பொன்னம் பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் போன்றோரை மிதவாதத் தலைமைக்குள்ளும் அடக்கலாம்.

அடிப்படைவாத தலைவர்கள் குறுகிய சமய சாதிய வட்டத்துக்குள் நின்று கொண்டு, தமிழ்மக்களது உரிமைப் போரையும் அந்த வட்டத்துக்குள் குறுக்க நினைத்வர்கள், மிதவாதத் தலைவர்கள் இந்த வட்டத்துக்கு அப்பால் செல்ல முயன்ற போதிலும், மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தை வாக்குச் சீட்டு அரசியலைத்தாண்டி இறுதி இலக்கை நோக்கி வழி நடத்திச் செல்ல முடியாமலோ அல்லது விரும் பாமலோ இருந்தவர்கள்.

அடிப்படையில் இந்த இரண்டு பகுதியினருக்கும் இடை யில் ஒரு ஒற்றுமையிருந்தது. இந்த இரண்டு பகுதியினருமே ஆங்கில மொழியில் கல்விகற்று, ஆங்கிலேயர்களுடைய அரசியல் கோட்பாடுகளுக்குள் நின்று கொண்டு அவர்கள் காட்டிய வழியில் சென்று உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம் என்று நம்பியதுதான் அந்த ஒற்றுமையாகும்.

ஆறுமுக நாவலர் கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்துக்கு எதிராக வும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காகவும் பாடுபட்டதாக சொல் லிக்கொண்டாலும், "அந்தக் காலத்தில் அவர் செய்ததைப் போல வேறு எவரும் சிறப்பாகச செய்திருக்க முடியாது" என்று பாராட்டப்படும் அளவுக்கு கிறிஸ்தவ மறை நூலான பைபிளை தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்து, மதமாற்றம் செய்த மதகுருமாரின் பணியை இலகுவாக்கியதும், சைவத் தையும் தமிழையும் பாதுகாக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, சற்சூத்திரக் கோட்பாட்டை உருவாக்கி குடாநாட் டில் இருந்த சாதிய முரண்பாட்டை இன்னும் இறுக்கமாக்கிய தும், தான் உருவாக்கிய கல்விக் கூடங்களில் தமிழ் பிள்ளை களில் ஒரு பகுதியினருக்கு சாதி அடிப்படையில் கல்வி கற்க அனுமதி மறுத்ததும் அவர் தமிழினத் தவைவர் என்ற அடையளத்தை இழக்க வைத்து மதப் பெரியார் என்ற வட்டத்துக்குள் அவரைக் குறுக்கிவிட்டது.

அதுபோலவே இலங்கைத் தேசியம் என்ற கற்பனை தேசியத்தை நம்பிய சேர்.பொன் இராமநாதன், சேர்.பொன் அருணாசலம் போன்றவர்கள் அது தமிழ்த் தேசியத்தை சிங்கள தேசியத்திடம் அடிமைப்படுத்துவதற்கு, பிரித்தானியர் கள் விரித்த சதிவலை என்பதை உணரவில்லை. முதலாம் உலக யுத்தகால நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் சிங்கள மக்களின் உரிமைகளுக்காக பிரித்தானிய அரசிடம் வாதாடு வதற்கு இலண்டன் சென்ற சேர்.பொன் இராமநாதனுக்கு தமிழ்மக்கள் இழந்துவிட்ட இறைமைக்காவும உரிமைக்காக வும் வாதாடத் தோன்றவில்லை. இலங்கை தேசியத்துக்காக, அதன் ஆட்சி உரிமைக்காக அதிகளவுக்கு குரல் கொடுத்த சேர்.பொன் அருணாசலம் சிங்கள தேசியத்தில் கபடத் தனத்தை பௌத்த சிங்களப் பேரினவாத அச்சுறுத்தலை கவ னிக்கத் தவறிவிட்டார். பின்னால் வந்த மிதவாதத் தலைவர் கள் தமிழ் தேசியம், தமிழர் தாயகம் பற்றியெல்லாம் முன் னையவர்களைவிட வித்தியாசமாகச் சிந்தித்தாலும், இதற் காக அவர்கள் பரந்துபட்ட மக்கள் மத்தியில் வேலை செய்தா லும், பிரித்தானிய பாணி வெஸ்ட்மினிஸ்டர் ஆட்சிமுறையின் கீழ் வாக்குச் சீட்டு அரசியலின் மூலம் இவற்றை பாது காக்கலாம். இழந்த உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம் என்று

நம்பியதும், மக்களை நம்ப வைத்ததும், இவர்கள் செய்த பெரிய முட்டாள் தனமாகும். இந்த வெஸ்ட்மினிஸ்டர் ஆட்சி முறையை வைத்துக் கொண்டே, “இந்த மக்களுக்காக மக்களுடைய பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு நடத்தப்படுகின்ற மக்களுடைய ஆட்சி” என்ற கவசத்தை வைத்துக்கொண்டே சிறிலங்காவில் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்த சிங்களப் பேரினவாத அரசுகள் தமிழர்களின் பாரம்பரிய நிலங்களை பறித்த போதும், அரசியல் உரிமைகளைப் பறித்து இரண்டாந்தரக் குடிமக்கள் ஆக்கியபோதும், தமிழ் மக்கள் மீது அரசபயங்கரவாதத்தையும், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வன்முறைகளையும் தொடர்ச்சியாகத் தூண்டிவிட்டபோதும் இவர்கள் மலைபோல் நம்பிய ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களும், வெஸ்ட்மினிஸ்டர்பாணி ஆட்சி முறையும் தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றாத நிலையில் “கடவுள் தான் இனி தமிழ்மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று வேதாந்தம் பேசத்தான் இவர்களால் முடிந்தது.

பலம்தான் அதிகாரத்தின் அடிப்படை

இன்றைய நவீன உலகின் இருப்பு என்பது பலத்தின் அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. சனநாயம், சோசலிசம், கம்யூனிசம், முதலான அனைத்து அரசியல் சித்தாந்தங்களும் வழிமுறைகளும் பலத்தின் அடிப்படையில்தான் நிலைத்திருக்கிறது. தேசங்களினதும், தேசிய இனங்களினதும் விடுதலை என்பதும், எழுச்சி என்பதும் கூட பலம் சார்ந்த விடயமாகத்தான் இருக்கிறது.

“விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” என்கின்ற முழக்கங்களை முதன்முதலாக உலகுக்கு உரத்துச் சொன்ன, பிரெஞ்சுப் புரட்சி பஸ்தில் சிறையை உடைத்ததால் - அங்கிருந்த ஆயுதக்களஞ்சியம் புரட்சியாளரால் கைப்பற்றப்பட்டதால் வந்த பலத்தின் அடிப்படையில் தான் இறுதி இலக்கை எட்டியது.

சூரியனே அஸ்த்தமிக்காத பிரித்தானிய சாம்ராட்சியத்துக்கெதிராக அமெரிக்கர்கள் போர்க்கொடி தூக்கி ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசை நிறுவியதால்தான், காலனிய அடிமைச் சிறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த பல நாடுகளுக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

கடந்த காலத்தில் தங்களுடைய பலத்தை இழந்ததால் தான் ஆர்மேனியர்களும் குர்தியர்களும், ஸ்லாவியர்களும் ஒரு தேசமாக உருப்பெறாமல் பல பெருந்தேசிய அரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் சிக்கிச் சிதறுண்டு போனார்கள்.

ஈழத்தமிழ் மக்களும் கடந்தகாலத்தில் பலமற்றவர்களாக நின்று உரிமைகளை யாசித்துக் கேட்டதால்தான் அகதிகளாக அடித்து விரட்டப்பட்டார்கள். இந்த அடிப்படை உண்மையை உணர்ந்து பலவீனமாயிருந்த தமிழர் தரப்பை பலமுள்ள சக்தியாக மாற்றியவர் நமது தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள்.

18.08.1993ம் ஆண்டு தமிழீழ சட்டக்கல்லூரியிலே ஆற்றிய உரையிலே இதை அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இன்றைய உலக ஒழுங்கை பலம்தான் நிர்ணயிக்கிறது. வலுமிக்க வல்லரசுகள் தாம் விரும்பியவாறு சர்வதேச உறவுகளையும், சர்வதேச சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் உலக நாடுகள் மீது திணித்து வருகின்றன. இந்த நாடுகள் தமது நலன்களை பேணும் வகையில் ஒரு புதிய உலக ஒழுங்கை உருவாக்க முயல்கின்றன. நாமும் நமக்கென்று ஒரு பலமான அரசைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். நமது நாடு பலம் மிக்கதாக இருந்தால்தான் அந்நிய ஆதிக்கங்களின் ஊடுருவல்களையும், தலையீடுகளையும் எதிர்கொண்டு முறியடித்து எமது தனித்துவத்தைப் பேண முடியும்”

அதேபோல 27.11.1992 மாவீரர் தின உரையிலே, “இந்த உலகில் அநீதியும் அடிமைத்தனமும் இருக்கும் வரை சுதந்திரத்தை இழந்து வாழும் மக்கள் இருக்கும் வரை, விடுதலைப் போராட்டங்களும் இருந்துகோண்டுதான் இருக்கும். இது ஒரு வரலாற்று நியதி. ஒடுக்கப்படும் உலக மக்களில் ஒரு பகுதியனராகிய நாமும் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடி வருகிறோம். எல்லா விடுதலைப் போராட்டங்களையும் விட எமது போர்க்குரல் இன்று உலக அரங்கில் பெரிதாக ஒலிக்கிறது. எமது சுதந்திரப் போர் ஏனைய விடுதலைப் போராட்டங்களைவிட சாராம்சத்தில் வித்தியாசமானது. தனக்கே உரித்தான தனித்துவத்தைக் கொண்டது” என்றும் நமது தேசியத் தலைவர் தெரிவிக்கின்றார்.

அதாவது “அடிவாங்குபவன் திருப்பி அடிக்க முற்பட்டால் தான் அடிப்பவன் நிறுத்துவான்” என்ற யதார்த்தமான உண்மையை “அடிவாங்குவது தமிழினத்தின் தலைவிதி” என்று சொல்லி அழுதுகொண்டும் தொழுதுகொண்டும் அடிமைகளாய் வாழ்ந்த தமிழினத்துக்கு உணர்த்தியவர் அவர். இதனாலே தான் அவர் ஏற்கனவே இருந்த தமிழ்த் தலைவர்கள் எல்லோரிலும் இருந்து வேறுபட்டு தனித்துவமான தலைவராக ஈழத்தமிழ் மக்களின் தேசியத்தலைவராக உயர்ந்து நிற்கிறார். உலகெங்கும் பேசப்படுகிறார்.

புரட்சியை இறக்குமதி செய்யாத தலைவர்

கடந்த காலத்தில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறோம். போராடுகின்றோம். புரட்சி செய்கின்றோம் என்று புறப்பட்ட எல்லோருமே, ‘சுயம்’ என்ற ஒன்று இல்லாதவர்களாக, இரவல் அடையாளத்தில் வாழ்வதையிட்டு திருப்திப்படுபவர்களாக இருந்தார்கள். தத்துவம், சித்தாந்தம், சட்டம், அரசியல், நிர்வாகம், போராட்டம் எல்லாவற்றிலுமே மேற்குலகை அப்படியே பார்த்தொழுகும் (கொப்பியடிக்கும்) தன்மைதான் அவர்களிடம் மேலோங்கி இருந்தது. பிரித்தானிய வாக்குச் சீட்டு அரசியல் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் எங்களுடைய அரசியலும் இருக்க வேண்டும். பிரித்தானிய நீதி நிர்வாகம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் எங்களுடைய நீதி நிர்வாகமும் இருக்கவேண்டும். பிரித்தானிய அதிகாரிகள் கழுத்தில் குளிர் பிடிக்காமல் ‘ரை’ கட்டினால் வெய்யில் கொழுத்தும் நாட்டில் வாழும் நாங்களும் ‘ரை’ கட்ட வேண்டும்.

புரட்சி என்றால் ரஷ்யாவில் லெனினும், சீனாவில் மாவோவும், கியூபாவில் சேகுவரா மற்றும் பிடல் காஸ்ரோவும் செய்ததைப் போலத்தான் புரட்சி செய்யவேண்டும். இப்படித்தான் இலண்டனிலும் மாஸ்கோவிலும் பீக்கிங்கிலும் மழைபெய்தால் நமது தாயகத்தில் குடை பிடிக்கின்ற போக்கு நிலவியது. ஆனால் இதையெல்லாம் தலைகீழாக மாற்றிவர் நமது தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள்.

அவர் யாரையும் எந்த நாட்டு ‘மொடலை’யும் ‘கொப்பி’யடிக்கவில்லை. அவர் எங்களுடைய மக்களின் விடுதலைக்காக, எங்களுடைய வாழ்வியல் சூழலை வைத்து, உலக மக்களின் அனுபவங்களை எங்களது வாழ்வியல் சூழலோடு பொருத்தி, எங்களுக்கென்று தனித்துவமான அடையாளத்தை உருவாக்கினார்.

உதாரணமாக இன்று தமிழ் மக்களுக்கென்று தனித்துவமான காவல்துறை இருக்கிறது. அந்தத் தமிழீழக்காவல் துறையின் பொறுப்பாளர் நடேசன் அவர்கள் தலைவரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, “நாங்கள் இந்தத் தமிழீழக்காவல் துறையை உருவாக்கிய போது, அவர்களுக்கான சீருடைபற்றிச் சிந்தித்தோம்”. அப்போது தலைவர், சிறலங்காவிலும் இந்தியாவிலும் இருக்கிற காக்கி நிறச் சீருடை நமது காவல் துறைக்கு வேண்டாம். காக்கி என்பது அடக்குமுறைச் சின்னமாக மக்களின் மனதில் பதிந்துவிட்டது. தமிழீழக்காவல் துறை மக்களுக்கான காவல் துறையாக இருக்க வேண்டும். மக்களின் மனதில் இதுவும் அடக்குமுறையைச் செய்கின்ற காவல்துறை என்ற எண்ணமே வரக்கூடாது என்று கூறினார். அதன்படி இன்று கருநீல வெளிர் நீலச் சீருடையில் எமது காவல்துறை மக்களுக்கான காவல்துறையாக மக்களுக்கான காவல்துறை சிறப்பான பணியை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்.

இந்தக் காவற்துறையின் செயற்பாடுகள் பற்றி தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது “தமிழீழக் காவற்துறையினர் நல்லொழுக்கம், நேர்மை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு போன்ற சீரிய பண்புடையவர்களாக இருப்பார்கள். பொதுமக்களுக்குச் சேவை செய்யும் மனப்பாங்குடன் சமூக நீதிக்கும் சமூக மேம்பாட்டுக்கும் உழைக்கும் மக்கள் தொண்டர்களாகவும் கடமையாற்றுவார்கள். எமது பண்பாட்டிற்கு ஏற்ற வகையில் மக்களோடு அன்புடனும் பண்புடனும் பழகுவார்கள். சமூக விரோத குற்றச் செயல்கள் எவற்றுடனும் சம்பந்தப்படாதவர்களாகவும் தேசப்பற்று மிகுந்தவர்களாகவும் 24 மணி நேரமும் பணியாற்றுவார்கள். தமிழீழக் காவற்துறையைப் பொறுத்தவரை குற்றங்கள் நடந்து முடிந்தபின் குற்றவாளியைத் தேடிப்பிடித்து கூட்டில் நிறுத்துவது அதன் நோக்கமல்ல. குற்றங்கள் நிகழாதவாறு தடுத்துக் குற்றச் செயல்களற்ற ஒரு சமூகத்தைக் கட்டி எழுப்புவதே அதன் இலட்சியமாகும்” என்றார்.

இதே போலத்தான் தமிழ் மக்களுக்கென்று இன்று தனியான நீதித் துறை இருக்கிறது. பல இடங்களிலே தமிழீழ நீதி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நீதித்துறைக்கு பொறுப்பாக இருக்கும் பரா அவர்கள், “நாங்கள் இந்த நீதி மன்றங்களை உருவாக்கிய போது தலைவர் சொன்னார், நீதிமன்றங்கள் மக்களுக்கான நீதி மன்றங்களாக இருக்கவேண்டும். இங்கே போனால் உரிய நீதி கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் மக்களுக்கு வரவேண்டும்” என்று. பொதுவாக நீதி மன்றங்கள் என்றாலே காலதாமதமும் பணவிரயம் இருக்கும். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் உரிய நீதியும் கிடைப்பதில்லை என்ற எண்ணமே மக்கள் மனதிலே இருந்தது. இன்றைக்கு தமிழீழ நீதிமன்றங்கள் அந்த எண்ணத்தை மாற்றியிருக்கின்றன. எல்லைப் பகுதிகளில் இருக்கிற சிங்கள மக்கள்கூட தங்கள் பிணக்குகளை எங்களிடம் எடுத்துவரும் அளவுக்கு எங்களுடைய நீதி மன்றங்களின் செயற்பாடுகள் சிறப்பான முறையிலே அமைந்திருக்கிறது” என்றும் கூறினார்.

உண்மையிலேயே இன்றைக்கு, தனித்துவமான தேசியக் கொடி, தனியான படையணிகள், தனித்துவமான சீருடை, தனித்துவமான மரியாதை ஒழுங்கு (சலூட்) தனியான காவல் துறை, தனியான நீதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள், தனியான ஆயப்பகுதி, தனியான தமிழீழப் போக்குவரத்துத்துறை என்று அடுக்கிக்கொண்டு போகும் அளவுக்கு எங்கும் எதிலும் எங்களது தனித்துவத்தை நமது தேசியத் தலைவர் நிறுவியிருக்கிறார்.

அகதிகள் என்றும் அரசியல் அநாதைகள் என்றும், அடையாளம் இழந்திருந்த தமிழினத்துக்கு இன்று அவர் தனித்துவமான அடையாளத்தையும், ஒரு அரசியல் முகவரியையும் பெற்றுத் தந்திருக்கிறார்.

தமிழர்கள் தனித்துவமானவர்கள். அவர்கள் அழுதுகொண்டும், தொழுது கொண்டும் வாழும் கோழைகள் அல்ல. எங்கும் எதிலும் சென்று எதையும் சாதிக்கவல்ல வீரர்கள் என்பதை அவர் உலகிற்கு உணர்த்தியிருக்கிறார். இதுவரை மற்றவர்களை பார்த்தொழுகிய (கொப்பியடித்த) எம்மை இன்று எங்களை மற்றவர்கள் பார்த்தொழுகும் நிலைக்கு நமது தேசியத் தலைவர் உயர்த்தியிருக்கிறார்.

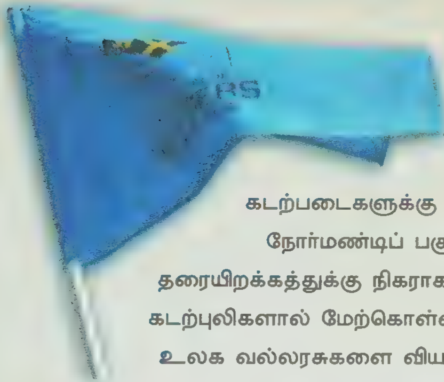
கடலை வென்று தரையை வென்றவர்

“கடலை வெல்பவர்களால் தான் தரையை வெல்ல முடியும்” என்று சொன்னவர் மாவீரன் நெப்போலியன் பொனபாட் கடந்த காலத்தில் இந்தக் கடல்பலத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் ஐரோப்பிய அரசுகள் தங்களது சாம்ராட்சியங்களை விரிவுபடுத்தின. தமிழரிடம் கடல் பலம் இல்லாது இருந்ததால் தான் 1620ம் ஆண்டு 8000 கிலோமீட்டர்களுக்கு அப்பாலிருந்து வந்த போர்த்துக்கேசர்களால் யாழ்ப்பாண அரசை வீழ்த்த முடிந்தது.

கடலைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தால்தான் தரையை கட்டப்படுத்தி வைத்திருக்க முடியும் என்பதை அனுபவரிதீதியாக உணர்ந்த நம் தலைவர் 1984ம் ஆண்டு கடற்புலிகளை உருவாக்கினார். இன்று அந்தக் கடற்புலிகள் வலிமை மிக்க படையணியாக தமிழனத்தின் மிகப் பெரும் பலமாக வளர்ச்சி பெற்று நிற்கிறது. உலகப் பெரும் கடற்படைகளுக்கு நிகராக, இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் பிரான்சின் நோர்மண்டிப் பகுதியில் நேசநாட்டுப் படைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தரையிறக்கத்துக்கு நிகராக, ஆனையிறவுச் சமருக்காக அன்று குடாரப்புப் பகுதியில் கடற்புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தரையிறக்கம் உலக வல்லரசுகளை வியக்கவைத்தது. இன்று உலகத்திலேயே பலம் பொருந்திய கடற்படை ஒன்றை வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்ற சாதனையும் எமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

முல்லைத்தீவில் ஆங்கிலேயப் படைகளை களை வெட்டிச் சாய்த்து அவர்களது பீரங்கியை கைப்பற்றுமளவுக்கு தரைப் பலத்துடன் இருந்த பண்டார வன்னியனிடம் உடல் பலம் மட்டும் இருந்திருந்தால் வரலாறு வேறுவிதமாக மாறியிருக்கும்.

எங்களுடைய கடற்பரப்பில் சிறலங்கா கடற்படை ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் தமிழீழத்தின் கரையோரக் கிராமங்களின் இருப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியது. அந்த பகுதி மக்களின் வாழ்வு அழிந்தது.

தமிழர் தாயகத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும் சிறிலங்கா படையினரின் இருப்புக்கும் இந்த கடலாதிக்கமும் கடல்வழி விநியோகமும்தான் முக்கியமானதாக இருந்தது.

கடலைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தால்தான் தரையை கட்டப்படுத்தி வைத்திருக்க முடியும் என்பதை அனுபவரிதீதியாக உணர்ந்த நம் தலைவர் 1984ம் ஆண்டு கடற்புலிகளை உருவாக்கினார்.

இன்று அந்தக் கடற்புலிகள் வலிமை மிக்க படையணியாக தமிழனத்தின் மிகப் பெரும் பலமாக வளர்ச்சி பெற்று நிற்கிறது. உலகப் பெரும் கடற்படைகளுக்கு நிகராக, இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் பிரான்சின் நோர்மண்டிப் பகுதியில் நேசநாட்டுப் படைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தரையிறக்கத்துக்கு நிகராக, ஆனையிறவுச் சமருக்காக அன்று குடாரப்புப் பகுதியில் கடற்புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தரையிறக்கம் உலக வல்லரசுகளை வியக்கவைத்தது.

இன்று உலகத்திலேயே பலம் பொருந்திய கடற்படை ஒன்றை வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்ற சாதனையும் எமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

பெண் விடுதலையும் மண்விடுதலையும்

மக்கள் தொகையில் சரி அரைவாசிப் பங்கை வகிக்கும் பெண்களை அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கி வைத்திருக்கின்ற சமூகம் முன்னேறவும் முடியாது. விடுதலையடையவும் முடியாது. அதாவது பெண் விடுதலை இல்லை என்றால் மண் விடுதலை இல்லை என்ற வரலாற்று உண்மையை உணர்ந்து கொண்ட நமது தலைவர், மகளிர் படையணியை உருவாக்கி, கிடுகு வேலிகளுக்குள்ளும் ஆளுயர மதில்களுக்குள்ளும் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழீழப் பெண்களை அவற்றுக்கு வெளியே வரச்செய்து அவர்களது பலத்தை வெளிக் கொணர்ந்து சாதனை படைத்திருக்கிறார்.

இந்த மகளிர் படையணி தொடர்பாக 08.03.1991 அன்று அனைத்துலக மகளிர் தினத்தை முன்னிட்டு எமதுதேசியத் தலைவர் வெளியிட்ட அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். "எமது சமூகத்தின் சனத்தொகையில் பெரும்பான்மை இடத்தை வகிக்கும் பெண்கள் தொடர்ந்தும் அடிமைத்தளத்தில் வாழ்ந்து வந்தால் எமது விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒருதேசியப் போராட்டமாக முன்னெடுப்பது கடினம். இதனை உணர்ந்துதான் எமது இயக்கம் பெண் விடுதலையை முதன்மைப்படுத்தியது. பெண்களை அரசியல் மயப்படுத்தி போராட்டத்திற்கு அவர்களை அணி திரட்டியது. இவ்வகையில் நாம் தமழீழப் பெண்கள் சமூகம் மத்தியில் ஒரு பெரிய புரட்சியை நிகழ்த்தி இருக்கிறோம். தமிழர் வரலாற்றிலேயே நடைபெறாத புரட்சி ஒன்று தமிழீழத்தில் நடைபெற்றிருக்கிறது. காலம் காலமாக அடுக்களையில் அடங்கிப் போயிருந்த தமிழீழப் பெண்ணினம் இன்று ஆயுதம் ஏந்தி நிற்கிறது. சீருடை தரித்து நிற்கிறது. காலம் காலமாக தூங்கிக் கிடந்த பெண்ணினம் இன்று விழிப்படைந்து, எமது போராட்டத்தின் ஒரு புரட்சிகர சக்தியாக எழுச்சி கொண்டு நிற்கிறது. வீரத்திலும் தியாகத்திலும் விடுதலையுணர்விலும் ஆண்களுக்கு எவ்வகையிலும் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பதை எமதுபெண் போராளிகள் தமது வீர சாதனைகள் மூலம் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளனர். ஒரு புதுமைப் பெண்ணை, புரட்சிப் பெண்ணை எமது விடுதலை இயக்கம் படைத்திருக்கிறது. தமிழீழத்தில் இந்தப் பெண் புரட்சி மேலும் தொடர வேண்டும்."

இன்று பெண்ணியம் பெண் விடுதலைபற்றியெல்லாம் அதிகளவுக்குப் பேசப்படுகின்ற, விவாதங்கள் நடாத்தப்படுகின்ற நாடுகளைவிட, சிறலங்கா இராணுவ ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து மீட்கப்பட்ட தமிழர் தாயகப் பகுதியிலேதான் பெண்கள் சுய கௌரவத்துடன் வாழவும், சுதந்திரமாக நடமாடவும் முடிகிறது.

வலிமைமிக்க உலகநாடுகளின் படையணிகளிலே கூட கனரக ஆயுதங்களை இயக்குவதற்கும், போர் முனைகளை தனியாக எதிர் கொள்வதற்கும் பெண்களுக்கு உரிய சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்கப்படாத நிலையில் இன்றைக்கு விடுதலைப் புலிகளின் மகளிர் படையணியினர், ஆட்லறி, மோட்டார்ப் படைப் பிரிவுகளை வழிநடத்துபவர்களாகவும், அனைத்துப் படைத்துறைச் செயற்பாடுகளிலும் மற்றும் அரசியலில் நிர்வாகத்துறைச் செயற்பாடுகளிலும், அனைத்துப் படைத்துறைச் செயற்பாடுகளிலும் மற்றும் அரசியலில் நிர்வாகத்துறைச் செயற்பாடுகளிலும் ஆண்களுக்கு நிகரான ஆளுமையுள்ளவர்களாக, வளர்ந்து நின்று சாதனை மேல் சாதனைகள் படைப்பதைக் கண்டு உலகம் வியந்து நிற்கிறது.

உயிராயுதங்கள்

உலகின் எப்பொழுதுமே இராணுவச் சமநிலை என்பது, உயிருள்ள மனிதர்களால், உயிரற்ற உலோகப் பொருட்களாலான ஆயுதங்களை அடிப்படையாக வைத்து உருவாக்கப்படும் போர்த் தந்திரோபாயங்களின் அடிப்படையில்தான் தீர்மானிக்கப்பட்டு வந்து இன்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டு வருகிறது. உயிரற்ற ஆயுதங்களின் சூட்டு வலு, அல்லது வெடிப்புச் சக்தியை போரிடும் தரப்பாரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த உளவுத் தகவல்களை வைத்துக் கொண்டு தங்களது ஆயுத தளபாட பலத்தை அதிகரிப்பதுதான் உலக நடைமுறையாக இருக்கிறது.

ஆனால் இங்கே உயிருள்ள மனிதன் உயிரற்ற ஆயுதத்தின் இடத்தை எடுத்து உயிராயுதமாக மாறும்போது எதிராளிகளுக்கு அந்த உயிராயுதத்தின் வலுவை பலத்தை உறுதியை மதிப்பீடு செய்ய முடியாமல் போய்விடுகிறது.

அத்துடன் எதிரியின் இலக்கை அழிப்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான போராளிகள் செல்ல வேண்டிய வேலையை ஓரிரு போராளிகள் உயிராயுதமாகச் சென்று செய்வதன் மூலம் குறைந்த உயிரிழப்புடன் மிகப் பெரிய வெற்றியும் கிடைக்கிறது.

இது ஆதிக்க சக்திகளுக்கும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தில் போருக்கு எதிரான போராயுதமாக உயிராயுதங்களை பயன்படுத்துவதற்கும், குறுகிய சிந்தனைப் போக்குடைய அடிப்படைவாதக் குழுக்கள் தங்களுடைய நோக்கங்களுக்கு உயிராயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குமுள்ள வேறுபாட்டை வேண்டுமென்றே மறைத்து, இந்த உயிராயுதங்களின் மகத்தான தியாகத்தை இந்த சக்திகள் கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

எமது விடுதலைப் போரில் உயிராயுதமாக இருக்கும் மாபெரும் சக்திகளான கரும்புலிகளை உருவாக்கியது பற்றி 05.07.1993 ஆம் ஆண்டு கரும்புலிகள் தினத்திலே ஆற்றிய உரையிலே பின்வருமாறு தலைவர் சொல்கிறார். "நாம் அழிவை எதிர் கொள்ளும் ஒரு சிறிய தேசிய சமுதாயம், எமக்குக் குரல் கொடுக்கவோ, கைகொடுக்கவே உலகில் எவரும் இல்லை. நாம் தனித்து நிற்கின்றோம். எமது சொந்தக்காலில் நிற்கின்றோம். பலம் வாய்ந்த எதிரிகள் எம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். எம்மை ஒழித்துக்கட்ட உறுதி பூண்டு நிற்கிறார்கள். முழு உலகமுமே ஒன்று திரண்டு எமது எதிரிகளுக்கு முண்டு கொடுத்து வருகிறது. இந்த இக்கட்டான ஆபத்தான சூழ்நிலையில் நிற்கதியாக நிற்கும் ஒரு மக்கள் சமூகம் என்ற ரீதியில், நாம் எம்மாலான சகல வழிகளையும் கையாண்டு, எமது சக்திகள் அனைத்தையும் பிரயோகித்து, ஒரு தற்காப்புப் போரை நிகழ்த்த வேண்டும். இந்தத் தேவையை, நிர்ப்பந்தத்தை நாம் அசட்டை செய்ய முடியாது. அல்லாத பட்சத்தில் நாம் இனவாரியாக அழிந்து போவதை தவிர்க்க முடியாது"

"பலவீனமான எமது மக்களின் பலம் வாய்ந்த ஆயுதமாகவே நான் கரும்புலிகளை உருவாக்கினேன். கரும்புலிகள் எமது இனத்தின் தற்காப்புக் கவசங்கள், எமது போராட்டப் பாதையின் தடை நீக்கிகள், எதிரியின் படைபலத்தை மன பலத்தால் உடைத்தெறியும் நெருப்பு மனிதர்கள்"

"கரும்புலிகள் வித்தியாசமானவர்கள். அபூர்வமான பிறவிகள். இரும்பு போன்ற உறுதியும் பஞ்சு போன்ற நெஞ்சமும் கொண்டவர்கள். தங்களது அழிவில் மக்களது ஆக்கத்தைக் காணும் ஆழமான மனித நேயம் படைத்தவர்கள்"

தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம் பார்க்க

நடுவப்பணியகம்
தமிழீழ காவல்துறை
தமிழீழம்
HEAD QUARTERS
TAMIL EELAM POLICE
TAMIL EELAM

நீதிமன்ற வளாகம்
COURTS COMPLEX
TAMIL EELAM

BANK OF TAMIL

HOME
Bund Road.
Akkarayan.
சோலை

11ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

"கரும்புலி என்ற சொற்பதத்தில் கருமையை மனோதிடத் திற்கும், உறுதிப்பாட்டிற்குமே நாம் குறிப்பிடுகின்றோம். இன்னொரு அர்த்த பரிமாணத்தில் இருளையும் அது குறியீடு செய்யும் பார்வைக்குப் புலப்படாத பூடகமான இரகசியத் தன்மையையும் செயற்பாட்டையும் அது குறித்து நிற்கும். எனவே கரும்புலி என்ற சொல் பல அர்த்தங்களைக் குறிக்கும். ஆழமான படிவமாக அமையப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த இரகசியத் தன்மை கரும்புலிகளின் செயற்பாட்டு வெற்றிக்கு மூலாதாரமானது. இது கரும்புலிகளின் சகாப்தம்"

"கப்டன் மில்லருடன் கரும்புலிகளின் சகாப்தம் ஆரம்பம் ஆகியது. என்றுமே உலகம் கண்டிராத, எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாத தியாகப்படையணி ஒன்று தமிழீழத்தில் உதயமாகியது."

கெரில்லாப் போரிலிருந்து மரபுவழிச் சமருக்கு

நமது தேசியத் தலைவர் ஆரம்பத்தில் தனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, புதிய புலிகள் இயக்கத்தை ஆரம்பித்த போது, "ஒரு துவக்கையும் இரண்டு மூன்று குண்டுகளையும் வைத்துக் கொண்டு தமிழீழத்தை பிடிக்கப் போகினமாம்" என்று பலர் ஏளனமாகப் பார்த்தார்கள்.

தாங்கிச் சென்று செய்து முடித்த பெருமை தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களையே சாரும்.

தமிழ் மக்களின் விடுதலை இயக்கத்திற்கான நிதி ஆதாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது நியாயமானது என உணர்ந்து கொண்ட தேசியத் தலைவர். 1976 பங்குனி 5ம் நாள் சிறிலங்கா அரசுக்குச் சொந்தமான புத்தூர் மக்கள் வங்கிக்குள் பட்டப் பகலில் தன் தோழர்களுடன் புகுந்து துப்பாக்கி முனையில் ரொக்கமாக 5 இலட்சம் ரூபாவையும் நகையாக 2 இலட்சம் ரூபாவையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றார். புதிய தமிழ்ப் புலிகள் இயக்கம், 1976 வைகாசி 5ம் நாள் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' என்ற புதிய பெயரை சூட்டிக் கொண்டது. புதிய தமிழ்ப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்த மிகக் கடுமையான சில கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டு, முழுத் தமிழீழ மக்களும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்கக் கூடிய முறையில், தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களால் சட்ட திட்டங்கள் மாற்றப்பட்டு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அத்துடன் இவ்வமைப்பு தேசியத் தலைவரால் நகர்ப்புறக் கெரில்லா அமைப்பாக உருவாக்கப்பட்டுத் தேசிய விடுதலைக்கான நீண்டகால மக்கள் யுத்தம் என்ற இலட்சியத்தடன், தமிழீழ மக்களின் புரட்சிகர ஆயுதப் போராட்ட இயக்கமாக விரிவடைந்தது.

கெரில்லா தாக்குதல்களை ஆரம்பித்தபோது குளவிக் கூட்டுக்கு கல்லெறியிற சிறு பிள்ளைத்தனம், மக்கள் போராட்டத்துக்கு எதிரானது என்று பலர் நையாண்டி செய்தார்கள். இது பற்றித் தேசியத் தலைவர் குறிப்பிடுகையில் "கெரில்லாப் போராட்டம் என்பது ஒரு வெகுசனப் போராட்ட வடிவம். கெரில்லாப் போர் முறை மக்கள் போராட்டத்திற்கு முரண்பட்டதல்ல. மக்கள் போராட்டத்தின் உன்னத வடிவமாகவே அதனைக் கொள்ளவேண்டும். மக்கள் மத்தியில் கருக்கொண்டு, மக்களது அபிலாசைகளின் வெளிப்பாடாக உருவகம் கொள்ளும் பொழுதே கெரில்லாப்போர் வெகுசனப் போராட்ட வடிவத்தைப் பெறுகிறது. கெரில்லாப் போராட்டத்தை மக்கள் மத்தியில் நிலைகொள்ளச் செய்து அப்போரில் மக்களை நேரடியாகப் பங்களிக்கச் செய்து இப்போர் முறையை பரந்துபட்ட போராக விரிவாக்குவதே எனது நோக்கமாகும்" என்று கூறினார்.

கெரில்லா தாக்குதல்களை ஆரம்பித்தபோது குளவிக் கூட்டுக்கு கல்லெறியிற சிறு பிள்ளைத்தனம், மக்கள் போராட்டத்துக்கு எதிரானது என்று பலர் நையாண்டி செய்தார்கள். இது பற்றித் தேசியத் தலைவர் குறிப்பிடுகையில் "கெரில்லாப் போராட்டம் என்பது ஒரு வெகுசனப் போராட்ட வடிவம். கெரில்லாப் போர் முறை மக்கள் போராட்டத்திற்கு முரண்பட்டதல்ல. மக்கள் போராட்டத்தின் உன்னத வடிவமாகவே அதனைக் கொள்ளவேண்டும். மக்கள் மத்தியில் கருக்கொண்டு, மக்களது அபிலாசைகளின் வெளிப்பாடாக உருவகம் கொள்ளும் பொழுதே கெரில்லாப்போர் வெகுசனப் போராட்ட வடிவத்தைப் பெறுகிறது. கெரில்லாப் போராட்டத்தை மக்கள் மத்தியில் நிலைகொள்ளச் செய்து அப்போரில் மக்களை நேரடியாகப் பங்களிக்கச் செய்து இப்போர் முறையை பரந்துபட்ட போராக விரிவாக்குவதே எனது நோக்கமாகும்" என்று கூறினார்.

இதிலே முக்கியம் என்னவென்றால் உலகளவில் கெரில்லா போர் முறையை கைக்கொண்ட பல விடுதலை இயக்கங்கள் (குறிப்பாக தென்னமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள பல விடுதலை இயக்கங்கள்) அதை மக்கள் மயப்படுத்தி பரந்துபட்ட மக்களை அதில் பங்கேற்க வைக்குமளவுக்கு அதன் செயல் தளத்தை விரிவு படுத்தாமல் 'கெரில்லா போர் குழுக்கள்' என்ற வரையறைக்குள் மட்டுப்பட்டு நின்றுவிட்ட தன் காரணமாக ஐம்பது அறுபது வருடங்களாகியும், அவர்களால் அவர்களது இலக்கையும் அடைய முடியவில்லை.

கெரில்லா போர்க் குழுக்கள் என்று நிலையில் இருந்து வளர்ச்சி பெறவும் முடியவில்லை. ஆனால் நமது தேசியத் தலைவர் நமது மண்ணுக்கு இந்தக் கெரில்லா போர் முறையை எந்த நாட்டிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்யாமல், இந்தப்போர் முறையில் உலக விடுதலை இயக்கங்கள் பெற்ற அனுபவங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு எமது மண்ணுக்குரிய போரியல் துறையாக வளர்த்தெடுத்ததுதான் இன்று எமது படையணிகள் கெரில்லா போர் முறையிலிருந்து மரபுவழி படையணியாக வளர்ச்சியடைந்து மாபெரும் வெற்றிகளைக் குவித்ததற்கு அடிப்படை காரணமாகும். தமிழீழ விடுதலைப் போரில் தேசியத் தலைவரது கெரில்லா போர் உத்தியை மூன்று பிரிவாக வகுத்திருந்தார்.

(1) சிறிலங்கா காவல்துறையின் உளவுப் படையையும் துரோகிகளையும் அழித்தல்.

(2) தமிழீழத்தில் உள்ள சிறிலங்கா காவல்துறையின் நிர்வாகக் கட்டமைப்பை நிலைகுலையச் செய்தல்.

(3) சிறிலங்கா இராணுவ ரோந்து அணிகள் மற்றும் படை முகாம்கள் மீது மறைந்திருந்தும் நேரிடையாகவும் தாக்குதல் நடத்தி அவற்றை அழித்து, தளப்பிரதேசங்களை உருவாக்கி அவ்விடங்களில் தமிழீழ நிர்வாகக் கட்டமைப்பை நிறுவுதல்.

புதிய தமிழ்ப் புலிகளின் முதலாவது இராணுவ நடவடிக்கையாக, 1975 ஆடி 27 அன்று பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்கருகில் வைத்து அப்போதைய சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் யாழ்ப்பாண அமைப்பாளரும், யாழ்ப்பாண மேயருமான தமிழினத்துரோகி அல்பிரட் துரையப்பா சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவ்வெற்றிகரமான முதலாவது இராணுவ நடவடிக்கையைத் தானே வகுத்து அதற்குத் தலைமை

1976 ஆடி 2ம் நாள் உரும்பிராயைச் சேர்ந்த நடராசா என்ற பெற்றோல் நிலைய முகாமையாளர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். 1977 மாசி 14ம் நாள் காவற்துறை கான்ஸ்டபிள் கருணாநிதி மாவிட்டபுரத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். 1977 வைகாசித் திங்கள் 18ம் நாள் சண்முகநாதன் என்ற பெயரைக் கொண்ட 2 காவற்துறையினர் இணுவிலில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். 1977 ஆவணியில் ஐ.தே.கட்சி அரசால் தமிழின அழிப்பு, ஒன்று இலங்கைத் தீவு முழுவதிலும் நடத்தி முடிக்கப்பட்டது. 1978 தை 27ம் நாள் பொத்துவில் தொகுதியின் தமிழர் கூட்டணி வேட்பாளர் கனகரத்தினம் கொழும்பில் வைத்துச் சுடப்பட்டார்.

1978 சித்திரை 7ம் நாள், கொழும்பு 4ம் மாடி சித்திரவதையில் பெயர் பெற்ற இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை உட்பட 4 சிறிலங்கா உளவுப் படையைச் சேர்ந்த காவற் துறையினர் முருங்கன் மடு வீதிக்கு உட்புறமான காட்டில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

1978 சித்திரை 25ம் நாள், முதன்முறையாக புதிய தமிழ்ப் புலிகள் இயக்கத்தின் இராணுவ நடவடிக்கைகளில் இருந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ நடவடிக்கைகள் வரை எல்லாமாகச் சேர்ந்து 11 இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் பகிரங்கமாக உரிமை கோரி அறிக்கை விட்டனர்.

1981 ஐப்பசி 15ம் நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள காங்கேசன் துறை வீதியில் இராணுவ வாகனம் ஒன்றின்மீது நடாத்தப்பட்ட தாக்குதலில் 3 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டு அவர்களது ஆயுதங்களும் விடுதலைப் புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டன. இதுவே தமிழீழ போராட்ட வரலாற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறிலங்கா இராணுவத்தினருக்கு எதிரான முதலாவது ஆயுத நடவடிக்கையாகும்.

1982 ஆடி 2ம் நாள் நெல்லியடியில் காவற்துறைப் படையினர்மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் 4 பேர் கொல்லப்பட்டு 3 பேர் படுகாயப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன.

1982 புரட்டாதி 29ம் நாள் இனவெறியன் ஜெ.ஆர்.ஜெயவர்தனா சனாதிபதி தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்காக யாழ்ப்பாணம் வந்ததற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாக பொன்னாலைப் பாலத்தில் வந்து கொண்டிருந்த கடற்படை வாகனங்களை அழிப்பதற்கு கண்ணி வெடிகளை விதைத்து வெடிக்க வைத்தனர்.

1982 ஐப்பசி 27ம் நாள் சாவகச்சேரி காவற்துறை நிலையத்தின் மீது தாக்குதல் நடத்தி 3 பேரைச் சுட்டுக்கொன்று, 3 பேரைக் காயப்படுத்தி, பெரும்தொகையான ஆயுதங்களையும் விடுதலைப் புலிகள் கைப்பற்றிச் சென்றார்கள். இத்தாக்குதலை அடுத்து வட மாகாணத்தின் பல காவற்துறை நிலையங்கள் முடப்பட்டன. வடக்கில் காவற்துறை நிர்வாகம் நிலை குலைந்து முடங்கிப் போனது.

1983 மாசி 18ம் நாள் பருத்தித்துறை காவற்துறை நிலையத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

1983 பங்குனி 4ம் நாள் பரந்தனருகே உமையாள் புரத்தில் இராணுவத் தொடர்மீது விடுதலைப் புலிகள் தாக்குதல் தொடுத்து நேரடிச் சமரில் ஒரு மணித்தியாலமாக ஈடுபட்டனர். இத்தாக்குதலில் இராணுவக் கவச வண்டி ஒன்று சேதமாக்கப்பட்டதுடன் இராணுவத்தினர் ஐவரும் படுகாயம் அடைந்தனர்.

1983 சித்திரை 2ம் நாள் வடமாகாணத்தில் பாதுகாப்பையும் அமைதியையும் ஏற்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்வதற்காக யாழ் அரசாங்க அதிபர் பாதுகாப்பு மாநாடு ஒன்றைக் கச்சேரியில் நடத்துவதற்குத் திட்டமிட்டு இருந்தபோது மாநாடு தொடங்குவதற்கு ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முன்பாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் யாழ் கச்சேரிச் செயலகக் கட்டிடத்தைக் குண்டு வைத்துத் தகர்த்தெறிந்து தமது எதிர்ப்பை சிறிலங்கா அரசிற்கு உணர்த்தினர்.

1983 வைகாசி 18ம் நாள் வடக்கில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களை நடாத்துவதென அரசு அறிவிப்புச் செய்தது. இத்தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்கும்படி தலைவர் பிரபாகரன் தமிழீழ மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். சிறிலங்கா அரசின் தேர்தல் மாயையிலிருந்து விடுபடுமாறும் சிறலங்கா அரசின் சகல நிர்வாகங்களையும் நிராகரிக்குமாறும் வெகுசன ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு அணி திரளுமாறும் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

1983 சித்திரை 29ம் நாள் சிறலங்கா அரசின் இனவெறி அரசை ஆதரிக்கும் சகல தமிழ்த் துரோகிகளுக்கும் எச்சரிக்கையாக மூன்று ஐ.தே.கட்சி ஆதரவாளர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இந்த இராணுவ நடவடிக்கையின் விளைவாக ஐ.தே.கட்சியின் சார்பில் நின்ற சகல தமிழ் வேட்பாளர்களும் தேர்தலிலிருந்து விலகியதுடன் தமிழர்கள் பலர் ஐ.தே.கட்சியிலிருந்தும் நீங்கிக் கொண்டனர்.

1983 வைகாசி 18ம் நாள் நடைபெற்ற உள்ளூராட்சித் தேர்தல் வாக்களிப்பு முடிவடைவதற்கு ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு முன்பாக நல்லூர் கந்தர்மடத்தில் தேர்தல் சாவடிக்குக் காவலில் நின்ற இராணுவ, காவற்துறைப்படைகளின் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலில் இராணுவத்தினர் ஒருவர் கொல்லப்பட காவற்துறையினர் இருவரும், இராணுவத்தினர் இருவரும் படுகாயம் அடைந்தனர். இராணுவத்திடமிருந்து தானியங்கு கரிகுழல் துப்பாக்கி ஒன்றை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

1983 ஆடி 23ம் நாள் நள்ளிரவில் திருநெல்வேலியிலுள்ள பலாலி வீதியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தாக்குதற் படைப்பிரிவு இராணுவத்திற் கெதிரான திடீர்த் தாக்குதலுக்காக காத்து நின்றது. 14 விடுதலைப் புலிகளைக் கொண்ட இப்பிரிவில் தலைவர் பிரபாகரனும் ஒரு போராளியாக நின்றுகொண்டு அத்தாக்குதலின் தலைமைப் பொறுப்பை லெப்டினன்ட் செல்லக்கிளியிடம் கொடுத்து இருந்தார். குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு இராணுவத்தொடர் வந்ததும் கண்ணிவெடியை 'வெடிக்க வைத்து தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. இத்தாக்குதலில் இராணுவத்தினர் 13 பேர் பலியாகினர். பல ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன.

இவ்வாறு நகர்ப்புற கெரில்லா தாக்குதல்களாக ஆரம்பித்த இந்தப் போர் முறை நமது தேசியத் தலைவரது திட்டமிடலாலும் வழிநடத்தலாலும், படிப்படியாக மக்கள் போராட்டமாகவும், மரபுவழிச் சமராகவும் மாறியது. படையினர் முகாங்களுக்குள் முடக்கப்பட்ட காவல் நிலையங்கள் அழித்தொழிக்கப்பட்ட குடாநாடு தளப்பிரதேசமாக மாறியது.

இந்தியத் தலையீடும் தலைவலியும்

1977ல் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா சிறிலங்காவில் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் இந்தியாவுடனான உறவு பாதிப்புக்குள்ளாகியது. அப்போது இந்தியப் பிரதமராக இருந்த திருமதி இந்திரா காந்தியுடன் ஒட்டும் உறவும் உல்லாத போக்கை ஜே.ஆர். கடைப்பிடிக்கத் தலைப்பட்டார். இதற்கு ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அரசியல் எதிரியான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுடனான இந்திராகாந்தியின் நெருக்கமும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

இலங்கையில் இந்தியப் பொருட்களுக்கு இருந்த சந்தை வாய்ப்பை ஜே.ஆர்.ஜப்பானுக்கு வழங்கினார். அமெரிக்கா உட்பட்ட மேற்குலக நாடுகளுடன் ஜே.ஆர்.ஏற்படுத்திக் கொண்ட நெருக்கம் இவையெல்லாம் இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தியை ஆத்திரமடைய வைத்தது. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவுக்கு தகுந்த பாடம் படிப்பிப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்திற்கு திருமதி இந்திரா காந்தியின் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் காத்திருந்தனர்.

காவோ ஜப்பானோ நோர்வேயோ எந்த நாடானாலும் ஒரு தேசம் என்ற வகையில் அதை அவர் மதிக்கிறார். அந்த நாட்டினதும் மக்களினதும் அரசியல் விழுமியங்கள் பாரம்பரியங்கள் அனைத்துக்கும் அவர் மரியாதை செலுத்துகிறார். ஆனால் எந்த ஒரு நாடும் தங்கள் அரசியல் பொருளாதார நலன்களுக்காக தமிழீழ மக்களையோ தன்னையோ படைக்காய்களாகப் பயன்படுத்துவதை அவர் விரும்புவதில்லை. அவர் யாருக்கும் விலை போகமாட்டார். இதுதான் அவரது தனித்துவம்.

இந்தியா பற்றிய தனது நிலைப்பாட்டை தேசியத்தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார். "எமக்கு இந்தியாவின் உதவியும் நல்லெண்ணமும் அவசியம். அதே வேளையில் இந்தியா தனது தீர்வைத் தமிழீழ மக்கள் மீது திணிப்பதை நாம் விரும்பவில்லை. தங்களது எதிர்காலத்தை தீர்மானிக்கும் முழு உரிமையும் எமது மக்களுக்கு உண்டு."

1984 ஐப்பசி 31, இல் இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி தன் மெய்ப்பாதுகாவலர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட, அவரது மூத்த மகன் ராஜீவ்காந்தி இந்தியப் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இதுவரை காலமும் இலங்கைத் தீவை அதிரவைத்த சம்பவங்களையும் அதன் வரலாற்றுப் போக்கினையும் குறிப்பாக தமிழீழ தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களின் அரசியல், இராணுவ நகர்வுகளையும் மிக உன்னிப்பாக அவதானித்து வந்த இந்திய கொள்கை வகுப்பாளர்கள், அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் உத்தரவின் பேரில் 1983 ஆடிக்கலவரத்தை ஏதுவாகக் கொண்டு இலங்கைத் தீவின் இனப்பிரச்சினையில் தலையிட முடிவு செய்தனர்.

தமிழ்ப் போராளிகளுக்கு ஆயுதமும் பயிற்சியும் அளித்து ஆயுத எதிர்ப்பியக்கத்தைத் தீவிரமாக்கி, சிங்கள அரசுக்கு நெருக்குதல் கொடுத்து, தனது பிராந்திய நலன்களை சாதித்துக் கொள்ள இந்தியா தனது வெளிநாட்டு விடயங்களுக்கான உளவுப்பிரிவான றோ மூலம் திட்டமிட்டது. அதே நேரம் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களைப் போன்ற இலட்சிய உறுதியுள்ள ஒரு தலைவரை வளர்த்துவிடுவதன் மூலம் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கான ஒரு தனிநாடு அமைந்து விடக் கூடாது என்பதிலும் இந்தியா கவனமாக இருந்தது. எனவே அப்போதிருந்த தமிழ் போராளிக் குழுக்களுக்கிடையே மோதல் போக்கை வளர்த்து எல்லோரும் ஒன்றிணைய முடியாதவாறு தடுப்பதற்காக விடுதலைப் புலிகளை தனிமைப்படுத்தியும் ஏனைய இயக்கங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி வைத்திருப்பதைப் பல நாடகங்களை றோ அரங்கேற்றியது.

சொந்தக் காலில் நிற்கத் திராணியற்ற, (அப்போதிருந்த) மாற்றியக்கத் தலைவர்கள்"ஆகா இந்தியா வந்து தமிழீழத்தை அடித்துப் பிடித்து கையில் தரப் போகிறது" என்று கனவு கண்டார்கள். மக்களையும் கனவு காண வைத்தார்கள்.

நமது தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் இதை நம்பவில்லை. பாகிஸ்தானிலிருந்து பங்காளதேஷை பிரித்துக் கொடுத்ததற்கு இந்தியாவுக்கு இருந்த தேவை. தமிழீழத்தை பிரித்துக் கொடுப்பதற்கு இருக்கவில்லை என்பதும், இந்தியாவின் நோக்கம் சிறலங்கா அரசை பணிய வைப்பதற்கு தமிழ் போராளிகளை பயன்படுத்துவதுதான் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர் இந்தியாவை வெறுக்கவில்லை. இந்தியத் தலைவர்களை அவர் மதித்தார். இந்தியா தமிழ் மக்களின் நேச சக்தி என்பதுதான் அன்றும் சரி இன்றும் சரி அவரது நிலைப்பாடாக இருக்கிறது.

தலைவரைப் பொறுத்த வரை இந்தியாவோ அமெரிக்காவோ ...

அவர் பிரதமரான சிறிது காலத்தில் இந்திரா காந்தியின் வகுப்பாளர்களாக இருந்த தமிழகத்தைச் சேர்ந்த "பார்த்தசாரதி, வெங்கடேஸ்வரன் போன்ற தமிழகக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் தமது பதவிகளிலிருந்து விலகிச் சென்றுவிட, பின்பு வந்த கொள்கை வகுப்பாளர்களால் இலங்கை இனப் பிரச்சினையின் சரியான தாற்பரியத்தை ராஜீவ் காந்திக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. இதனால் இலங்கை இனப் பிரச்சினை தொடர்பான தவறான புரிதலே ராஜீவ் காந்தியிடம் இருந்தது.

திணிக்கப்பட்ட திம்புப் பேச்சுவார்த்தை

சரியான வழித்தடத்தில் சீரான வளர்ச்சிப் போக்கில் சென்றுகொண்டிருந்த தமிழீழ விடுதலைப் போரின் வீச்சத்தை தடுத்து நிறுத்துவதற்காக, அப்போதைய இந்திய அரசு கொடுத்த அழுத்தத்தின் காரணமாக 1985 ஆனிமாதம் 18ம் திகதி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிங்கள ஆயுதப் படைகளுக்கும் இடையில் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து அதே ஆண்டின் ஆடிமாத முற்பகுதியில் இந்திய அரசின் மத்தியத்துவத்தின் கீழ் பூட்டான் தலைநகர் திம்புவில் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாயின.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் இந்தியா தான் விரும்பிய தனக்கு சாதகமான ஒரு தீர்வை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிறிலங்கா அரசுக்கும் திணிக்க நினைத்தது. ஆனால் அதேநேரம் தமிழர் தாயகம், தேசியம், தன்னாட்சி உரிமை என்ற அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அங்கீகரித்து அதன் அடிப்படையிலேயே, தமிழீழ மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வுத் திட்டம் முன்வைக்க வேண்டும்மீ என்ற தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களின் கோரிக்கையை இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்ட மற்றைய தமிழ்க்குழுக்களும் ஏற்றுக் கொண்டன.

ஆனால் இந்தக் கோரிக்கையைச் சிறிலங்கா அரசு நிராகரித்ததால், பேச்சுவார்த்தை சிக்கலடைந்தது. அதேவேளை, அப்போது நடைமுறையில் இருந்த போர் நிறுத்தத்தை மீறி சிங்களப் படைகள் திருகோணமலையிலும் வவுனியாவிலும் நடாத்தி முடித்த தமிழினப் படுகொலையில் 200இற்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இந்தப் பேச்சுவார்த்தை முறிவடைந்தது.

தனது நோக்கம் நிறைவேறாததால் ஆத்திரமடைந்த இந்திய அரசு சென்னையில் தங்கியிருந்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்களை நாடு கடத்தியது. இதனால் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையில் பாரிய முரண்பாடும் இடைவெளியும் ஏற்பட்டது.

இந்திய அரசும் அதன் பிரதமரும் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் தமிழீழ மக்களின் விடுதலையில் எவ்வளவு உறுதியாக இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அப்போதைய தமிழக முதல்வருக்கு அழுத்தங்களைக் கொடுத்து, 1986ம் ஆண்டு ஐப்பசியில் தமிழகக் காவற்துறை மூலம் தமிழகத்தில் விடுதலைப்புலிகள் வைத்திருந்த தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களைப் பறித்தார்கள். தலைவர் பிரபாகரனையும் மற்றைய போராளிகளையும் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கொண்டு சென்று குற்றவாளிகளை நடத்துவது போன்று நடத்தினார்கள்.

சாகும்வரையிலான உண்ணாவிரதம்

இந்நிலையில் தலைவர் பிரபாகரன் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பது ஒரு பெரும் கேள்விக்குறியாக இருந்தது. ஆயுதப் போராட்ட இயக்கத்தின் தளபதி, சிங்களப்படைகளின் சிம்ம சொப்பனமான தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் 1986ம் ஆண்டு கார்த்திகை 22ம் நாள், அனைவரும் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாக தமிழகக் காவற்துறையினர் தங்களிடம் இருந்து பறித்த தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களைத் திரும்பித்தர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து நீர், ஆகாரம் இன்றி சாகும் வரையிலான உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கினார். அவரின் இந்தச் செயல் அனைவரையும் அதிர்ச்சியடைய வைத்தது. தலைவர் பிரபாகரனின் மன உறுதியைப் புரிந்துகொண்ட இந்திய அரசு கோரிக்கையை ஏற்றுத் தகவல் தொடர்பு சாதனங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தது.

பெங்களூர் மாநாடு

இதற்குப் பின் கர்நாடக மாநிலத் தலைநகர் பெங்களூரில் நடந்த சார்க் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள சிங்கள அரசின் சனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா வந்தபோது அவருடன் தாங்கள் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையில் கிழக்கு மாகாணத்தைத் தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம் என்ற ரீதியில் மூன்று பகுதிகளாகவும் பிரிக்கலாம் என்று ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா சொன்னதாக இந்திய அரச தரப்பினரால் தலைவர் பிரபாகரனிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஆனால் தலைவரோ "வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இரண்டாக இருப்பதனை ஒன்றாக இணைக்கவேண்டும் என்பதனை நாங்கள் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது, இரண்டை நாலாக கூறுபோடும் யோசனையை நாங்கள் எப்படி ஏற்கமுடியும்" என்று கூறி நிராகரித்துவிட்டார்.

அத்துடன் இந்த பெங்களூர் பேச்சுவார்த்தையில்தான், தலைவருக்கு முதல் அமைச்சர் பதவி தருவதாக ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா இந்திய அரசுக்கூடாக தெரிவித்தார். இதற்கு தலைவர் பிரபாகரன் "இது ஒரு மாயவலை. தமிழ் இனத்தை அழிப்பதற்கு வேறு வகையாகப் பின்னப்பட்ட சதிவலை. அதிகாரங்கள் எதுவுமற்ற, நினைத்தால் சனாதிபதியால் கலைக்கக் கூடிய மக்களுக்கு எந்தவித நன்மையும் செய்ய முடியாத பொம்மைப் பதவிதான் முதல் மந்திரிப் பதவி" என்று கூறி அதனைத் தூக்கி எறிந்து விட்டார்.

தமிழீழத்தில் இந்தியாவின் நேரடி இராணுவத் தலையீடு

தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் வரை தனக்கு இந்திய மத்திய மாநில அரசுகளின் நிர்ப்பந்தம் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். இந்திய அரசுடன் பேச வரும்போது டில்லியிலோ அல்லது சென்னையிலோ தன்னைக் கொலை செய்து தமிழீழப் போரை அழிக்க முயற்சிக்கலாம். மொத்தத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருக்கும்வரை ஆபத்து நீடிக்கவே செய்யும். எனவே தமிழீழம் திரும்பிச் செல்வதன் மூலம் விடுதலைப் போர் மேலும் வலுவடையும் என்ற உறுதியான முடிவில் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் 1987ம் ஆண்டு தை 3ம் நாள் தமிழீழம் திரும்பினார்.

1987ம் ஆண்டு ஆடி 2ம் நாள் இந்திய அதிகாரிகள் சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில் தலைவரை சந்தித்து "இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி உங்களைச் சந்தித்து முக்கியமான விடயமாகப் பேசவிரும்புவதாக" கூறி அவரை அவசரமாக டில்லிக்கு அழைத்துச் செல்ல முயன்றார்கள். இந்நிலையில் தமிழீழ மக்களுக்கு தலைவர் பிரபாகரன் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதில் "இன்று தமிழ் மக்கள் தங்கள் இலட்சியத்தை வென்றெடுக்கும் ஒரு தலைமையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றேன். நீங்கள் எனக்கு அளித்துவரும் பொறுப்புக்களை நான் நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் உறுதியுடனும் செய்வேன் என நம்புகின்றேன். தற்காலத்தில் காணப்படும் இடைக்கால தீர்வுகள் எமது பிரச்சினையின் தீர்வாக அமையாது. எனவே தமிழ் மக்களின் நிரந்தரமான, நிம்மதியான, சுபிட்சமான எதிர்காலத்தை உறுதிப்படுத்தும் நிரந்தர தீர்வுக்காகவே நான் பாடுபடுகின்றேன். இத்தீர்வு தமிழீழம் என்றே நான் நம்புகிறேன். இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் விசேட அழைப்பின் பேரிலேயே நான் தமிழீழத்தை விட்டு உத்தியோக பூர்வமாக இந்தியா செல்கின்றேன்" என்று கூறிவிட்டு இந்திய அரசு அனுப்பி இருந்த இராணுவ உலங்கு வானூர்தியில் டில்லிக்கு புறப்பட்டார்.

போகும் வழியில் தமிழகத்தின் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆரை சந்தித்துப் பேசினார். அப்போதும் எதற்காக இந்த அவசர அழைப்பு என்பது யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. டில்லி சென்ற தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களையும் அவரது ஆலோசகர்களையும் அசோகா ஹோட்டலில் தங்க வைத்தனர். சிறிலங்காவுக்கான அப்போதைய இந்திய தூதுவர் தீட்சித், இந்திய வெளிநாட்டுத்துறைச் செயலாளர் மேனன் உட்படப் பல அதிகாரிகள் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்து இந்தியாவும் சிறிலங்காவும் செய்து கொள்ளவிருக்கும் ஒப்பந்தம் பற்றி முதன் முதலாகத் தெரிவித்தார்கள்.

இதைக் கேட்டதும் தலைவர் பிரபாகரன் அதிர்ச்சி அடைந்தார். ஒப்பந்தத்தின் பிரதிகளை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு உடனே திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இந்த ஒப்பந்தத்தினை ஏற்கமுடியாது என்று தலைவர் பிரபாகரன் மறுத்தார். அவரை சம்மதிக்க வைக்க பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் தலைவர் பிரபாகரன் உறுதியாக ஒப்பந்தத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். இந்தியப் பிரதமர் சந்திக்க விரும்புவதாக கூறி அழைத்துச் சென்றவர்கள், பிரதமரும் தலைவர் பிரபாகரனும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்யவில்லை.

இடையில் நான்கு நாட்கள் பறந்தோடின. பிரபாகரன் அவர்கள் ஒப்பந்தத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டார் என்பது திட்டவட்டமாகத் தெரிந்ததும் தமிழகத்தில் இருந்த இந்தியாவின் அடிவருடிகளான மற்றய தமிழ் குழுக்களின் பிரதிநிதிகள் டில்லிக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். சொல்லி வைத்தபடியே அவர்கள் ஒப்பந்தத்துக்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்ட விட்டார்கள் என்று இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அறிவித்தார். யார் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட ஆடி 29ம் நாள் கொழும்பு செல்லப்போவதாகவும் அவர் அறிக்கை விட்டார்.

இதற்குப் பின்னர் தலைவர் பிரபாகரனை இந்தியப் பிரதமர் சந்தித்தார். அப்போது தலைவர் ஒப்பந்தத்திலுள்ள பலகுறைகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். ஆனால் தலைவர் பிரபாகரன் இந்த ஒப்பந்தத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டதாகப் பொய்யான செய்திகள் இந்திய அதிகாரிகளால் தொடர்பு சாதனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. உடனே தலைவர் பிரபாகரன் அதை மறுத்து அறிக்கை வெளியிட்டார். அதன்பின் தலைவர் பிரபாகரன் தங்கியிருந்த அசோகா ஹோட்டலைச் சுற்றி 'கறுப்புப் பூனைகள்' என்ற இந்திய கொமாண்டோப் படைப் பிரிவினர் காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டனர்.

இந்திய-சிறிலங்கா ஒப்பந்தம்

1987ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 29ம் நாள் தமிழீழ மக்களின் ஒப்புதல் இன்றி, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் ஒப்புதல்இன்றி, தமிழீழ மக்களின் விடுதலையே தன் உயிர்மூச்சு என்று சொல்லி தமிழீழ விடுதலைப் போரை வழிநடத்திச் செல்லும் தலைவர் பிரபாகரனின் ஒப்புதல் இன்றி அவரை டில்லியில் ஹோட்டலில் தடுத்து வைத்துவிட்டு, இந்தியப் பிரதமர் ராஜவ் காந்தி கொழும்புக்குச் சென்று சிறலங்காப் பிரதமர் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவுடன் இந்தியாவின் பூகோள நலனுக்கான ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டார். இந்திய இராணுவம் தமிழீழப் பகுதிகளுக்கு 'அமைதிப்படை' என்ற பெயரில் அனுப்பப்பட்டது.

ஒப்பந்தம் செய்துவிட்டு இந்தியா திரும்பிய இந்தியப் பிரதமர் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்து ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும் சிறிலங்கா அரசு இராணுவ ரீதியில் தலையிடா வண்ணம் தாங்கள் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் சில உறுதிமொழிகளை அளித்தார். இந்த உறுதி மொழிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட தலைவர் பிரபாகரன் தமிழீழம் திரும்பினார்.

சுதுமலைப் பிரகடனம்

இந்திய சிறிலங்கா ஒப்பந்தம் தொடர்பாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாட்டை சுதுமலையில் நடந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கூட்டத்தில் பல லட்சம் தமிழ்மக்கள், இந்திய இராணுவத் தளபதிகள், பத்திரிகையாளர்கள், முன்னிலையில் தேசியத் தலைவர் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் தெளிவுபடுத்தினார்.

"எம் மக்களது விடுதலைக்காக, எம்மக்களது விமோசனத்துக்காக நாங்கள் ஏந்திய ஆயுதங்களை இந்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கிறோம். தமிழீழ மக்களின் ஒரே பாதுகாப்புச் சாதனமாக இருந்து வந்து இந்த ஆயுதங்களை இந்திய அரசு எம்மிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்வதிலிருந்து தமிழீழ மக்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெரும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆயுதக் கையளிப்பு என்பது இந்தப் பொறுப்பு மாற்றத்தைத் தான் குறிக்கிறது. நாம் ஆயுதங்களை கையளிக்காது போனால் இந்திய இராணுவத்துடன் மோதும் துர்ப்பாக்கிய சூழ்நிலை ஏற்படும். இதை நாம் விரும்பவில்லை. தமிழீழத் தனியரசே தமிழீழ மக்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெரும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆயுதக் கையளிப்பு என்பது இந்தப் பொறுப்பு மாற்றத்தைத்தான் குறிக்கிறது. நாம் ஆயுதங்களை கையளிக்காது போனால் இந்திய இராணுவத்துடன் மோதும் துர்ப்பாக்கிய சூழ்நிலை ஏற்படும். இதை நாம் விரும்பவில்லை. தமிழீழத் தனியரசே தமிழீழ மக்களின் பிரச்சனைக்கு நிரந்தரத் தீர்வை அளிக்கும் என்பதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கையுண்டு. தமிழீழ இலட்சியத்துக்காகவே நான் தொடர்ந்து போராடுவேன். தமிழீழ மக்களின் நலன்கருதி இடைக்கால அரசில் பங்குபற்ற அல்லது தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டிய சூழ்நிலை எமது இயக்கத்துக்கு ஏற்படலாம். ஆனால் நான் எந்தக் காலகட்டத்திலும் தேர்தலில் பங்குபற்றப் போவதில்லை. இதை நான் மிகவும் உறுதியாக சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்"

இதன் பின்னர் தலைவர் உத்தரவின் பேரில் ஆயுதங்கள் பலாலி இராணுவ முகாமில் வைத்து இந்திய இராணுவத்திடம் கையளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்தியப் பிரதமர் ராஜவ் காந்தி, தலைவர் பிரபாகரனுக்குக் கொடுத்த எந்தவொரு வாக்குறுதியையும் நிறைவேற்றாது இழுத்தடித்து வந்தார்.

திலீபனின் தியாகச்சாவு

இந்நிலையில் விடுதலைப் போரை அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்த்தவும் இந்தியாவின் 'இரட்சகர்' என்ற போலி வேடத்தை மக்களுக்கு புரிய வைக்கவும் தலைவர் பிரபாகரனின் அனுமதியுடன் தியாகி திலீபன், இந்திய - சிறலங்கா ஒப்பந்தத்தில் இருந்த 5 விடயங்களை நிறைவேற்றும்படி கூறி நீராகாரம் இன்றி சாகும்வரையிலான உண்ணாவிரதத்தை 1987 ஐப்பசி 26ல் லெப்டினன்ட் கேணல் திலீபன் வீரச்சாவடைந்தார்.

லெப்டினன் கேணல் திலீபன் வீரமரணம் குறித்து தலைவர் பிரபாகரன் வெளியிட்ட அறிக்கையில், 'வடக்கு கிழக்கு அடங்கலுமுள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் விடுதலைப் புலிகள் முன்னெடுக்கும் இந்தச் சாத்வீகப் போராட்டத்தில் அணிதிரள வேண்டும். மக்களின் ஒரு முகப்பட்ட எழுச்சி மூலமே நாம் எமது உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம். திலீபனின் ஈடுஇணையற்ற தியாகத்திற்கு நாம் செய்யும் பங்களிப்பு இதுதான்' என்றார்.

லெப்.கேணல். புலேந்திரன் (கு.தர்மராசா) திருமலை வீரச்சாவு: 05.10.1987

லெப்.கேணல். குமரப்பா (பா.இரத்தினபாலன்) வல்வெட்டித்துறை வீரச்சாவு: 05.10.1987

12 போராளிகள் வீரமரணம்

திலீபனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து பருத்தித்துறைக் கடற்பரப்பில் விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த தளபதிகள் இருவர் உட்பட 17 போராளிகள் சிறிலங்கா கடற்படையால் கைது செய்யப்பட்டுப் பலாலி முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். "போர் நிறுத்த நேரத்தில், பொது மன்னிப்பு வழங்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் விடுதலைப் புலிகளின் தளபதிகளும் போராளிகளும் கைது செய்யப்பட்டது இந்திய - சிறிலங்கா ஒப்பந்தத்திற்கு முற்றிலும் முரணானது" என தலைவர் பிரபாகரன் இந்திய அரசுக்குக் கடும் ஆட்சேபம் தெரிவித்துப் போராளிகளை உடன் விடுவிக்குமாறு இந்திய சிறிலங்கா அரசுகளைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால் இந்திய அரசின் துரோகத்தனத்தால் 17 போராளிகளும் சயனைட் உட்கொண்டனர். அவர்களில் 12 போராளிகள் வீரச்சாவை அணைத்துக் கொண்டனர். இதுபற்றி மக்களுக்கு தலைவர் பிரபாகரன் விடுத்த அறிக்கையில் "எமது போராளிகளை விடுவிக்க வேண்டுமென இந்திய அரசு சிறிலங்கா சனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவிடம் உறுதியாகச் சொல்லி இருந்தால் இந்த அநியாயமான சாவுகள் நிகழ்ந்தே இருக்காது. இந்த வகையில் எமது போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும் பாதுகாப்பளிக்கும் பொறுப்பிலிருந்து இந்திய அரசு தவறிவிட்டது. எமக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் அதிகாரமும் பொறுப்பும் தார்மீகக் கடமைப்பாடும் இந்தியாவுக்கு இல்லை என்றால் இந்தியப் படைகள் இங்கிருப்பதன் அர்த்தம் என்ன, சனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுக்கும் சிங்கள இராணுவத்துக்கும் சமூக விரோத இயக்கங்களுக்கும் பாதுகாப்பளித்து விடுதலைப் புலிகளை ஒழித்துக்கட்டவதுதான் இந்திய சமாதானப் படைகளின் நோக்கமா? எமது தலைவர்களுக்கும் போராளிகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குப் பதில் அவர்களைச் சிங்கள இராணுவத்திடம் ஒப்படைக்கத் துணைபோனது இந்தய சமாதானப் படையினர் எமது மக்களுக்கு இழைத்த மன்னிக்க முடியாத குற்றம். இந்த சூழ்நிலையில்தான் நாம் இனி யுத்த நிறுத்தத்தைப் பேணுவதில்லை என முடிவெடுத்தோம்" என்றார்.

இந்திய தமிழீழப்போர்

1987 ஐப்பசி 10ம் நாள் இந்திய தமிழீழப் போர் எவ்வாறு ஆரம்பித்தது என்பதை அப்போதைய தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரனுக்கு 1987 ஐப்பசி 11ம் நாள் தலைவர் பிரபாகரன் எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். "எமது தளபதிகளும் போராளிகளும் அநியாயமாகக் கொலையுண்ட சம்பவத்தின் எதிரொலியாக தமிழீழம் எங்கும் வன்முறைச் சம்பவங்கள் தலைதூக்கின. இன மோதல்கள் வெடித்தன. இந்த வன்முறை முயற்சிகளுக்கு நாம் தான் காரணம் என்றும் நாம் ஒப்பந்தத்தை முறிக்க முயன்றதாகவும் இந்தியா எம்மீது அபாண்டமான பழிகளைச் சுமத்தியது. இதனைத் தொடர்ந்து கொழும்பில் இந்திய பாதுகாப்பு மந்திரி திரு.பந்த், இந்திய தூதுவர் திரு.தீட்சித் இந்திய இராணுவத் தளபதி லெப்டினன் ஜெனரல் சுந்தர் ஆகியோர் ஒருபுறமும், சிறலங்கா சனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா, தேசிய பாதுகாப்பு அமைச்சர் அத்துலத் முதலி மறுபுறமும் விடுதலைப் புலிகளை ஒழித்துக் கட்டும் ஒரு சதித்திட்டத்தை உருவாக்கினார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை தடை செய்வது என்றும், எமது போராளிகளுக்கு பொது மன்னிப்பு இல்லையென்றும் ஜெயவர்த்தனா அறிவித்தார். விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகக் கடும் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க இந்தியா முடிவு செய்திருப்பதாக திரு.பந்த் அறிவித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து இந்திய சமாதானப்படை விடுதலைப் புலிகள் மீது ஒரு விசமத்தனமான தாக்குதலைத் தொடங்கியது. 1987 ஐப்பசி 10ம் நாள் காலை அமைதிப்படையினர் யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள இரு தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகைக் (ஈழமுரசு, முரசொலி) காரியாலயங்களுக்குள் புகுந்தனர். பின்னர் பத்திரிகை அச்சு இயந்திரத்திற்குள் வெடிகுண்டுகளை வைத்து அவற்றைத் தகர்த்தனர். அதன் பின் நண்பகல் விடுதலைப் புலிகளை வேட்டையாடி அழிக்கும் நோக்குடன் கோட்டை இராணுவ முகாமில் இருந்த இந்திய அமைதிப்படையினர் யாழ் நகருக்குள் பிரவேசிக்க முயன்றனர். அவர்களை நாம் தடுக்க முயன்றோம். அவர்கள் எம்மை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். நாம் எமது தற்பாதுகாப்புக்காக திருப்பிச் சுட்டோம். போர் மூண்டது. இந்திய இராணுவம் பீரங்கி, டாங்கி போன்ற கனரக ஆயுதங்கள் சகிதம் குடியிருப்புக்கள் நிறைந்த பகுதிகள் மீது மணிக்கணக்கான தாக்குதல்களை நடத்தினர். தொடர்ந்தும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் எமது போராளிகள் மட்டுமன்றி பொதுமக்கள் பலரும் பெருமளவில் மடிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. விடுதலைப் புலிகளை அழத்து விடவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டி நிற்கிறது இந்திய இராணுவம். நாலாபக்கமும் முற்றுகையிடப்பட்ட நிலையில் நாம் எமது தற்பாதுகாப்பிற்காக போராடி வருகிறோம். உயிருடன் கைதாகி அவமானப்பட்டுச் சாவதைவிட போராடி இறப்பதே மேலானது என்ற இலட்சியத்துடன் நாம் துப்பாக்கி ஏந்தியுள்ளோம்.

யுத்தம் தீவிரமாக நடைபெற்றது. யாழ் குடாநாட்டை கைப்பற்ற இந்தியப்படை ஒரு மாதகாலம் போரிட்டது. இப்போரைத் தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையேற்று விடுதலைப் புலிகளை வழிநடத்தினார். தொடர்ச்சியான கெரில்லாப் போர்முறைதான் இனிமேல் இந்தியப் படையை எதிர்கொள்ளத் தகுந்த போர்முறை எனத் தீர்மானித்து, தலைவர் பிரபாகரன் தனது போராளிகளுடன் தமிழீழக் காடுகளுக்குச் சென்றார்.

கெரில்லா போர் தொடர்ந்தது. இந்தியப் படையினர் தரப்பில் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளை எதிர்கொள்ளத் திராணியற்ற இந்தியப் படை பொதுமக்கள் மீது தனது வெறித்தனத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுப் பொது மக்கள் பலரைக் கொன்று குவித்தது. பெண்கள் பலரை பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தி கொலை செய்தது.

இந்தப் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தலைவர் பிரபாகரன் 12.10.1987 இலும் 14.10.1987 இலும் 13.01.1988 இலும் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்குப் போர் நிறுத்தத்தை மேற்கொண்டு தமக்கு அளித்த உறுதி மொழிகளின்படி இடைக்கால அரசைத் தமிழ்ப்பகுதிகளில் நிறுவினால் தாம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கத் தயாராக இருப்பதாக உறுதியளித்துக் கடிதம் அனுப்பினார். ஆனால் ராஜீவ் காந்தி தலைவர் பிரபாகரனைக் கொன்று, தமிழீழ விடுதலை அரசியல் இலட்சியத்தை அறவே ஒழித்துவிட வேண்டும் என்ற வெறியுடன் தன்னுடைய ஆயுதப் படைகளை இலட்சக்கணக்கில் தமிழீழத்தில் இறக்கிவிட்டார். போர் தொடர்ந்தது.

இந்திய தமிழீழப்போர் உக்கிரம் அடைந்து கொண்டிருந்த காலப் பகுதியில், 1989, கார்த்திகை 27, அன்று அடர்ந்த தமிழீழக் காடு ஒன்றில் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன், முதலாவது விடுதலைப்புலிப் போராளி சங்கர் வீரச்சாவு அடைந்த நாளான கார்த்திகை 27 ஐ மாவீரர் நாள் ஆகப் பிரகடனப்படுத்தினார்.

தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்

"தமிழீழ விடுதலை என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆயுதம் தூக்கிப் போராடப் புறப்பட்ட தமிழ்க் குழுக்கள் எல்லாம் தமிழீழ மக்களுக்குத் துரோகம் செய்து, 'தமிழீழவிடுதலை' என்ற இலட்சியத்தைக் கைவிட்டு இந்திய, சிறிலங்கா அரசுகளின் கைக்கூலிகளாக மாறிச் செயற்படத் தொடங்கினர்.

ஆனால் தலைவர் பிரபாகரனோ சாதி, சமய, பிரதேச வேறுபாடு இன்றி, தமிழீழ மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து இந்திய இராணு ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக தமிழீழ விடுதலைப் போரை முன்னெடுத்தார். உலகம் பார்த்து வியந்து நிற்க சின்னஞ் சிறிய தமிழீழ தேசம் வீராவேசத்துடன் போரிட்டது. இலங்கைத் தீவில் அந்திய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக நடைபெறும் போரை தலைமை தாங்கி நடத்தும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் அற்ற முதல் தலைவன் பிரபாகரன் தான் என்று சிறிலங்கா நாட்டு சிங்கள மக்களும் புகழ்ந்தனர். இப்போர் உக்கிரமாக நடைபெற்ற காலப் பகுதியில் இருந்து தலைவர் பிரபாகரன் என்ற நிலை 'தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன்' என தமிழ் மக்கள் தமிழீழத்திலும் உலகெங்கிலும் அழைக்கத் தொடங்கினர்.

அன்னைபூபதி தியாகச் சாவு

இந்திய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகத் தாய்க்குலம் எழுச்சி கொண்டு போராடப் புறப்பட்ட போது தென் தமிழீழத்தில் உள்ள மட்டக்களப்பில் அன்னை பூபதி சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை தொடங்கினார். ஆனால் காந்தியம் பற்றி புகழ்ந்துரைக்கும் இந்திய தேசத்துப் பிரதமர் அன்னை பூபதியின் உண்ணாவிரதத்தை எள்ளி நகையாடியானர். அன்னை பூபதி 19.04.1988 இல் 'தியாகச் சாவு' அடைந்தார். அன்னை பூபதியின் தியாகச் சாவு பற்றி அறிக்கை ஒன்றை தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் விடுத்தார். 'எமது புனித விடுதலைப் போராட்டத்தில் வரலாற்றுக் காவியமாகி விட்ட எமது தியாகிகளில் அன்னைபூபதி ஓர் உன்னத இடத்தைப் பெறுகிறார். ஒரு பெண்ணாக, ஒரு தாயாக, ஒரு குடும்பத்தின் தலைவியாக வாழ்ந்து வந்த சாதாரண பற்று உறவுகளைத் துறந்து, தனது இனத்தின் விடுதலைக்காக அவர் தனது உயிரை அர்ப்பணித்தார். இந்திய இராணுவ அடக்குமுறைக்கு எதிராக அவர் தொடுத்த அறப்போர் காந்திய தேசத்தை தலைகுனிய வைத்தது. தனி மனிதப் பிறவியாக அவர் சாகவில்லை. தமிழீழத்தாய்க் குலத்தின் எழுச்சி வடிவமாக அவரது தியாகம் உன்னத வடிவம் அடைகிறது' என்றார்.

மாவீரர்நாள் - கார்த்திகை 27

இந்திய தமிழீழப்போர் உக்கிரம் அடைந்து கொண்டிருந்த காலப் பகுதியில் விடுதலைப் புலிகள் தினமும் தம்முயிரை தமிழீழ விடுதலைக்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தனர். 1989, கார்த்திகை 27, அன்று அடர்ந்த தமிழீழக் காடு ஒன்றில் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன், முதலாவது விடுதலைப்புலிப் போராளி சங்கர் வீரச்சாவு அடைந்த நாளான கார்த்திகை 27 ஐ மாவீரர் நாள் ஆகப் பிரகடனப்படுத்தி உரையாற்றும் போது "எமது போராட்டத்தில் இன்று ஒரு முக்கியமான நாள். இதுவரை காலமும் எமது புனித இலட்சியமான தமிழீழ இலட்சியத்துக்காக உயிர்த் தியாகம் செய்த 1207 போராளிகளை நினைவு கூரும் முகமாக இந்த மாவீரர் நாளை நாங்கள் ஆரம்பித்துள்ளோம். முதல் முறையாக இன்று இந்த மாவீரர் நாளை நாங்கள் ஆரம்பித்துள்ளோம். எத்தனையோ உலக நாடுகளில் அந்த நாடுகளின் விடுதலைக்காகப் போரிட்டபடை வீரர்களின், பாதுகாப்புக்காக போரிட்ட படை வீரர்களின், நினைவாகவும் இப்படிப்பட்ட மாவீரர் நாட்களைக் கொண்டாடுவது வழக்கம். உங்களுக்குத் தெரியும், இதுவரை காலமும் எமது இயக்கத்தில் வீரச்சாவு அடைந்த ஒவ்வொரு போராளிக்குமாகத் தனிப்பட்ட நினைவு நாட்களைக் கொண்டாடுவது வழக்கம். ஆனால் இந்த வருடத்தில் இருந்து வீரச்சாவு அடைந்த எல்லோரையும் மொத்தமாக வருடத்தில் ஒருநாள் நினைவு கூர்ந்து அந்த நாளையே மாவீரர் நாள் ஆகப் பிரகடனப்படத்தி உள்ளோம். அதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் உண்டு. அதாவது எங்களது விடுதலைப் போராளிகளில் முதலாவதாக வீரச்சாவு அடைந்த சங்கரின் நினைவு தினமாக இன்று அந்த மாவீரர் நாளை நாங்கள் பிரகடனப்படுத்தி உள்ளோம். அத்தோடு வழமையாக எங்கள் மக்களில் ஒரு பழக்கம் உண்டு. உயர்ந்த பதவிகள், வசதியானவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களைத்தான் பெரிதாகப் பார்க்கும் பழக்கம் உண்டு. அதுபோல் எமது விடுதலைப் போராட்டத்திலும் தலைவர்களை மட்டும் பிரித்து அவர்களது செய்கைகளை மட்டும் பெரிதாகப் பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காகவும் எல்லாப் போராளிகளும் சமம் என்னும் ஒரு நோக்கத்துடனும் இந்த நாளை நாம் கொண்டாட முடிவு எடுத்துள்ளோம். அதாவது எமது போராளிகளை நினைவு கூரும் தினத்தை ஒரு நாளில் வைப்பதால் எல்லோரும் அன்று எமது இயக்கத்தில் இருந்து வீரச்சாவு அடைந்த தலைவர்களில் இருந்து சாதாரணமாகப் போராடி வீரச்சாவு அடைந்த உறுப்பினர் வரை எல்லோரையும் சமமாகத்தான் கருதுகிறோம் என்பதுடன், வீரச்சாவு அடைந்த எல்லா போராளிகளின் நினைவு நாட்களையும் ஒன்றாக நினைத்து மாவீரர் நாளாக இன்று கொண்டாடுகிறோம். இல்லாவிட்டால் காலப்போக்கில் குறிப்பிட்ட சில சில ஆட்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு, அந்த மரியாதைகள் குறிப்பிட்ட சில ஆட்களுக்குப் போகாமல் தடுத்து, எல்லோருமே சமமாக ஒரே நாளில் நினைவு கூரப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இந்த மாவீரர் நாள் கொண்டாடுவதற்கு முடிவெடுத்தோம்.

ஓர் இனத்தைப் பொறுத்தவரை வீரர்களையும் அறிவாளிகளையும் பெண்களையும் மதிக்காத இனம் ஓர் காட்டுமிராண்டி இனமாகத்தான் மாறி அழிந்துவிடும். எங்களுடைய இனத்தில் அறிவாளிகள் இருக்கிறார்கள். மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது எங்கள் இனத்தில் பெண்களை புனிதமாக மதிக்கப்படுகிறார்கள். அதே வேளை வீரர்களுக்குத்தான் பஞ்சமாக இருந்தது. ஆனால் இன்று இந்த மாவீரர் நாளில், ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டோம். ஆம், எமது வீரர்களைக்கூட நாம் கௌரவிக்க ஆரம்பித்துள்ளோம். இதுவரை காலமும் எங்களுடைய இனத்தில் வீரர்கள் என்றால் யார் என்று கேட்கும் நிலை இருந்தது. ஆனால் இன்று நாம் எம் இனத்தின் வீரர்களை நினைவு கூரும் நாள் ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளோம். எனவே இனி எமது இனம் நிச்சயமாக அழியாது. இன்று எமது இனம் உலகிலேயே தலைநிமிர்ந்து இருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் எமது 1207 போராளிகளின் (தற்போது 17700க்கும் அதிகம்) உயிர்த் தியாகம்தான். அவர்களுடைய வீரமான, தமது உயிரையே மதியாது போராடிய உண்மையான தியாகம் தான் எங்களுக்கு இன்று உலக நாடுகளில் ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. எனவே இந்த மாவீரர் நாளை நாங்கள் எங்களுடைய வாழ்நாளில் முக்கியமான விழாவாக இன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு வருடமும் கொண்டாட ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றார்.

சிறிலங்கா அரசு - விடுதலைப்புலிகள் பேச்சுவார்த்தை

1988இல் புதிய சனாதிபதியாக பதவியேற்ற பிரேமதாச 1980இல் இருந்தே விடுதலைப் புலிகளைச் சமாதானப் பேச்சுக்கு வருமாறு மாறி மாறி அழைப்புக்களை விடுத்தார். தமிழீழ மண்ணில் இந்திய ஆக்கிரமிப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திட வேண்டும் என தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் விரும்பியதால் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் பிரேமதாசாவின் அழைப்பை ஏற்கமுடிவு செய்தார். தமிழீழ தேசியத் தலைவர் பிரபாகரனின் விவேகமான இராசதந்திர காய் நகர்த்தலால் இந்திய - சிறலங்கா உறவுகளில் பகைமை மூண்டது. இந்திய இராணுவத்தை வெளியேறுமாறு பிரேமதாசா பகிரங்கமாக அறிவித்தார்.

சிறிலங்காவின் அழைப்பின் பேரில் அமைதிகாக்கப் போரிடுவதாகக் கூறி வந்த இந்திய அரசுக்கு நிலைமை சங்கடமாகியது. அவமானப்பட்டு போரில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளிடம் படுதோல்வியடைந்து முகத்தில் கரிபூசியபடி இந்திய இராணுவம் பங்குனி 1990இல் தமிழீழத்தில் இருந்து வெளியேறிச் சென்றது.

இந்திய அரசாலும் அதன் இராணுவத்தாலும் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் தேசிய இராணுவம் என்ற கூலிப்படை சிதறுண்டு ஓடியது. பெரும்பான்மையோர் ஆயுதங்களுடன் சரணடைந்தனர். மகாணசபை கவிழ்ந்தது. இந்திய அரசின் இறுதித்திட்டமும் தவிடுபொடியாகியது.

தமிழீழத் தேசியத்தலைவர் பிரபாரகன் அவர்கள் தனது மறைவிடத்தில் இருந்து வெளியே வந்தார். சிறிலங்கா அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்தன. இறுதியில் சிறிங்கள இனவாதத்தின் ஏமாற்று வேலைகளால், விவேகமான அரசியல் நகர்வுகளினாலும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் வெற்றி கொண்டது. இந்திய இராணுவம் வெளியேறிய பிரதேசங்கள் துரிதகதியில் விடுதலைப் புலிகள் வசம் வீழ்ந்தன. இலட்சிய உறுதியும் போர் அனுபவமும் வீரமும் மிகுந்த விடுதலைப்புலிப் படைவீரர்களின் மின்னல் வேகத் தாக்குதல்களுக்கு பேச்சுவார்த்தை உருப்படியான தீர்வுகள் பற்றி ஆராயப்படாது முறிந்து போனது.

தமிழீழப்போர் - 2

பிரேமதாசாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் சிங்களக் காவல்துறையினரும் படையினரும் தொடர்ச்யாக மேற்கொண்ட அடாவடித்தனங்கள் மற்றும் ஆக்கரமிப்பு நடவடிக்கைகள் காரணமாக 1990 ஆனி 10ல் பேச்சுவார்த்தை முறிந்து இரண்டாம் ஈழப்போர் ஆரம்பித்தது. தென்தமிழீழத்தில் உள்ள கல்முனை என்ற இடத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழர் ஒருவருக்கு ஏதிராக சிங்களக் காவற்துறையினர் மேற்கொண்ட மனிதவுரிமை மீறல் காரணமாக விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிங்களக் காவல்துறையினருக்கும் இடையில் எழுந்த சச்சரவு இறுதியில் யுத்தமாக மூண்டது. தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் உடனடியாகவே இவ்யுத்தத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட போதும், சிறலங்காவின் சிங்கள இனவாத அரசும் அதன் படைகளும் தமிழீன அழிப்பும் தமிழ்மண் பறிப்புமே நமது இறுதி முடிவு என்ற ரீதியில் செயற்பட்ட போது தமிழீழ மக்களையும் தமிழீழ மண்ணையும் பாதுகாப்பதற்குச் சிறலங்கா அரசு ஏவிவிட்ட யுத்தத்தை எதிர்கொள்ளவதைத் தவிர வேறுவழி இருக்கவில்லை.

1991 புரட்டாதி 1ம் நாள் தேசியத் தலைவர் அவர்கள் தமிழீழப் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்து அப்போதைய அரசியல், இராணுவ நிலைமைகள் பற்றி விளக்கும்போது பின்வருமாறு கூறினார். "தமிழீழப் போர் 2 தொடங்கும் போது, இருந்த பல சிங்கள இராணுவ முகாம்கள் தற்போது இல்லை. கொக்காவில், மாங்குளம் போன்ற இடங்களில் இருந்த இராணுவ முகாம்கள் அழிக்கப்பட்டதால் வன்னிப் பிரதேசத்தின் பெரும் பகுதி எமது கட்டப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. யாழ் கோட்டை முகாம் அழிக்கப்பட்டதால் யாழ்ப்பாணத்தின் நகரப் பகுதியும் விடுவிக்கப்பட்டது. ஆனையிறவுப் போரில் மரபு ரீதியான இராணுவ அணியாக எதிரிகளுடன் நேரடியாக மோதி அழிக்கும் நிலையின் முதற்படியை எடுத்து வைத்தோம். பெரிய எண்ணிக்கையிலான இராணுவத்தை நீண்ட நாட்களாக எடுத்து வைத்துப் போரிட்டோம். ஆனையிறவுப் போரில் ஏற்பட்ட இழப்புக்களுக்கு அஞ்சினால் யுத்தம் நடத்த முடியாது. இழப்புக்களை வளர்ச்சியின் ஊன்று கோலாகக் கருத வேண்டும். 10.07.91 இல் ஆனையிறவுப் போர் ஆரம்பித்து 23.08.91 வரையிலான 43 நாள் போரில் 564 போராளிகளை இழந்திருக்கிறோம்.

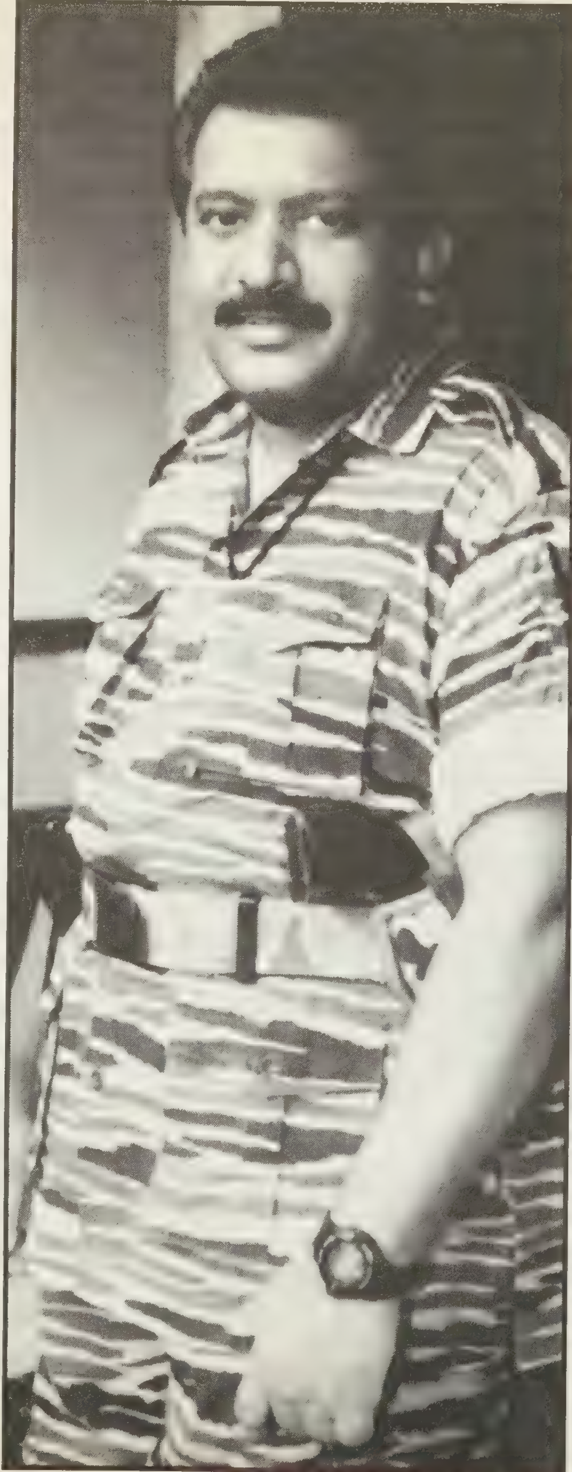
எதிர்பார்த்ததைவிட பெரியளவில் படையினர் இறக்கப்பட்டு நீண்ட நாட்கள் இடம் பெற்ற யுத்தத்தைப் பார்த்தால் எமது தரப்பிலான இழப்பு பெரிதெனச் சொல்ல முடியாது. துன்பங்களை அனுபவிக்கும் மக்களிடம் அடுத்து என்ன என்ற ஏக்கம் இருக்கத்தான் செய்யும். எனினும் பெரிய அளவில் அவர்கள் அணிதிரள வேண்டும். போராட்டத்தில் ஏற்படும் இழப்புக்களை உடனுக்குடன் ஈடுசெய்ய வேண்டும். மக்கள் முழுமையாக எம்மோடிணைந்து எமது கஷ்ட துன்பங்களையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் நிபந்தனையற்ற வகையில் சிறிலங்கா அரசுடன் பேசுவதற்கு எப்போதும் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் பேச்சுவார்த்தைக்குரிய சூழ்நிலையை சிறிலங்கா அரசுதான் உருவாக்க வேண்டும். விடுதலைப் புலிகள் இலங்கைத் தீவில் சிறிலங்கா அரசுக்கு எதிராகத்தான் போராடுகிறார்கள். இந்திய அரசு விடுதலைப் புலிகளைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்றே கருதுகின்றேன். எந்த ஆயுதத்தாலும் எத்தகைய குண்டு வீச்சாலும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை அழித்துவிட முடியாது"

ஓரடி முன்னால் ஈரடி பின்னால்

பிரேமதாசாவுக்குப் பின் சிறிலங்காவில் சமாதானத் தேவதை என்ற மணிமகுடத்தோடு பதவிக்கு வந்த சந்திரிகா குமாரதுங்காவின் ஆட்சிக்காலம் எமது மக்கள் அதிகளவுக்கு இழப்புக்களையும், துன்பங்களையும் சந்தித்த காலகட்டமாகவும், அதேநேரம் எமது போராட்டம் எமது தேசியத் தலைவரின் தீர்க்க தரிசனத்தாலும் வழிநடத்தலாலும், ஒரு மாபெரும் பாய்ச்சலுக்குள்ளான காலகட்டமாகவும் இருக்கிறது. சந்திரிகாவும் தனது முன்னோர்களின் வழியில், நுனி நாக்கில் சமாதானத்தையும், யுத்தவெறியையும் வைத்துக்கொண்டு, விடுதலைப் புலிகளுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முன்வந்தார்.

எப்போதும் சமாதானத்துக்கு பின் நிற்காத நமது தேசியத் தலைவர் தனது பிரதிநிதிகளை சந்திரிகா அரசின் பிரதிநிதிகளுடன் பேச அனுப்பினார்.

சந்திரிகா அரசோ தமிழ்மக்கள் எதிர்நோக்கும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக இதயசுத்தியுடன் பேசாது, காலத்தை இழுத்தடித்து தமிழ் மக்கள் மீது பாரிய போர் ஒன்றை தொடுப்பதற்கான தயாரிப்பு வேலைகளில் மறைமுகமாக ஈடுபட்டு வந்தது. இறுதியில் சந்திரிகா அரசின் பிடிவாதப் போக்குக் காரணமாக அந்தப் பேச்சுவார்த்தை முறிவடைய, சந்திரிகாவின் சமாதான முகமூடி தரித்த பேரினவாத முகம் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது. தமிழ் மக்கள் மீதான தாக்குதல் முன்னெப்போதையும் விட தீவிரப்படுத்துப்பட்டது. கதிர்காமர் என்ற அரைத் தமிழர் மூலம் விடுதலைப் புலிகளை சர்வதேச அளவில் பயங்கரவாதிகளாகக் காட்டும் முயற்சியிலும் சந்திரிகா அரசு ஈடுபட்டது.

தமிழர் தாயகப் பகுதிகளை முற்றுகைக்குள்ளாக்கி, பொருளாதாரத் தடைவிதித்தது. மக்களை ஒரு திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலைக்குள் வைத்து இம்சைப்படுத்துவதன் மூலம் மனோவியல் ரிதியாக தமிழ் மக்களின் விடுதலை உணர்வை சிதைத்து மழுங்கடித்துவிடலாம் என்று சந்திரிகா அரசு கனவு கண்டது. சிறிலங்கா படையினர் குடாநாட்டுக்கான நுளைவாயில்களான ஆனையிறவையும் பூநகரியையும் ஆக்கிரமித்து வைத்துக்கொண்டு கிளாலிக் கடலூடாக பயணிக்கும் மக்களை தொடர்ச்சியாக கொன்று குவிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

சிங்களப் படைகளின் கொடூரங்கள் எல்லை மீறிய நிலையில் 1983 கார்த்திகை மாதம் தேசியத் தலைவர் வகுத்த தவளைப் பாய்ச்சல் இராணுவ நடடிவடிக்கை மூலம், பூநகரி, நாகதேவன்துறை சிறிலங்கா இராணுவக் கூட்டுப் படைத்தளம் தகர்த்தெறியப்பட்டது. குடாநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் வெளிமாவட்டப் போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சலாகவும் அச்சுறுத்தலாகவும் இருந்த தடைக்கல் தகர்த்தெறியப்பட்டது. தமிழ் மக்கள்மீது திணிக்கப்படும் எல்லாவிதமான அடக்குமுறைகளையும் விடுதலைப்புலிகள் தகர்த்து எறிவார்கள் என்பதற்கான சமிக்ஞையாகவும் இது இருந்தது.

இதை புரிந்து கொள்ளாத சந்திரிகா அரசு இராணுவத் தீர்வு ஒன்றை திணித்து தமிழ் மக்களுடைய உரிமைப் போராட்டத்தை நசுக்கிவிடலாம் என்று கனவுகண்டது. நவாலித் தேவாலயத்தின் மீதான தாக்குதல், நாகர்கோவில் பாடசாலை மீதான தாக்குதல், மடுத் தேவாலயத்தின் மீதான தாக்குதல் என்று திட்டமிட்ட தொடர்ச்சியான படுகொலைகளை நடத்தியது. அத்துடன் தனது முழுமையான இராணுவ பலத்தையும் ஒன்று திரட்டி குடாநாட்டை கைப்பற்றுவதற்கான சூரியக்கதிர் இராணுவ நடவடிக்கையை மேற்கொண்டு, வரலாற்றின் மாபெரும் மக்கள் இடப்பெயர்வு என்று குறிப்பிடும்படி தமிழ்மக்களை அவர்களது சொந்த நிலங்களில் இருந்து இரவோடு இரவாக விரட்டியடித்தது. மக்களே இல்லாத நாய்களும் நரிகளும் உலாவிய யாழ்நகரில் ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமான சிங்கங்கொடியை ஏற்றியதுடன் அதை சிங்கள இனத்தின் மாவெரும் வெற்றியாகவும் கொண்டாடியது.

இந்தச் சண்டையின்போது யாழ்குடாநாட்டின் மீதான தங்கள் கட்டுப்பாட்டை இழந்து விடாமல் தக்க வைப்பதற்காக விடுதலைப் புலிகள் தங்கள் ஆளணி படைபலம் அனைத்தையும் ஒன்று குவித்துப் போராடுவார்கள் என்றும், இராணுவ ரீதியாக மீண்டும் தலையெடுக்க முடியாதபடி அவர்களது முதுகெலும்பை முறித்துவிடலாம் என்றும் சந்திரிகா அரசும் அதன் கொள்கை வகுப்பாளர்களும் கனவு கண்டனர்.

ஆனால் நமது தேசியத் தலைவர் தனக்கே உரித்தான சாணக்கியத்துடன், 'ஓரடி முன்னால் ஈரடி பின்னால்' என்ற புகழ்பெற்ற இராணுவ அரசியல் தந்திரோபாய அடிப்படையில் (ஒரு புரட்சிகரமான சண்டையில் புரட்சியாளர்கள் தங்களது தளப் பிரதேசங்களை விரிவாக்கி முன் செல்லும் போது, எதிரி அதை தடுத்து நிறுத்தி போராளிகளின் தளப் பிரதேசங்களை கைப்பற்ற தன்னுடைய படைபலத்தின் பெரும்பகுதியை கொண்டு வந்து குவிக்கின்ற போது புரட்சியாளர்கள் சடுதியாகப் பின்வாங்கி, எதிரியை ஒரு பொறிக்குள் மாட்டிவிட்ட நிலைக்கு உள்ளாக்கிவிட்டு, தங்களது உத்திகளையும் படைபலத்தையும் மறுசீரமைப்புக்குள்ளாக்கிக் கொண்டு எதிரிக்கு அவன் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மரண அடி கொடுத்து அவனை எழும்பவே முடியாமல் செய்து விடுவது.) குடாநாட்டை விட்டு போராளிகளுடன் வன்னிக்கு பின்வாங்கினார்.

அவரது இந்த தந்திரோபாய அடிப்படையிலான பின்வாங்கலை, தோல்வியின் அடிப்படையிலான பின்வாங்கல் என்றும், விடுதலைப் புலிகளின் சகாப்தமும், தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களின் சகாப்தமும் முடிந்துவிட்டதென்றும் சிறிலங்கா அரசும் அதற்கு முண்டு கொடுக்கும் சிங்களப் பேரினவாதிகளும், அவர்களை அண்டிப் பிழைக்கும் தமிழ்த் தேசத் துரோகக் கும்பல்களும் கொக்கரித்தன.

தலைவரை நம்பி வன்னிக்கு அவர் கூடவே இடம்பெயர்ந்து சென்ற இலட்சிய உறுதியுள்ள இலட்சக்கணக்கான மக்களைப் பார்த்து பைத்தியக்காரர்கள் என்று எள்ளி நகையாடியது இந்தக் கும்பல். போர் வெறி கொண்ட சந்திரிகா அரசு வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பின்மீது கடுமையான பொருளாதாரத்தடை மற்றும் மருந்துத்தடைகளை விதித்தும், விமானத் தாக்குதல்களை நடாத்தியும் சொந்த இடங்களை விட்டு விரட்டியடித்த மக்களை மேலும் துன்பத்துக்கும் நெருக்கடிக்கும் உள்ளாக்கியது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நுளைவாயிலாக இருந்த மூன்று நூற்றாண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்ட ஆனையிறவுப் படைத்தளம் என்பது தமிழ் மக்களுக்கு அடிமைத்தளத்தின் ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமாகவும் சிங்கள தேசத்துக்கு அவர்களது அதிகாரத்தின் மேலாண்மையின் சின்னமாகவும் விளங்கியது. எனவே தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை இந்தத் தளத்தை தகர்த்தெறிவது வரலாற்றுக் கடமையாகவும், சிங்களதேசத்தை, பொறுத்தவரை அதை தற்காத்து தக்க வைத்துக் கொள்வது வரலாற்றுத் தேவையாகவும் இருந்தது. 2000ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 22ம் நாள் தமிழர் படைகள் ஆனையிறவுத் தளத்துக்குள் பிரவேசிக்க, சிங்களப் படைகள் தோற்றுப் பின்வாங்கி ஓட, தமிழர்களின் வெற்றி, தமிழீழப் போராட்டத்தின் வெற்றி, நமது தேசியத் தலைவரின் வெற்றி உலகளாவிய ரீதியில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

1996ல் பரந்தன் ஆனையிறவு இராணுவத் தளத்திலிருந்து சத்ஜெய இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்றைத் தொடங்கி கிளிநொச்சி நகரை ஆக்கிரமித்து ஏற்கனவே குடாநாட்டிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து அங்கு தங்கியிருந்த மக்களை வன்னிக் காடுகளுக்குள் விரட்டியடித்தது.

மூக்குடைத்த முல்லைச்சமர்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும், கிளிநொச்சி நகரையும் கைப்பற்றிவிட்ட மமதையில் சிறிலங்கா ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும், பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சரான அனுருத்த ரத்வத்தையும் உலாவர, சிறிலங்காவின் வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் உலக நாடுகளுக்கெல்லாம் பறந்து, பறந்து "பயங்கர வாதிகளை ஒடுக்கிவிட்டோம். அவர்களின் முதுகெலும்பை உடைத்து விட்டோம். அவர்கள் இப்போது காட்டுக்குள் பதுங்கி இருக்கும் ஒரு சிறு குழு கூடிய விரைவில் அவர்கள் முற்றாக அழிக்கப்பட்டு விடுவார்கள்" என்று பரப்புரை செய்ய, பல நாடுகள் அது உண்மை என்று நம்பிக் கொண்டிருக்க, 1996ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 18ம் திகதி வன்னியில் வங்கக் கடலோரத்தில் கேட்ட வெடியோசை உலகை வியக்க வைத்தது.

எமது தேசியத் தலைவரின் திட்டமிடலிலும் வழிகாட்டலிலும் முல்லைத்தீவில் இருந்த சிறிலங்கா படைத்தளம் மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக நடந்த சமரில் விடுதலைப் புலிகளால் துடைத்தெறியப்பட்டது. இந்தச் சமரில் ஆட்லெறியும் கனரக ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட, 1200 படையினர் கொல்லப்பட்டனர்.

'ஓயாத அலைகள் ஒன்று' எனப் பெயரிடப்பட்ட இந்தச் சமரில் கொல்லப்பட்ட படையினரின் உடலங்களை பெற்றுக் கொள்ளுமாறு சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் மூலம் சிறிலங்கா அரசுக்கு நமது தேசியத் தலைவர் சர்வதேச போரியல் மரபுக்கு ஏற்க இணங்க அழைப்பு விடுத்தபோது, உலக நாடுகள் மூக்கில் விரலை வைத்தன. சிங்கள மக்கள் திகைத்தனர்.

'பலமிழந்து காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டதாக சொல்லப்பட்ட விடுதலைப் புலிகளுக்கு அரசபடைகளின் ஒரு பெரிய படைத் தளத்தையே நிர்மூலமாக்கக் கூடிய பலம் எப்படிக் கிடைத்தது?'

இதற்குரிய சக்தி எங்கிருந்து வந்தது? என்றெல்லாம் உலகநாடுகளின் கொள்கை வகுப்பாளர்களும், அரசியல் இராணுவ ஆய்வாளர்களும் வியந்து நோக்கினர்.

நமது தேசியத்தலைவரது சக்தியையும், அவருக்குள்ள பலத்தையும் உணர்ந்து கொண்டனர். சந்திரிகா ரத்வத்தை கதிர்காமர் கூட்டணியின் மூக்குடைபட்டது அவர்களது முகமூடி கழன்று கோரமான பொய்முகம் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது.

எதிரியின் ஓராயிரம் எதிர்ப் பிரச்சாரங்களை பொய்ப் பிரசாரங்களை புரட்சியாளர்களின் ஒரு பெரிய இராணுவ வெற்றி ஒரு சில நிமிடங்களில் முறியடித்துவிடும் என்பது உண்மையானது.

மரபுவழிச் சமரும் மக்கள் யுத்தமும்

முல்லைச் சமரிலே கைப்பற்றப்பட்ட 122 மில்லிமீற்றர் ஆட்லெறி விடுதலைப் புலிகளின் படையணிகளை மரபுவழிச் சமரின் மற்றொரு பரிமாணத்தக்கு இட்டுச் சென்றது. இந்தச் சமர்க்களத்திலே எதிரியிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட ஆயுதங்களை எடுத்துச் செல்வதற்கும், கொல்லப்பட்ட படையினரின் சடலங்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கும் பல நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் நேரடியா வந்து போராளிகளுக்கு தோளாடு தோள் கொடுத்து உதவியதானது. மக்கள் யுத்தம் என்ற ஒரு பரிமாணத்துக்கும் எமது போராட்டம் வளர்ந்து விட்டதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது.

அதேவேளை 1993ல் பூநகரி நாகதேவன்துறை கடற்படைத் தளம் தாக்கி அழிக்கப்பட்டபோது நமது தலைவர் சந்திரிகா அரசுக்கு உணர்த்திய அதே செய்தியை இந்த முல்லைப் படைத்தளம் வீழ்த்தப்பட்ட போது கொஞ்சம் அழுத்திச் சொல்லியிருந்தார். அதாவது "தமிழ் மக்கள் போரை விரும்புவார்கள் அல்ல. அவர்கள் மீது போர் திணிக்கப்பட்டால், அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டால் விளைவுகளும் பயங்கரமானதாக இருக்கும். தமிழர்கள் அடிவாங்குவதற்கும் அடிமைகளாய் வாழ்வதற்கும் பிறந்தவர்கள் அல்ல என்பதை சிங்களம் உணர வேண்டும்." என்பதே அந்தச் செய்தியாகும்.

ஆனால் அதிகார மதையில் தலைகால் புரியாமல் ஆடிய சந்திரிகா அரசு இந்தச் செய்தியை அதிலுள்ள தாக்கத்தை புரிந்து கொள்ளவே இல்லை. "முல்லைத்தீவெல்லாம் பெரிய விசயமில்லை. அதை மீண்டும் கைப்பற்றுவோம். வன்னியைப் பிடிப்போம். ஏ.ஒன்பது பாதையைத் திறப்போம். புலிகளை கடலில் போய் விழும்படி செய்வோம்" என்றெல்லாம் சவடால் விட்டபடி வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பை ஆக்கிரமிப்பதற்கான யுத்தத்தை தொடுத்தது.

1977 நடுப்பகுதியிலிருந்து 1999 நடுப்பகுதிவரை வன்னி மண் போர் முரசுகொட்டி அதிர்ந்தது. போர்வெறி கொண்டு எம் தாயகத்தை ஆக்கிரமிக்க ஆர்ப்பரித்துவரும் சிங்களப்படைகளை அடித்து விரட்டி தாயகத்தை காக்கும் அந்த வரலாற்றுச் சமரில் வன்னி மக்கள் பெண்கள் ஆண்கள் வயதானவர்கள் என்று வலுவுள்ள எல்லாருமே எல்லைப் படைகளாகவும் தேசியத் துணைப்படைகளாகவும் போர்களம் புகுந்தனர்.

வன்னி மண்ணில் கால் வைத்த சிங்களப்படை மரண அடி கொடுத்துத் துரத்தியடிக்கப்பட்டது. பரந்தன் கிளிநொச்சி படைத்தளங்கள் மாங்குளம் புளியங்குளம் கரிப்பட்ட முறிப்பு கனகராயங்குளம் நெடுங்கேணி மணலாறு சிலோன் தியேட்டர் பகுதிகளில் இருந்த படைத்தளங்களும் படை முகாங்களும் தகர்த்தெறியப்பட்டன.

26 மாதங்கள் தொடர்ச்சியாக நடந்த சண்டையில் மூவாயிரத்துக்கும் அதிகமான படையினர் கொல்லப்பட்டனர். இதை விட பலமடங்குக்கு அதிகமான படையினர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

தமிழர் படையின் போர் உக்கிரத்தை தாங்க முடியாமல் இந்தக் காலப்பகுதியில் இருபதாயிரத்துக்கும் அதிகமான படையினர் படையணிகளை விட்டு தப்பியோடித் தலைமறைவாகினர். கெரில்லா போராக ஆரம்பித்து, மரபு வழிச் சமராக மாறி பின்னர் மக்கள் புரட்சி என்ற நிலைக்கு வளர்ந்த எமது போராட்டத்தை பார்த்து உலகம் ஆச்சரியப்பட்டது. எமது தேசியத் தலைவரின் ஆளுமையைக் கண்டு திட்டமிடலைக் கண்டு உலகம் வியந்தது.

சேற்றில் கால் புதைந்த யானையின் கதி, சந்திரிகா ரத்வத்தை கதிர்காமர் கூட்டணிக்கு ஏற்பட்டது.

போராட்டத்தில் மக்களின் பங்கு தொடர்பாக தலைவர் தனது 2000மாம் ஆண்டு மாவீரர் தின உரையிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"எல்லைப் படையாக அணி திரண்ட எமது மக்கள் இந்தச் சமர்களில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்டு போராடியது. எமது விடுதலைப் போராட்டத்துக்குப் புதிய தெம்பையும், பலத்தையும் அளித்தது. குடும்பப் பொறுப்பைச் சுமக்கும் இவர்கள் தேசப்பற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு, ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்து பெரும் நிலமீட்புச் சமர்களில் பங்கு கொள்வது எமது தேசத்துக்கு பெருமை சேர்க்கிறது. எமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் பரந்துபட்ட பொதுமக்கள் இணைந்து கொள்ளும்போதுதான், அது மக்கள் போராட்டம் என்ற உயர்நிலை அரசியல் பரிமாணம் பெறுகிறது. எமது ஆயுதப் போராட்டத்தில் மக்களின் பங்களிப்பு மேலும் மேலும் பெருகவேண்டும். அதுதான் எமது போராட்டத்தில் பாரிய திருப்பு முனைகளை ஏற்படுத்தும். அதுதான் எமது மண்ணில் எதிரியின் ஆக்கிரமிப்புக்கு முடிவு கட்டி, எமது விடுதலை இலட்சியத்தை வெகு விரைவில் நிறைவுபெறச் செய்யும்."

தகர்த்தெறியப்பட்ட அடிமைச் சின்னம்

வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பை கைப்பற்றி ஏ.9 நெடுஞ்சாலை பிடிப்பதற்காக சிங்களப்படைகள் மேற்கொண்ட 'ஜெயசிக்குறு படைநகர்வு' சுக்கு நூறாக்கப்பட்டதும், கிளிநொச்சி பரந்தன் படைத்தளங்கள் தகர்த்தெறியப்பட்டு அந்தப் பிரதேசம் விடுதலைப்புலிகளால் மீட்கப்பட்டதும், அவர்களது அடுத்த இலக்கு ஆனையிறவுதான். என்பது சந்திரிகா அரசுக்குத் தெரிந்தது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நுளைவாயிலாக இருந்த மூன்று நூற்றாண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்ட ஆனையிறவுப் படைத்தளம் என்பது தமிழ் மக்களுக்கு அடிமைத்தளத்தின் ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமாகவும் சிங்கள தேசத்துக்கு அவர்களது அதிகாரத்தின் மேலாண்மையின் சின்னமாகவும் விளங்கியது. எனவே தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை இந்தத் தளத்தை தகர்த்தெறிவது வரலாற்றுக் கடமையாகவும், சிங்களதேசத்தை, பொறுத்தவரை அதை தற்காத்து தக்க வைத்துக் கொள்வது வரலாற்றுத் தேவையாகவும் இருந்தது.

இதனால் ஆனையிறவுக்கான சமர் என்பது தமிழினத்தின் வெற்றியையும் சிங்கள ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் தோல்வியையும் தீர்மானிக்கப் போகின்ற ஒருசமராகவும் இருந்தது. சந்திரிகா அரசு இந்த ஆனையிறவுத் தளத்தை தக்கவைப்பதற்காக உலக வல்லரசுகளிடம் ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தது. உலகப் பெரும் வல்லரசு நாான அமெரிக்கா, இந்தத் தளத்தில் இருந்த படையினருக்கு சிறப்புப் பயிற்சியும் படைத்துறை நிபுணத்துவ உதவியும் வழங்கியது. இந்தியாவும் தன் பங்குக்கு படைத்துறை நிபுணத்துவ உதவியையும் ஆயுத உதவியையும் வழங்கியது.

ஆயுத பலமும் ஆட்பலமும் வல்லரசுகளின் பின்புலப் பலமும் இருக்கின்ற போது, ஆனையிறவுப் படைத்தளத்தை விடுதலைப் புலிகளால் நெருங்கவே முடியாது என்ற சந்திரிகா அரசு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், நமது தேசியத் தலைவர் நன்கு திட்டமிட்டு இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் பிரான்சை ஆக்கிரமித்திருந்த ஹிட்லரின் ஜேர்மன் படைகளை முறியடிப்பதற்காக, அமெரிக்கா தலைமையிலான நேசநாட்டுப் படைகள் பிரான்சின் நோர்மண்டிக் கடற்கரையில் தரை இறங்கிய நிகழ்வுக்கு நிகராக கடற்புலிகளின் படகுகள் எமது போராளிகளைக் கொண்டு போய் தரையிறக்கியபோது சிறிலங்கா கடற்படை, வான்படை, தரைப் படைகள் இணைந்து தாக்குதல் நடத்தியும் அந்த வரலாற்றுப் பெரு நிகழ்வை தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

ஆனையிறவு தளத்தை வீழ்த்துவதற்கான சமர் குடாரப்பு, தாளையடி, வெற்றிலைக்கேணி, ஆழியவளை, இத்தாவில், மாசார், சோரன்பற்று, கிளாலி, பளை, இயக்கச்சி என்று பரந்து விரிந்த சமராக உக்கிரமான சமராக நேரடிச்சமராக வெடித்த போது, உலகின் கவனமெல்லாம் அந்தக் களமுனையை நோக்கித்தான் குவிந்திருந்தது.

சிங்களப் படைகள் கிளாலி, பளை, ஆனையிறவு என்று பல முனைகளில் விடுதலைப் புலிகளின் படையணிகளுக்கு எதிராக அவர்களின் முன்னேற்றத்தை தடுத்து நிறுத்துவதற்காக பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டும் அவையெல்லாம் தோல்வியில் முடிந்தன.

2000ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 22ம் நாள் தமிழர் படைகள் ஆனையிறவுத் தளத்துக்குள் பிரவேசிக்க, சிங்களப் படைகள் தோற்றுப் பின்வாங்கி ஓட, தமிழர்களின் வெற்றி, தமிழீழப் போராட்டத்தின் வெற்றி, நமது தேசியத் தலைவரின் வெற்றி உலகளாவிய ரீதியில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

2000 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 30ம் நாள் பளை நகரமும் கைப்பற்றப்பட யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சிக்கிப் போயுள்ள தங்களின் நிலை என்னவென்று சிங்களப் படைகள் கலங்கின. ஆக்கிரமிப்பின் சின்னம் தகர்ந்தது. அச்சுறுத்தல் மறைந்தது. அடிமைத்தனம் ஒழிந்தது என்று தமிழ்மக்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

விடுதலைப்புலிகளின் படையணிகள் படிப்படியாக முன்னேறி யாழ்நகர எல்லையை அடைந்தபோது சிங்களம் திகைத்தது. சந்திரிகாவின் நிம்மதி பறிபோனது. 'எங்கள் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்று' என்று படையினரின் பெற்றோர் போர்க்கொடி தூக்கினர்.

பக்கச் சார்பாக இருந்த உலகம்

ஆனையிறவு தந்த பாடத்திலிருந்து படிப்பினை பெறாத சிறிலங்கா அரசு மறுபடியும் உலக வல்லரசுகளிடமிருந்து ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டு தன்னுடைய அனைத்துப் படைபலத்தையும் திரட்டி ஆனையிறவை மறுபடியும் கைப்பற்றுவதற்கான உக்கிரமான போரைத் தொடுக்கத் திட்டமிட்டது.

யச் சங்கை ஊதினார். இந்த அபாயச் சங்கைக் கேட்டவுடனேயே அனைத்துலக நாடுகளும் அம்மையாருக்கு உதிவி செய்ய முன்வந்தன.

தனது கடற்படையின் உதவியுடன், சிங்கள இராணுவத்தை பாதுகாப்பாக மீட்டெடுக்க இந்தியா முன்வந்தது. இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், சீனா, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் அவசர ஆயுத உதவி வழங்க முன்வந்தன. முழு உலகமுமே அம்மையாரின் பின்னால் அணிதிரண்டது. மிகவும் சக்திவாய்ந்த நவீனரக அழிவு ஆயுதங்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் குவிக்கப்பட்டன. இஸ்ரேலும் ரஷ்யாவும் நவீனகர போர் விமானங்களையும், உலங்கு வானூர்திகளையும் அனுப்பி வைத்தன. அவசர அவசரமாக ஆயுத ரீதியில் சிங்கள இராணுவம் வலுப்படுத்தப்பட்டது. அபாயச் சங்கை ஊதி உலகத்தின் உதவியைப் பெற்று, இராணுவத்தைப் பலப்படுத்தி, யாழ்ப்பாணத்தில் போரைத் தொடங்கும் சந்திரிகாவின் தந்திரோபாயம் வெற்றி பெற்றது. யாழ்ப்பாணச் சமரில் ஒருதலைப்பட்சமாக உலக நாடுகள் குறுக்கிட்டு சிங்களத்துக்கு உதவிகளை வழங்கியதால், எமது போர்த் திட்டங்களை தாமதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எமக்கு ஏற்பட்டது.

எங்களுடைய தேசியத் தலைவர் விடயத்தில் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் பிழையான கணக்கு ஒன்றைப் போட்டது. போர் இல்லை என்றால் அவரால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது, சமாதான காலத்தில் ஊடுருவல்களைச் செய்தும் துரோகிகளை விலைக்குவாங்கியும் அவரை பலவீனப்படுத்தி தாங்கள் விரும்பிய ஒருதீர்வை உலக மேலாதிக்க சக்திகளின் துணையோடு திணித்துவிடலாம் என்று சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் மலைபோல நம்பியது. ஆனால் நமது தேசியத் தலைவர் இதையெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கி போரில் மட்டுமல்ல அரசியலிலும் நாங்கள் சாணக்கியர்கள் என்பதை தனது தற்போதைய ஒவ்வொரு நகர்வுகள் மூலமும் நடத்திக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு மாவிரர் தின உரையிலே இது பற்றி தலைவர் பின்வருமாறு விளக்குகிறார். "எமது விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இன்று நாம் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையை அடைந்திருக்கிறோம். எமது படையணிகள் ஒப்பற்ற இராணுவ சாதனைகளை நிலைநாட்டி எமது தேசத்தின் கலாசாரத் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்தின் வாசல்படியை அண்மித்து நிற்கின்றன. யாழ்பாணத்தின் கழுத்தைத் திருகிய படி, குடாநாட்டை வன்னி மாநிலத்தில் இருந்து துண்டித்து வைத்திருந்த, ஆனையிறவுப் பெருந்தளம் புலிப்படை வீரர்களால் மீட்கப்பட்டமை, இவ்வாண்டு நாமீட்டிய மாபெரும் இராணுவ வெற்றியாகும். தகர்க்க முடியாத இரும்புக் கோட்டையாக இருபதாயிரம் இராணுவத்தினருடன், தொடர் வலய முகாம்களால் சூழப்பட்டு பரந்தனிலிருந்து பளை வரையும் கரையோரத் தளங்களோடும் 80 மைல் பரப்பளவைக் கொண்ட ஆனையிறவுப் பெருந்தளம் எம்மால் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நிகழ்வானது, உலகப் போரியல் வரலாற்றில் பதியப்பட்ட மகத்தான இராணுவச் சாதனையாகும். இப்புகழீட்டிய வரலாற்றுச் சமரில் புலிகள் வகுத்த நுட்பமான போர் வியூகங்களும், திகைப்பூட்டும் தரையிறக்கங்களும், வீரஞ்செறிந்த தாக்குதல்களும் தந்திரோபாயங்களும், போரியல் கலையில் எமது விடுதலை இயக்கத்தின் அபாரமான வளர்ச்சியையம், முதிர்ச்சியையும் உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டியது. வெளிநாட்டில் பயிற்சிபெற்ற உள்நாட்டில் களமாடி, முதிர்ச்சிபெற்ற சிங்களத்தின் சிறப்புப் படையணிகள் இந்தச் சமரில் சிதைக்கப்பட்டன. இந்த நிகழ்வானது சிங்களத்துக்கு இராணுவ பொருளாதார ரீதியில் முண்டுகொடுத்து நிற்கும் உலக வல்லரசுகளை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

ஆனையிறவுப் பெருந்தளத்தை வெற்றி கொண்டு, தென்மராட்சியிலும் வடமராட்சி கிழக்கிலும் பெருமளவு நிலங்களை மீட்டெடுத்த அதேவேகத்தோடு கிழக்கு அரியாலை வழியாக எமது படையணிகள், யாழ்ப்பாணத்தின் நகராட்சி எல்லைக்குள் பிரவேசித்தது. அதேசமயம் எமது மற்றயை படையணிகள், தனங்கிளப்பு வழியாக கைதடி நாவற்குழி, மட்டுவில் பிரதேசங்களை தமது கட்டப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தன.

யாழ்ப்பாண நகரம் அரைப்பிறை வியூகத்தில சுற்றிவளைக்கப்பட்டது. இதனையடுத்து ஒரேயொரு ஆகாய விநியோக மார்க்கமாக விளங்கிய, பலாலிப் பெருந்தளம் எமது பீரங்கித் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. மின்னல் வேகத்தில் நடந்த இந்தத் திடீர் திருப்பங்களின் விளைவாக, சந்திரிகா அரசு என்றுமில்லாத இராணுவ நெருக்கடிகயைச் சந்தித்தது. சந்திரிகா அம்மையார் நிலை குலைந்து போனார். ஆயினும் இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்டுத்தி சர்வதேச நாடுளின் உதவியைப் பெற்று நெருக்கடியைச் சமாளிக்கத் திட்டமிட்டார். யாழ்பாணம் புலிகளிடம் வீழ்ந்தால் அங்குள்ள முப்பதாயிரம் சிங்களப் படையினருக்கு உயிராபத்து ஏற்படும் என உலகெங்கும் அபா

நோர்வேயின் அமைதி முயற்சி

ஆனையிறவுச் சமர் முற்றுப்பெற்ற காலத்தில் நோர்வே அரசு அமைதி முயற்சியில் ஈடுபட முன்வந்தது. நமது தேசியத் தலைவர் அவர்களை 2000 ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் நோர்வே பிரதிநிதிகள் சந்தித்துப் பேசியதை அடுத்து சமாதானத்தில் தனக்குள்ள பற்று உறுதியைக் காட்டும் முகமாக அவர் நான்கு மாதம் ஒரு தலைப்பட்டசமான யுத்த நிறுத்தத்தை அறிவித்தார்.

அடங்காத் திமிரும் மாறாத போர்வெறியும் கொண்ட சந்திரிகா அரசு, அதை தலைவரதும் விடுதலைப் புலிகளதும் பலவீனமாக நினைத்தது தலைவரது பெருந்தன்மைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து பதிலுக்கு யுத்தநிறுத்தம் செய்ய மறுத்தது.

தலைவர் அறிவித்த ஒரு தலைப்பட்சமான யுத்த நிறுத்தம் முறிவடைந்த அன்றே ஆனையிறவை மறுபடியும் கைப்பற்றுவோம் என்று பறைசாற்றிக் கொண்டு தீச்சுவாலை என்ற குறியீட்டுப் பெயருடன் ஒரு பெரும் படை நகர்வை ஆரம்பித்தது.

இதுவரை நடந்த தமிழீழச் சமர்களில் மிகவும் உககிரமான சமர் என்று சொல்லக் கூடிய இந்தச் சமரிலே எதிரியை தந்திரமாக உள்ளே வரவழைத்து அவனது நகர்வுகளை ஒரு முனைப்படுத்தி, பலமுனைத தாக்குதல் நடத்தி அவனை நிர்மூலமாக்கிய தலைவரின் போர் தந்திரம் உலக வல்லரசுகளை திகைக்க வைத்தது. சிங்களப் படையினரின் போரிடும் ஆற்றல் உடலியல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் இந்தச் சமருடன் உடைக்கப்பட்டது. இந்தச் சமரில் சிறிலங்கா படைகளுக்கு ஏற்பட்ட படு தோல்வி, சிறிலங்கா அரசுக்கு முண்டு கொடுத்து நின்று, ஆயுத தளவாடங்களைக் கொட்டிக் கொடுத்த உலக நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியாக உலக இராணுவ அரசியல் ஆய்வாளர்கள் விமர்சித்தனர்.

இது பற்றி 2001ஆம் அண்டு மாவீரர் தின உரையிலே தலைவர் இவ்வாறு சொல்கிறார். "சென்ற வருடம் நவம்பர் மாதத்தில் நாம் நோர்வேயின் தூதுவர்களை சந்தித்துப் பேசியதை அடுத்து, சமாதான முயற்சியை முன்னெடுக்கும் நோக்குடன், நான்கு மாதங்களுக்கு ஒரு தலைப் பட்சமாகப் போர்நிறுத்தம் செய்தோம். சந்திரிகா அரசு எமது அமைதி முயற்சியை கேலிசெய்து நிராகரித்ததுடன், ஆத்தர மூட்டும் இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்தது. இறுதியாக எமது போர் நிறுத்தம் முடிந்த ஒரு சில மணி நேரத்துக்குள் 'அக்கினிச் சுவாலை' என்ற பாரிய படையெடுப்பை மேற்கொண்டது. இப்படையெடுப்பை முறியடித்து நாம் மேற்கொண்ட மூர்க்கமான எதிர்த்தாக்குதல், சிங்கள அரசுக்கு ஒரு உண்மையைப் புலப்படுத்தியது. அதாவது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் இராணுவ ரீதியால் தோற்கடிக்கப்பட முடியாத பலம்பொருந்திய சக்தியாக இருக்கிறது என்பதை உணர்த்தியது."

சிங்கள மக்களுக்கு அறைகூவல்

சந்திரிகா அரசு தமிழ் மக்களை அழிப்பதற்கும், தமிழர் பிரதேசங்களை ஆக்கிரமிப்பதற்கும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வரும் படைநகர்வுகளை தடுத்து நிறுத்தி நிர்மூலமாக்கி, அரச படைகளின் போரிடும் ஆற்றலைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி, இராணுவச் சமநிலையில் முன்னணியில் நின்று கொண்டு, நமது தேசியத் தலைவர் சமாதானத்துக்கான அழைப்பை விடுத்தார்.

இந்த அழைப்பு அப்போது நடைபெறவிருந்ந சிறிலங்கா நாடாளுமன்றத் தேர்தலை மையமாக வைத்து சிங்கள மக்களுக்கு விடப்பட்டது. 2001ம் ஆண்டு மாவீரர் தின உரையிலே தலைவரின் இந்த அழைப்பு இவ்வாறு இருந்தது.

"தமிழரின் தேசிய இனச்சிக்கலானது, சமாதானம், போர் என்ற இரு முரண்பட்ட துருவங்களின் அரசியல் சக்திகளை ஈர்த்துவருகிறது. சமாதானம் வேண்டி நிற்கும் சக்திகளுக்கும், சமாதானத்துக்கு எதிரான தீவிரவாத சக்திகளுக்கும், மத்தியிலான போட்டியாக இந்தத் தேர்தல் நடக்கிறது எனவே எதிர்காலத்தில் இந்தத் தீவில் சமாதானம் நிலைபெற வேண்டுமா? அல்லது போர் தொடர வேண்டுமா? என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு பொது மக்களுக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்காதவரை அவர்களது அரசியல் அபிலாசைகள் நிறைவேறாதவரை, இத்தீவில் சமாதானமும், நல்லெண்ண ஒத்திசைவும், பொருளாதார மேம்பாடும் எட்டப் போவதில்லை என்பதை சிங்கள மக்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் சிங்கள மக்களுக்கு விரோதிகள் அல்ல. எமது போராட்டமும் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரானதுமல்ல. சிங்கள இனவாதிகளின் அடக்குமுறைக் கொள்கைகள் காரணமாகவே, தமிழ் சிங்கள இனங்கள் மத்தியில் முரண்பாடு தோன்றிப் போராக வெடித்திருக்கிறது. ஆயுத பலத்தினால் எமது மக்களை அடிமைகொள்ள முனையும் அரசுக்கும் அரசபடைகளுக்கும் எதிராகவே நாம் போர் புரிந்து வருகிறோம்.

இந்தப் போரானது தமிழ் மக்களை மட்டுமன்றி சிங்கள மக்களையும் ஆழமாக பாதித்து வருகிறது என்பது எமக்குத் தெரியும். போர் வெறி கொண்ட அதிகார வர்க்கத்தின் அடக்குமுறைக் கொள்கையால் பல்லாயிரக் கணக்கான அப்பாவிச் சிங்கள இளைஞர்களும் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டு வருகிறார்கள். அது மட்டுமன்றி இந்தப் போரினால் எழும் பொருளாதாரப் பளுவை சிங்களப் பொதுமக்களே சுமக்க வேண்டியுள்ளது என்பதும் எமக்குத் தெரியும். எனவே இந்தக் கொடிய போருக்கு முடிவுகட்டி நிரந்தரச் சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதாயின் போர்வெறி கொண்ட இனவாத சக்திகைள இனங்கண்டு ஒதுக்கி விடுவதோடு, தமிழ் மக்களுக்கு நீதி வழங்கவும் சிங்கள மக்கள் முன்வரவேண்டும்."

தலைவரின் இந்த வேண்டுகோள் சிங்கள மக்களை சிந்திக்க வைத்தது. போர் வெறிகொண்ட சந்திரிகாவின் கட்சிக் கூட்டணி 2001 மார்கழி தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. சமாதானத்தை கொண்டு வருவேன் என்ற உறுதி மொழியோடு ரணில் விக்கிரமசிங்கா சிறலங்காவின் பிரதமரானார்.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம்

தேசியத் தலைவர் அறிவித்த சமாதானத்துக்கான அழைப்பை அடிப்படையாக வைத்து, நோர்வே அனுசரணையாளர்கள் எடுத்ததீவிர முற்சியால் 2002ம் ஆண்டு மாசி மாதம் 22ம் நாள் தேசியத் தலைவருக்கும் சிறிலங்கா பிரதமருக்கும் இடையிலான புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. (மாசி 21ம் நாள் தலைவரும் 22 நாள் ரணிலும் கையெழுத்திட்ட இந்த ஒப்பந்தம் மாசி 22ம் நாள் நடைமுறைக்கு வந்தது.

இந்த ஒப்பந்தத்தின மூலம் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரச படைகளுக்கும் இடையில் தொடர்ச்சியாக நடந்து வந்த போர் தற்காலிக ஓய்வுக்குள்ளானது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் சந்திரிகா அரசால் தமிழர் தாயகப் பகுதியின் மீது திணிக்கப்பட்ட பொருளாதாரத் தடை படிப்படியாக தளர்த்தப் பட்டது. கண்டி, யாழ்ப்பாணம் ஏ ஒன்பது நெடுஞ்சாலை, மக்கள் போக்குவரத்துக்காக திறந்துவிடப்பட்டது.

2002ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 08 நாள் திறக்கப்பட்ட ஏ-9 நெடுஞ்சாலையூடாக குடாநாட்டுக்குள் பிரவேசித்த விடுதலைப் புலிகளின் போராளிகளுக்கு உணர்வு பொங்க குடா நாட்டு மக்கள் அளித்த வரவேற்பு மக்களெல்லாம் தலைவர் பிரபாகரன் பக்கம் என்ற உண்மையை மீண்டும் ஒருமுறை உலகிற்கு பறைசாற்றியது.

ஊடகவியலாளர் மகாநாடு

2002ம் ஆண்டு சித்தரை மாதம் 10ம் நாள் தேசியத் தலைவர் ஊடகவியலாளர் மகாநாடு ஒன்றை நடத்துவதாக அறிவிப்பு வெளியான போது உலகம் பரபரத்தது. வியக்கத்தக்க சாதனை பல புரிந்த, இந்த நூற்றாண்டின் பலம் மிக்க விடுதலை இயக்கத்தினதும் மக்களினதும் தலைவரை நேரில் பார்க்கவும், அவரது கருத்தைக் கேட்கவும் உலகெங்குமிருந்து பெரும் ஊடகங்களின் பிரதிநிதிகள் உட்பட 300 க்கும் அதிகமான உடகவியலாளர்கள் வன்னிக்குப் படையெடுத்தனர்.

இந்த நூற்றாண்டில் நடந்த மிகப்பெரிய ஊடகவியலாளர் மகாநாடு என்று வர்ணிக்கப்படும் அளவுக்கு அந்த மகாநாடு வரலாறு படைத்தது. ஒரு காலத்தில் நாங்கள் தேடிச்சென்று செய்தி சொன்னாலும் திரும்பியே பார்க்காத பெரிய பெரிய ஊடகங்கள் எல்லாம் நமது தலைவரைப் பற்றியும் சமாதானத்தின் மீது தனக்குள்ள பற்றுதி பற்றியும் அந்த மாநாட்டில் அவர் தெரிவித்த கருத்துக்களை ஒளி, ஒலி, அச்சு வடிவம் என்று பல முனைகளில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளியிட்டன.

ஆறு சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள்

2002ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 16, 17, 18 ஆகிய மூன்று தினங்கள் விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிறிலங்கா அரசுக்கும் இடையினலான நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் தாய்லாந்துநாட்டின் சத்தாஹ்ப் கடற்படைத்தளத்தல் நடைபெற்றது. பின்னர் 2002 ஐப்பசி 31 தொடக்கம கார்த்திகை 3 வரையும், 2003 மார்கழி 2 தொடக்கம் 5 வரையும், 2003 தை 6 தொடக்கம் 9 வரையும், 2003 மாசி 7 தொடக்கம் 8 வரையும், 2003 வரையும், 2003 பங்குனி 18 தொடக்கம் 21 வரையும் என்று தாய்லாந்து, நோர்வே ஜேர்மனி என்று பல இடங்களில் 6 சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் இடம்பெற்றன.

ரணில் அரசும் தங்களுடைய கட்சியின் அரசியல் பாரம்பரியத்துக்கு இணங்க இந்தப் பேச்சுவார்த்தையையும் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தையும் தமக்கு சாதகமாக வைத்துக் கொண்டு தந்திரமாக நமது போராட்டத்தை சர்வதேச இராணுவ வலைப்பின்னலுக்குள் மாட்டிவிடும் வேலையை இரகசியமாகச் செய்துவந்தது.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்திலும் பேச்சுவார்த்தை மேசையிலும், ஏற்றுக்கொண்டபடி போரினால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர் தாயகத்தில் அவசரமாகமேற்கொள்ள வேண்டிய புனர் வாழ்வுப் பணிகள் மற்றும் மறுசீரமைப்புப் பணிகள் தொடர்பாக ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கை எதையும் எடுக்க வில்லை. இராணுவ நடவடிக்கைகள் மற்றும் உயர் பாதுகாப்பு வலையங்கள் என்பவற்றால் தங்களது சொந்த இடங்களில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட மக்கள்தொடர்ந்தும் அகதி முகாம்களிலும், இரவல் வீடுகளிலும் சொல்லொணாத் துன்பங்களுக்கு மத்தியில் வாழவிட்டுவிட்டு பேச்சு வார்த்தையை இழுத்தடித்துச் செல்ல தலைவர் விரும்பவில்லை.

தமிழ்மக்களின் அத்தியாவசியமான தேவைகளை விரைந்து நிறைவேற்ற ஏதுவான இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபை யோசனைகளை முன்வைத்துவிட்ட நேரடிப் பேச்சு வார்த்தையில் இருந்து தற்காலிகமாக ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

சந்திரிகாவின மீள் பிரவேசம்

தேசியத் தலைவருக்கும் ரணிலுக்கும் இடையில் செய்து கொள்ளப்பட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மற்றும் தொடர்ச்சியாக நடந்த அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளால் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தனது செல்வாக்கை இழந்திருந்த சந்திரிகா ரணில் தமிழீழத்தை பிரித்து தாம்பாளத் தட்டில் வைத்து தலைவரிடம் கொடுக்கப் போகிறார் என்பது போலவும் சிறலங்காவின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் வந்துவிட்டது போலவும் பிரச்சாரம் செய்ததுடன் ரணிலின் அரசையும் வீழ்த்திவிட்டார்.

2004ஆம்அண்டு சித்திரை மாதம் நடந்த தேர்தலில் இனவாத சந்தர்ப்பத்தை ஜே.வி.பி. கூட்டணியோடு சேர்ந்து தீவிரமான இனவாதத்தை முன்வைத்துப் போட்டியிட்ட சந்திரிகாவின் கூட்டணி வெற்றிபெற, தமிழர் தாயகத்தில் தேசியத் தலைவரின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுப் போட்டியிட்ட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு அமோக வெற்றி பெற்று, விடுதலைப் புலிகள்தான் தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள் மக்களெல்லாம் என்றும் தலைவர் பிரபாகரன் பக்கம்தான் என்பதை அனைத்துலக சமூகத்திற்கு மறுபடியும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

பொறிவைத்தவரையே பொறிக்குள் மாட்டியவர்

பொதுவாக அமைதிப் பேச்சுவார்ததைக்கான காலகட்டம் என்பது பெரும்பாலான விடுதலை இயக்கங்களுக்கு சோதனைக் காலகட்டமாகவும், அந்த விடுதலை இயக்கங்களை உலக மேலாதிக்க சக்திகள் ஒரு பொறிக்குள் சிக்கவைத்து தாங்கள் தங்களுடைய நலனுக்காகத் திணிக்கின்ற ஒரு தீர்வை தவிர்க்க முடியாதபடி ஏற்றுக் கொள்ள வைக்கின்ற ஒரு காலகட்டமாகவும் இருந்திருக்கிறது. பாலஸ்தீனம், எரித்திரியா. அயர்லாந்து, கொலம்பியா போன்ற பல நாடுகள் இதற்கு உதாரணமாக இருக்கின்றன.

எங்களுடைய தேசியத் தலைவர் வியடத்திலும் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் அப்படித்தான் கணக்குப் போட்டது. போர் இல்லை என்றால் அவரால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது, சமாதான காலத்தில் ஊடுருவல்களைச் செய்தும் துரோகிகளை விலைக்குவாங்கியும் அவரை பலவீனப்படுத்தி தாங்கள் விரும்பிய ஒருதீர்வை உலக மேலாதிக்க சக்திகளின் துணையோடு திணித்துவிடலாம் என்று சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் மலைபோல நம்பியது.

ஆனால் நமது தேசியத் தலைவர் இதையெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கி போரில் மட்டுமல்ல அரசியலிலும் நாங்கள் சாணக்கியர்கள் என்பதை தனது தற்போதைய ஒவ்வொரு நகர்வுகள் மூலமும் நடத்திக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

விடுதலைப் போராட்டம் என்பது பலவீனமான நிலையில் இருந்து கொண்டு சலுகையாகக் கொடுப்பதை ஏற்பதற்கல்ல, பறிக்கப்பட்டதை, மறுக்கப்பட்டதை, சுயகௌரவத்தோடு, பலத்தோடு நின்று திருப்பி எடுப்பதற்கு அல்லது மீட்பதற்கானது என்பதை உலகிற்கு உணர்த்திய ஒரே தலைவர் நமது தேசியத் தலைவர் மட்டும்தான்.

எப்போதும் அதிகார வர்க்கம் முன்வைத்த தீர்வுத்திட்டதின் அடிப்படையில் பேச்சு வார்த்தை நடத்தும் விடுதலை இயக்கங்களின் வார்த்தை நடத்தும் விடுதலை இயக்கங்களின் வார்த்தை நடத்தும் விடுதலை இயக்கங்களின் நடைமுறைக்கு மாறாக, விடுதலைக்குப் பேராடுகின்ற மக்கள் முன்வைக்கின்ற தீர்வுத் திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் பேச வேண்டும் என்கிற முன்மாதிரியை இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபை திட்டத்தை முன்வைத்ததன் மூலம் உருவாக்கியவரும் நமது தேசியத் தலைவர்தான்.

இன்று இந்த இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபை திட்டத்தின் நியாயத் தன்மையையும், அதன் அடிப்படையில் பேசவேண்டியதும், அதை வழங்க வேண்டியதும் அவசியம் என்பதை உலகநாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டு விடுதலைப்புலிகளின் உயர்மட்ட அரசியல் குழுவினரை, அழைத்துப் பேசுகின்ற நிலையில் சிங்கள அதிகார வர்க்கமும் சந்திரிகா அரசும் ஆப்பிழுத்த குரங்கின் நிலையில் தாங்கள் வைத்த பொறிக்குள் தாங்களே சிக்கித் தவிக்கின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டன.

தலைவரின் இன்னொரு பரிமாணம்

நமது தேசியத் தலைவரின் ஆளுமை என்பது போர் மற்றும் அரசியல் பக்கங்களுடன் நின்றுவிடவில்லை. சமூகம், பொருளாதாரம் நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள், மனிதாபிமானப் பணிகள் என்று பல்துறை சார்ந்து வியாபித்து நிற்கிறது.

செஞ்சோலை சிறுவர் இல்லம்

யுத்த சூழ்நிலையால் பெற்றோரை, பாதுகாவலரை இழந்த பெண்பிள்ளைகளின் பாராமரிப்புக்காக தமிழீழத் தேசியத் தலைவரின் பணிப்புடரையின பேரில் 1991 ஐப்பசி 23ம் நாள் செஞ்சோலை சிறுவர் இல்லம் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. அப்போது தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட வாழ்த்துச் செய்தியில் "வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க சுதந்திரப் போராட்ட சூழலில் இந்தச் செஞ்சோலை வளாகத்தில் நாம் இன்று இளம் விதைகளைப் பயிரிடுகின்றோம். இவை வேர்விட்டு வளர்ந்து விழுதுகள் பரப்பி விருட்சங்களாய் மாறி ஒரு காலம் தமிழீழ தேசத்தின் சிந்தனைச் சோலையாகச் செழிப்புற வேண்டும் என்பதே எனது ஆவல். இந்த புரட்சிகரமான பணி வெற்றிகரமாக முன்னெடுக்கப்பட எனது நல்லாசிகள்" என்றார்.

காந்தரூபன் அறிவுச்சோலை

சிறிலங்கா அரசு திணத்த கொடிய போரினால் பெற்றோரை இழந்த ஆண்பிள்ளைகளின் பராமரிப்புக்காக தேசியத் தலைவரால் காந்தரூபன் அறிவுச்சோலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1993 கார்த்திகை 13ம் நாள் காந்தரூபன் அறிவுச் சோலை தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் வே. பிரபாகரனால் ஆரம்பித்து வைக்கப் பட்டபோது அவர் ஆற்றிய உரையில் "எல்லோருக்கும் பொது அன்னையான தமிழ் அன்னை இந்தச் சிறுவர்களைத் தாயாக அரவணைத்திருக்கிறார்கள். எமது போராளிகள் அனைவருமே இவர்களது சகோதரர்கள். எமது இயக்கம் என்றும் மாபெரும் குடும்பத்தில் இவர்கள் இணைபிரியாத அங்கமாக இணைந்து உள்ளன. தனிக்குடும்பம், அந்தக் குடும்பத்தை சுற்றி உறவுகள் என்ற வரையறுக்கப்பட்ட வரம்புகளுக்கு அப்பால் ஒரு பலத்த வாழ்வையும் விரிந்த உறவுகளையும் வைத்துக் கொண்டு வளரப்போகும் இவர்கள், எதிர்காலத்தில் எமது தேசத்தின் சிற்பிகளாகத் திகழ்வார்கள் என்பது திண்ணம். இந்தச் சமூகச் சூழலில் இவர்களிடம் மண்பற்றும் மக்கள் பற்றும் ஆழமாக வேரூன்றி வளர ஈடுபடுகின்றோம். ஆனால் இத்தகைய சமூக சேவைகள் வெற்றி பெற சமுதாயம் தனது ஆக்கபூர்வமான உதவிகளை மனப்பூர்வமாக வழங்க வேண்டும்" என்று கூறினார்.

வெற்றிமனை

போரின் அழுத்தங்களாலும், தங்கள் கண் முன்னாலேயே உறவுகளை பறிகொடுத்த அதிர்ச்சியாலும் மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட பெண்களை பாதுகாத்து உரிய சிகிச்சை வழங்கிப் பராமரித்து அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்காக வெற்றி மனை என்ற இல்லமும், அதை பராமரிக்கவும் சமூகத்தின் பல்வேறு கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கும் பாதுகாப்பும் தன்னம்பிக்கையும் கொடுத்து புனர் வாழ்வளிப் பதற்குமாக பெண்கள் அபிவிருத்திப் புனர்வாழ்வு நிறுவனம் என்ற அமைப்பும் தேசியத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்டது.

மூதாளர் பேணகம்

போரில் தமது பிள்ளைகளை இழந்து ஆதரவற்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட முதியோரையும், சொந்தபந்தங்கள் இருந்தும் அவர்களினால் கைவிடப்பட்ட முதியோரையும் அவர்கள் யாருமற்றவர்களல்ல, பல்லாயிரக்கணக்கான, போராளிகளையும் இலட்சக்கணக்கான தமிழீழ மக்களையும் பிள்ளைகளாகவும் சொந்த பந்தங்களாகவும் கொண்டவர்கள் என்ற நம்பிக்கையை கொடுத்து முதுமையில் அவர்கள் நிம்மதியாகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் வாழ்வதற்காக தேசியத் தலைவரால் இந்த மூதாளர் பேணகம் உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம்

போரினால் பாதிக்கப்பட்டு வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட மக்களுக்கும் சொந்த இடங்களை விட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டு அகதிமுகாம்களிலும் தற்காலிக குடிசைகளிலும் வாழும் மக்களின் நலனுக்காக தமிழர் புனர் வாழ்வுக்கழகம் தேசியத் தலைவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1985ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் தேவைபற்றி தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் வே. பிரபாகரன் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது ஜூதமிழீழ மக்கள் இரு போர் முனைகளைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறர்கள். ஒன்று சிங்கள இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்துமண் மீட்கும் போர்முனை, மற்றயது சிங்களப் பேரினவாத அரசின்பொருளாதாரத் தடைகள் என்னும் அடக்குமுறையை எதிர்த்து உற்பத்திப் போர்முனை. இதயம் எவ்வாறு குருதிச் சுற்றோட்டத்தை ஒழுங்கு படுத்தி நோய்களையும் பாதிப்புக்களையும் வென்றிட உடலுக்கு உதவுகின்றதோ அவ்வாறே தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகமும் தமிழீழம் எங்கும் உழைப்பைக் குருதியாய் ஓட வைத்து தமிழீழ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றியின் அத்திவாரமாக திகழ வேண்டும்ஜி என்றார். இவ் அமைப்பின் வளர்ச்சியால் இன்று தமிழீழத்தில் பல குடும்பங்கள் நிவாரணத்தை நம்பி வாழாமல் தாமாகச் சுயதொழில் மூலம் வாழும் நிலையைத் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம் ஏற்படுத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தியாகி திலீபன் மருத்துசேவை

சிங்கள அதிகார வர்க்கம் தமிழ்மக்களை போராலும் பட்டினியாலும் கொல்ல நினைத்தது ஒரு பக்கம் என்றால், மருந்துத் தடையை விதித்தும மருத்துவ மனைகளை அழித்தும், நோயாலும் காயங்களுக்கு உரிய சிகிச்சை இன்மையால் எமது மக்களை கொல்ல வைத்தது. இன்னொரு பக்கமாக இருந்தது. இதை ஒரு சவாலாக எடுத்துக் கொண்ட நமது தேசியத் தலைவர் போராளி மருத்துவர்களைக் கொண்டு, கிடைக்கும் அடிப்படை உயிர்காக்கும் மருந்துகளை வைத்துக் கொண்டு மக்களை காப்பதற்காக உருவாக்கிய அமைப்புத்தான் தியாகி திலீபன் மருத்துவ சேவை தமிழர் தாயகமெங்கும் வியாபித்த கிராமிய மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றிவிட்ட ஒரு அமைப்பாக மாறிவிட்டது.

தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டுக் கழகம்

தமிழீழத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை வலுப்படுத்துவதற்காக தேசியத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்புத்தான் தமிழீழப் பொருண்மிய மேம்பாட்டுக் கழகமாகும். 1994 ஆம் ஆண்டு வைகாசி 6 ம் நாள் வேளான் மன்னர்களுக்கு பரிசு அளித்து கௌரவித்து உரையாற்றிய தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் ஜூதமிழீழம் ஒரு செழிப்பான பூமி, வளங்கள் பல நிறைந்த தேசம். தன்னிறைவான பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்பி அதனை அபிவிருத்திப் பாதையில் இட்டுச் செல்லக் கூடிய நீர் வளத்தையும் மனித தொழிலாக்க வளத்தையும் கொண்டது. இயற்கையின் கொடையாக எமக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த வளங்களை நாம் இனம் கண்டு அவற்றை உச்சப் பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரவேண்டும். மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் திறமையான திட்டமிடுதலின் அடிப்படையில் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும். வேளாண்மையும் கைத்தொழிலுமே பொருண்மியக் கட்டமானத்திற்கு அடித்தளமானது. இந்த இரு துறைகளையும் கட்டி வளர்ப்பதில் நாம் முக்கிய கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். இந்த இலக்கில் தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனம். ஆக்கபூர்வமான பல திட்டங்களைச் செயற்படுத்தி வருகின்றது. இந்த முயற்சிகள் மேலும் மேலும் தீவிரம் பெற்று, விடுதலை பெறும் தமிழீழம் தங்கு நிலையற்றதாக தன் காலில் திரித்து நின்று வளர்ச்சி பெறக்கூடியதாக அமைய வேண்டும்" என்றார்.

தமிழீழப் படைத்துறைப் பள்ளி

1991 புரட்டாதி 19ம் நாள் உருவாக்கப்பட்ட தமிழீழ படைத்துறைப் பள்ளியின் ஓராண்டு நிறைவு தினத்தை முன்னிட்டு அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தியில், "தமிழீழப் படைத்துறைப் பள்ளி எனது முயற்சிகளில் ஒன்று. எனது தேசத்தின் எதிர்காலச் சிற்பிகளாக ஒரு புதிய இளம் பரம்பரை தோற்றம் கொள்ளவேண்டும். ஆற்றல் மிகுந்தவர்களாக, புத்திசாலிகளாக, தேசப்பற்று உள்ளவர்களாக, போர்க்கலையில் வல்லுனர்களாக நேர்மையும் கண்ணியமும் மிக்கவர்களாக ஒரு புதிய புரட்சிகரமான பரம்பரை தோன்ற வேண்டும். இந்தப் பரம்பரையே எமது தேசத்தின் நிர்மாணிகளாக உருப்பெற வேண்டும்" என்று கேட்டிருந்தார்.

விடுதலைப்புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

எமது மொழியும், கலையும், பண்பாடும் எமது நீண்ட வராற்றின் விழுதுகளாக எமது மண்ணில் ஆழமாக வேரூன்றி நிற்பவை. எமது கலையும் பண்பாடும் எமது தேசத்தின் ஆன்மா இந்த நோக்கத்திற்குச் செயல் வடிவம் கொடுக்கும் விடுதலைப் புலிகளின் கலை, பண்பாட்டுக் கழகத்தினரால் நடத்தப்பட்ட முத்தமிழ் விழாவிற்கு 1992 ஆடி 15 இல் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் வே.பிரபாகரன் அனுப்பிய செய்தியில், "எமது விடுதலைப் போராட்டத்தை மக்கள் மயமாக்கி, மக்கள் போராட்டமாக முழுமைப்படுத்தி மக்கள் அரங்கிலிருந்து ஒர பலமான உறுதிமிக்க தேசிய எதிர்ப்பியக்கத்தைக் கட்டி எழுப்பும் பணி இன்றைய வரலாற்றுத் தேவையாக எழுந்திருக்கிறது. இந்தத் தேவையை பூர்த்தி செய்வதில் எமது கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் பங்கு முக்கியமானது" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

புலிகளின் குரல் வானொலிச் சேவை

தமிழினத்தின் குரல் வளையை நசித்து தமிழ் மக்களை சிறிலங்கா அரசு கொன்று குவித்தபோது உள்ளூரிலும் உலக நாடுகளிலும் இருந்த ஊடகங்கள் எல்லாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் எங்களுடைய உரிமைக் குரலை உலக அரங்குக்கு உரத்துச் சொல்வதற்காக தேசியத் தலைவர் புலிகளின் குரல் வானொலியை உருவாக்கினார். இந்தப் புலிகளின் குரல் வானொலிச் சேவையின் ஓராண்டு பூர்த்தி நாளை முன்னிட்டு தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தியில் "எமது எதிரியான சிங்கள அரசும், அதன் கைக்கூலிகளான தமிழ்த் துரோகக் குழுக்களும் எமக்கு எதிதராக மிகவும் கேவலமான விஷமப் பிரச்சாரங்களை ஆற்றி வருகின்றன. எதிரியின் பொய்ம்மையான கருத்துப் போருக்கு எதிராக உண்மையின் ஆயுதமாக எமது வானொலியின் குரல் ஒலிக்க வேண்டும். ஒரு சத்திய யுத்தத்தின் போர் முரசாக புலிகளின் குரல் ஒலிக்க வேண்டும்" என்றார்.

தமிழீழ சட்டக் கல்லூரி

1993 தை 25ம் நாள் தமிழீழ சட்டக் கல்லூரியில் தமிழீழ தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் உரையாற்றும் போத "தமிழீழத் தனியரசு என்ற இலக்கை நோக்கி நாம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்தத் தனியரசுக்கான அதிவாரங்களை நாம் இப்பொதிருந்தே கட்டியெழுப்ப வேண்டும். நீதித்துறை அரச நிர்வாக இயந்திரத்தில் முக்கிய பங்கை வகிக்கும் ஒரு நிறுவனம் என்பதால் இப்பொழுதிருந்தே இத்துறை சம்பந்தமாக எமது போராளிகளாகிய உங்களுக்குச் சிறந்த பயிந்சி அளிக்கப்படுகிறது. சமூக நிர்வாகத்தில் நீதித்துறை பிரதானமானது நேர்மை, ஒழுக்கம், கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டவர்களே நீதிபரிபாலனத்தைக் கையாள வேண்டும். மன்பு நீதிபரிபாலனத்திற்கென நாம் உரவாக்கிய இணக்க மன்றுகள் என்ற அமைப்பில் பல தவறுகள் நிகழ்ந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்த இணக்க மன்றுகளால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகளும் மக்களின் விமர்சனத்திற்கும் கண்டனத்திற்கும் இலக்காகின. சுயநலமற்ற முறையில், பாரபட்சமற்ற முறையில் நீதி வழுவாது தீர்ப்புகள் வழங்கப்படவில்லை. எனவேதான் ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடுமுறைய எமது இயக்கத்தைச் சேர்ந்த போராளிகளைக் கொண்ட நீதி நிர்வாகமானது ஒரு வலுவான அரசிற்கும் கட்டுப்பாடுடைய சமூக அமைப்பிற்கும் ஆணிவேரானது. சமூக நீதி சரிவரப் பேணப்பட்டால் தான் சமுதாயம் ஒரு உன்னத நிலைக்கு வளரும்" என்றார்.

தமிழீழக் கல்வி மேம்பாட்டுப் பேரவை

தமிழீழக் கல்வி மேம்பாட்டுப் பேரவை நடத்திய தமிழீழப் பொதுக்கல்வித் தேர்வில் சித்தியடைந்த மாணவர்களைப் பாராட்டி தமிழீழ தேசியத் தலைவர் வே.பிரபாகரன் 1993 மாசி 13 இல் வெளியிட்ட அறிக்கையில் "மனித வளர்ச்சிக்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் கல்வி ஆதாரமானது. ஆணிவேர் போன்றது. சமுதாய விடுதலைக்குத் தம்மை அர்ப்பணிக்கும் தெரிவிக்கும் கல்வி கற்கும் உரிமைக்கும் இடையில் நாம் என்றுமே முரண்பாட்டைக் கற்பிக்க முயலவில்லை. இரண்டுமே எமது சமூகத்தின் வாழ்வியக்கத்திற்கு இன்றியமையாதவை. போரும் கல்வியும் இணைந்த ஒரு வாழ்வு இன்று எமது வரலாற்றுத் தேவையாக உள்ளது. எமது போராட்டம் கல்விக்கு கவசமாக இருப்பது போல கல்வியும் எமது போராட்டத்திற்கு காப்பரணாக நிற்க வேண்டும். இன்று தமிழீழத்தில் கல்வித்துறை சீரழிந்த நிலையில் உள்ளது. தமிழரின் கல்வியைத் திட்டமிட்ட வகையில் சிறலங்கா அரசு புறக்கணித்து வருகிறது. எத்தனையோ நெருக்கடிகள் இடர்பாடுகளை எதிர்கொண்டு எமது மாணவர் சமூகம் கல்வியை கற்க வேண்டியிருக்கிறது. தமது ஆர்வத்தினாலும் திறமையினாலும் கடும் உழைப்பினாலும் கல்வி கற்றுப் பொதுத் தேர்வுக்கு தயாரானாலும் உரிய காலத்தில் அவை நடைபெறுவதில்லை. தேர்வு நடைபெறும் காலங்களிலும் அரச படைகள் அமைதியைக் குலைத்து விடுகின்றன. இத்தனை தடைகளையும் தாண்டித்தான் எமது மாணவர்கள் தேர்வுகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தர தேர்வுக்கு ஈடாக முதல் தடவையாக தமிழீழக்கல்வி மேம்பாட்டுப் பேரவை சிறப்புற நடாத்தி முடித்திருக்கிறது. இந்த முயற்சியை நான் மனப் பூர்வமாக பாராட்டுவதுடன் இத்தேர்வில் தோற்றிய தேர்ச்சி பெற்ற அனைத்து மாணவர்களுக்கும் எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்" என்று கூறியிருந்தார்.

இவை தவிர தமிழீழ வைப்பகம், தமிழீழ நீதி நிர்வாகத்துறை, நிதி நிர்வாகத்துறை, காவல்துறை, விளையாட்டுத் துறை, என்று ஒருமுழுமையான நாட்டின் கட்டமைப்புக்கு ஏற்றவிதத்தில் தமிழீழ தனியரசுக்கான இராணுவ அரசியல் பொருளாதார சமூகக் கட்டமைப்புக்களை உருவாக்கி வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தி வருகிறார்.

> **இன்றைக்கு நமது தேசியத் தலைவரால் உலகில் தமிழர்களுக்கென்று ஒரு அடையாளமும் முகவரியும் கிடைத்திருக்கிறது. உலக வரலாறு கிறிஸ்துவுக்கு முன் பின் என்று எழுதப்படுவது போல தமிழினத்தின் வரலாறு நாளைக்கு, தேசியத் தலைவருக்கு முன் பின் என்றுதான் நிச்சயம் எழுதப்படும். அந்த வரலாற்று நாயகன் வாழுகின்ற காலத்தில் நாமும் வாழ்ந்தோம் என்கின்ற பெருமை நிச்சயமாக எமக்குக் கிடைக்கும்.**

வரலாற்றுப் பெருமை

ஒரு காலத்தில் தமிழர்கள் என்றால் யார் என்றே தெரியாத நிலைதான் உலகத்தில் இருந்தது. தமிழர்களை தெரிந்த மட்டங்களில் கூட அடிமைகள் என்றும் நாடோடிக் கூலிகள் அவர்களை சுலபமாக ஏமாற்றிவிடலாம் என்றும் தான் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், இந்த அதிகார மமதையுடன் கூடிய நம்பிக்கை எல்லாம் இன்றைக்கு தகர்த்தெறியப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு நமது தேசியத் தலைவரால் உலகில் தமிழர்களுக்கென்று ஒரு அடையாளமும் முகவரியும் கிடைத்திருக்கிறது.

தமிழர்கள் என்றால் அடிவாங்கி வாங்கி அழுதுகொண்டும் தொழுதுகொண்டும் வாழப் பிறந்தவர்கள் அல்ல என்பதை நிரூபித்தவர் அவர். உலக வரலாறு கிறிஸ்துவுக்கு முன் பின் என்று எழுதப்படுவது போல தமிழினத்தின் வரலாறு நாளைக்கு, தேசியத் தலைவருக்கு முன் பின் என்றுதான் நிச்சயம் எழுதப்படும். அந்த வரலாற்று நாயகன் வாழுகின்ற காலத்தில் நாமும் வாழ்ந்தோம் என்கின்ற பெருமை 'பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் வீசுவதைப் போல' நிச்சயமாக எமக்குக் கிடைக்கும்.

மாவீரர்

தேச விடுதலைக்காகத் தம்மை
முழுமையாக அர்ப்பணித்தும்,
எதிரி பாசறையை
வெடிகுண்டுகொண்டு தகர்த்தும்
சத்திய வேள்வியில் நித்தமும் வேகி
கொடியது பறந்திட
உயிரினை ஈய்ந்து
உடலை உரமிட்டு
செங்குருதியால்
வரலாறு படைத்து
தமிழீழ மண்ணெங்கும்
நினைவுச் சிலைகளாய்,
ஓவியமாய்
வெள்ளை மலரேந்திய வேதங்களாய்
ஈழமண்ணில் புது விதையாய்
விடுதலையின் தீச்சுடராகி
தேசமங்கும் சோதியாய் நிற்பவரே
மாவீரராவார்.

....

ஏன் இவர்கள் மாவீரர்கள்?

தமிழ் இன விடிவுக்காய் மரணித்தவர்கள்.
தேசம் தூங்கியபோது விழித்திருந்தவர்கள்.
உணர்வுத் தீக்களை தமக்குள்ளே சிறைபோட்டவர்கள்
தேசமக்களின்பாசப் பிணைப்புகளுக்காக
தமது பாசங்களைப் பொசுக்கியவர்கள்
பள்ளிப் பராயத்தை பள்ளித் தோழருக்காய்
பறிகொடுத்தவர்கள்
ஊரெல்லாம் உறங்கும் வேளை
உறக்கமின்றி விழித்தவர்கள்.
எல்லைசுற்றி வேலிச் சிலையாய் நின்றவர்கள்
தமது மக்களுக்காய் கால்களை, கரங்கைள
இழந்து நின்றவர்கள்!

....

மாவீரர் நாள் (நவம்பர் 27)

தேச விடுதலைக்காய் மரணித்த
மாவீரர்களுக்கு
தமிழீழ மண்ணில்
மாவீரர் நாள் உறுதிப்பாடாயிற்று.
இவ்வெழுச்சி நாளே தமிழீழத்தின்
தேசியநாளாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
விடுதலைப் புலி வீரர்களில்
முதலாவதாக வீரச் சாவெய்திய
மாவீரர் சத்தியநாதனின் (சங்கர்)நினைவு நாளை
நவம்பர் 27ஐ
தமிழீழ தேசம்
மாவீரர் நாளாக பிரகடனம் செய்துள்ளது.
வருடந்தோறும்
இப்புனித நாளினை தமிழினம்
உணர்வுபூர்வமாகக் கொண்டாடுகிறது.
நினைவுகூருகின்றது.

....

மாவீரர் நாளை எதிர்கொள்ளுதல்

மாவீரர் நாளானது மாவீரர் எழுச்சி நாளாகத்
தமிழீழமெங்கும் கொண்டாடப்படுகிறது.
எழுச்சி மிகுந்த இந்த மாவீரர் எழுச்சி நாளானது
நவம்பர் 25இல் தொடங்கி
நவம்பர் 27 இல் முடிவடைகின்றது.
இம்மாவீரர் நாட்களைக்
கொண்டாடும் முகமாக
நவம்பர் 25 ஆம் நாளுக்கு முன்னதாகவே
தமிழீழமெங்கும் புனிதப்பட்டு விடுகிறது.
மாவீரர் தூபிகள், நிழற்படங்கள் அமைந்த இடங்கள்,
இல்லங்கள், ஒழுங்கைகள், வீதிகள்,
கல்விக்கூடங்கள், பொது இடங்கள், காரியாலயங்கள்
அனைத்தையுமே மக்கள் அனைவரும்
தனித்துவம், ஒருமித்தும் புனிதமாக்கி விடுகின்றனர்
இவையாவும் மாவீரர் நினைவாக அலங்கரிக்கப்பட்டு
தமிழீழ நாடு புதுப் பொலிவுடன் விளங்கும்.

தமிழீழத் தேசியத் தலைவரின் செய்தியிலிருந்து...

இதயக் கோயிலில் பூசிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்

மாவீரர் பணிமனை,
அரசியல்துறை,
தமிழீழம்.

“எமது வீர விடுதலை வரலாறு இறந்த மாவீரர்களின் இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இவர்களது இறப்புக்கள் அர்த்தமற்ற இழப்புக்கள் அல்ல. இந்த வீரர்களின் சாவுகள் எமது சரித்திரத்தையே இயக்கும் உந்துசக்தியாக, எமது போராட்டத்தின் உயிர்மூச்சாக, எமது போராளிகளின் உறுதிக்கு உத்வேகமளிக்கும் ஊக்குசக்தியாக அமைந்துவிட்டன. இந்த மாவீரர்கள் காலத்தால் சாகாதவர்கள். சுதந்திரச் சிற்பிகள் எமது மண்ணிலே ஒரு மாபெரும் விடுதலை எழுச்சிக்கு வித்திட்டுச் சென்ற வீரமறவர்கள். எமது இனத்தின் சுதந்திரத்திற்காக, கௌரவத்திற்காக, பாதுகாப்பிற்காக தமது இன்னுயிரை ஈய்ந்துள்ள இந்த மகத்தான தற்கொடையாளர்கள (தியாகிகள்) காலம்காலமாக எமது இதயக் கோயிலில் பூசிக்கப்படவேண்டியவர்கள்.

ஒரு விடுதலை வீரன் சாதாரண வாழ்க்கையை வாழும் ஒரு சாதாரண மனிதப் பிறவியல்ல. அவன் ஓர் இலட்சியவாதி. ஓர் உயரிய இலட்சியத்திற்காக வாழ்பவன். தனக்காக வாழாமல், மற்றவர்களுக்காக வாழ்பவன். மற்றவர்களின் விடிவுக்காக, விமோசனத்திற்காக வாழ்பவன். சுயநலமற்ற, பற்றற்ற அவனது வாழ்க்கை உன்னதமானது. அர்த்தமுள்ளது. சுதந்திரம் என்ற உன்னத இலட்சியத்திற்காக அவன் தனது உயிரையும் அர்ப்பணிக்கத் துணிகிறான். எனவே, விடுதலை வீரர்கள் அபூர்வமான மனிதப் பிறவிகள், அசாதாரணமான பிறவிகள்.”

வே. பிரபாகரன்,
தலைவர்,
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

வேங்கை களம் வெல்வான்

ஆண்டில் ஒரு முறை பேசுவான்!
ஏனைப் பொழுதனைத்தும் செயலே
ஆற்றுவான்! பகைவர்
கூண்டின் சிறைமதில் தாக்குவான்!
பிரபாகரன் நெருப்பின் தானை
கூட்டுவான்! எழுவான்!
தூண்டில் புழுவெனத் துடிப்பவர்
தமிழர் துயர்களைவான்! மாற்றார்
படை துகள் செய்வான்!
வேண்டின் உலகையும் அறவழி
பிழைப்பின் எதிர்மோதி வேங்கை
களம் வெல்வான் கண்டீர்!

விரிந்த புகழ்கெட ஈழமண்
அடிமை வசைசுமந்து கூனி
வீழ்ந்தநாள் கண்முன்
எரிந்த தாயகம் பார்த்தவன்
பிரபாகரன் குமுறி எழுதல்
கண்டுளம் சிலிர்த்தோம்!
சொரிந்த குண்டுகள் இடை அவன்
நின்றான்! தமிழினத்தின் சோர்வு
நீக்கினான்! எங்கள்
சரிந்த தாயகம் நிமிர்ந்த நாள்
கண்டோம்! விடுதலை வெஞ்சமரில்
இனமானம் காத்தோம்!

வெற்றி தமிழினம் பெறுதலை
இனியார் தறுதலை எதிர்த்தல்
வெல்லுதல் கூடும்?
முற்றி வெடித்த வான்புயல் நிகர்
பிரபாகரன் படைமுன் நிற்கும்
மூச்சு யார் கொண்டார்?
சுற்றிப் பகைவிழ ஆர்த்தெழும்
புலிகள் அணிதிரளக் கண்டோம்!
சுருண்டார் மாற்றார்!
தொற்றி அடிமையராய் உயிர்
தொங்கும் இழிநிலை தொலைத்தோம்!
கூவடா சங்கே!

- காசி ஆனந்தன் -